

มันใจ ปลอดภัยจากสารเคมี

น้ำสกัดชีวภาพ 100 %

แวกูไพร

น้ำหมักชีวภาพคุณภาพดี

มีโอโซนจากการหมัก

กลิ่นธรรมชาติ ลดมลพิษ

ขจัดกลิ่นอับ ดับกลิ่นเหม็น

ยับยั้งแบคทีเรียที่เป็นสาเหตุของเชื้อที่ก่อโรคต่าง ๆ

เพิ่มออกซิเจน ทำให้อากาศโดยรอบ สะอาด บริสุทธิ์ สดชื่น

ป้องกันหนู แมลงสาบรบกวน

ผลิต : เรือนแชนพู ชุมชนบุญนิยมศาลือโคก
116 หมู่ 3 ต.โคกเตี้ย อ.ไพศาลี จ.นครสวรรค์
โทร.08-7318-2458, 08-7306-9368

จำหน่าย : บริษัทหอบคุนจำกัด โทร/แฟกซ์. 0-2733-5435

ใช้ได้ทุกชนิด เช่น
ป่าแก๊ เซรามิก โมเสก ฯลฯ
เชื้อราเพอร์นิจเจอร์ ตู้ โต๊ะ
เบาะรถ ชั้น ฯลฯ
ไม่กัดกร่อนพื้นผิววัสดุ

นัยปก

เวทาคาตกสวรรค์

(๑) ไอ้อรเอยโอรุ้อ่าง	อวดองค์
โลกหลับไหลลุ่มหลง	ลุ่มได้
เงินจาง้งดงนง	โง่เงา
หอบหาวหวงท่อนให้	โหดเหี้ยมท่าเหว
(๒) บนบ่าแบกบาปบ้า	บอกบุญ
ทำท่าทางทุ่มทุน	เท่แท้
คนคงคิดแค้นคุณ	โค่นโคตร
โกยกอบเก็บกักแก้	กู่ก้องแกโกง
(๓) ระเริงรวยเร้าร้อน	รุนแรง
ปลิ้นเปลือกปลดเปลี่ยนแปลง	เปล่าปลี
ทั้งทุกขโศขทิมแทง	ท่วมทับ
โหยงขยาดขยันขยำขยี้	ขยับเขยื้อนขยะเขยง
(๔) ไปไปปดแปดเปื้อน	ปากปู
รักเรียรাত্রกรู	แรดร้าย
เสแสสร้างแสสร้างสู	สาวโสด สดสวย
เททับทุงทิงท้าย	ทาสแท้ทานทุน
(๕) แถมถอดถอนเถื่อนถ้อย	ถกถาม
น้ำเน่านักนางนาม	แน่นเนื้อ
แกก้อเกิดกลกาม	แก้แค้น
ฟาดฟัดแฟนฟุ้งเฟ้อ	เฟื่องเฟื่องแพบฟุบ
(๖) จิ้งเจียนจอดจบเจ้า	จำใจ
เลียงเล่ห์ลึกลิ้นไหล	หลบลิ
ผลึกผิดผรุสผาไผ	ผลผ่อน
เปลื้องเประประจุงเปล่าปลี	ปลอกปลิ้นเป็นไป
(๗) ท้ายทุกขทัณฑ์ทวมแท้	ที่ท่า
หยุดอย่ายาวอย่ายำ	ยอกย้อน
เสียดสุดเสรีจล้นล้ำ	- ส่อนเสื่อม
อรอาจเอ่ยออกอ้อน	โอ้อ่าง“ไอ”เอียน.

“อ.เป็นต้น นาประโคน”

๑๐ ก.พ. ๒๕๕๘

เทวดาตกสวรรค์

“..สวรรค์นั้นมีเพียงตอนเสฟแค่วาบเดียว! หมดลั้มผัสก็ไม่มีแล้ว เหลือแต่ความจำ ตอนหมดลั้มผัสแล้ว **อร้อยก็ไม่มี** แต่ที่ระลึกได้ว่าอร้อยนั้นไม่ใช่รสของจริง เป็นของ “จำ” แล้วคุณก็ได้ยึดติดความอร้อยเป็นอุปาทานไว้ในอัตภาพนี่ เป็นเวรานุเวร เป็นวิบากไปอีกยาวนานตามแรงยึดของอุปาทาน จึงเรียกว่าเป็นสุขหลอก สุขไม่จริง แต่ทุกข์นั้นจริงและติดไปอีกนาน อย่างกาแพนี่เพื่อนชวนให้ดื่ม ทั้งที่คุณไม่ได้ตั้งใจมาดื่มเลย แต่เมื่อคุณได้ดื่มแล้ว จิตก็เสพรสนั้นเข้าไป แล้วคิดว่าทำไรอีก แต่จริง ๆ มันคือการเอาความ “ติด” ในรสนั้น ติดอัตภาพคุณไปนานเท่านั้น สุขตอนได้ลั้มผัสนั้นวาบเดียว! แต่ว่าเรื่องกิเลสหรือทุกข์อริยสังขันธ์นั้นติดตัวคุณไปอีกนานเท่านั้น ตอนตายไปแล้วก็ไม่มีทวารนอก (ตาหูจมูกกลิ่นกาย) มาเสพรับรส มีแต่ดินรนในภพ ก็ดินไปกับสัญญาปรุงแต่ง ตามสมมุติบ้า ๆ บอ ๆ ของคุณ เหมือนคุณนอนหลับแล้วฝันซึ่งมันไม่เป็นจริง.. นี่จึงชื่อว่านรก แล้วดินไปกับสิ่งไม่เป็นจริง ตอนตายแล้วไม่รู้ตัวหอรอก ดันจริง ๆ เมื่อไม่ได้เสฟ คุณก็ตกนรกนาน ตอนที่ม่มีชีวิตอยู่ได้เสฟจริง ๆ อร้อย แล้วเดียวเดียวคุณก็หยุดแล้ว แต่เมื่อตายแล้วไม่ได้เสฟยิ่งทุกข์ทรมาน เป็นนรกยาวนาน เพราะไม่มีตา หู จมูก หรืออายตนะภายในให้เปลี่ยนอารมณ์ได้ ตอนไม่ตาย ขณะลั้มตาอยู่ เมื่อจิตดินอยากได้อย่างหนึ่ง ไม่ได้ก็เปลี่ยนไปเอาอันอื่น อิริยาบถข้างนอกของคุณทั้งหมด ช่วยกลบเกลื่อนไม่ให้คุณทุกข์ตลอดเวลา อย่างดีคุณก็เฉย ๆ แบบพักยก ถ้าคุณไม่พักยก คุณจะจ่ายพลังงานมากที่สุดเลย ร่างกายคุณก็มีแต่จะสปาร์ค ยิ่งไปเสฟสุขขใจได้ก็สปาร์ค หรือเสียใจมากก็สปาร์ค ก็ต้องเสียพลังงานอีก **สรุปคือเสียพลังงานจากอวิชาเยอะมาก แต่ถ้าฆ่ากิเลสตายแล้ว คุณก็ไม่ไปดินเอาตามกิเลส ก็มีพลังงานไปสร้างประโยชน์ช่วยเหลือสังคม และทำให้ร่างกายแข็งแรงได้อีกด้วย..”** (พ่อท่าน สมณะโพธิรักษ์)

สรุปแล้วการได้บำเรอกิเลสทั้งหลายนั้น ย่อมไม่ต่างอะไรกับการได้เสฟยาบ้า! สุขสุดยอดจริง ๆ ได้เพียงแค่วาบเดียว แต่ต้นหาอุปาทานที่เป็นความฝัใจ คลั่งไคล้

ลุ่มหลงนั้น ติดตัวเราไปอีกยาวนาน ความสุขจึงเป็นความเท็จชั่ววาบเดียว แต่ความฝัใจที่เติบโตขึ้นไปเป็นทวงแหน (ปริศคหะ) เหนียวแน่น (มัจฉริยะ) คอยปกป้อง ไม่ยอมให้ใคร จนเกิดวิวาท ต่ำทอ เช่นฆ่าทำร้ายกัน ทำให้เกิดตำนานฆ่ากันเพราะขมหม้อแกงขึ้นเดียว นี่คือนอกกิเลสที่โตขึ้น ๆ (นรก) แล้วก็ยังไปหลงว่านี่คือความเจริญ จนพากันตกสวรรค์ เช่น การได้เป็นนายช่างาย ๆ ทำให้ยามเผลอจะทำผิดมากผิดน้อยยังงังไม่กลัว เพราะโกหกได้ แก้วตัวได้ และมีพวกโง่ ๆ ส่วนใหญ่ เชื่อง่ายอยู่แล้ว จะเอาขบประมาณมาล้างผลาญ จนมีผู้คนออกมาทักท้วงอย่างไร ๆ ก็ไม่ต้องสนใจ เพราะพวกมากลากไปเหนือกว่ากฎหมายแต่ก็ไม่เหนือกฎแห่งกรรมไปได้ สุดท้ายก็ต้องตกสวรรค์

หรือเป็นพระทำศาสนาประชานิยม มีแต่ลมปากหลอกให้ผู้คนทำบุญเพื่อจะได้ร่ำรวย ได้สวรรค์วิมานชั้นฟ้า และด้วยฝีมือการตลาด การโฆษณา และการสร้างภาพที่ไม่ธรรมดาจึงทำให้งิการพุทธพาณิชย์เต็มไปด้วยลาก ลักการะยศ ชั้นสรรเสริญ จนออกอาการเมาลาภเมายศ ชนิดเปลี่ยนไปกลายเป็นผู้วิเศษ ดั่งตำนานพระเทวทัตเมากับอาหาร ๕๐๐ สำหรับ ที่พระเจ้าอชาตศัตรูนำมาถวาย จึงได้คิดเทียบบารมีกับพระพุทธเจ้า ประกาศแยกศาสนาตั้งตัวเป็นศาสดาเสียเอง ดีแต่ว่าก่อนตายได้เกิดจิตสำนึกผิด จึงทำให้ได้มีโอกาสจะได้กลับมาสร้างบารมีได้อีก จนได้รับการพยากรณ์ว่าจะได้กลับมาเป็นพระปัจเจกฯ ด้วยซ้ำไป

จึงต้องเลือกเอาระหว่างเป็นเทวดาตกสวรรค์แบบไม่ได้หลุดเกิด มีแต่ปักหัวตั้งลงนรก ลึกไปเรื่อย ๆ เพราะแกลไปแถมมาอย่างหน้าด้าน (อลัชชี) ไร้สำนึก หรือเป็นเทวดาที่กลับตัวกลับใจได้ เพราะสำนึกผิด คิดแก้ไข กลับใจเสียใหม่เป็นใจใหม่=อุบัติเทพ (เทพที่เกิดทางใจ) ยิ่งทำให้สะอาดบริสุทธิ์ได้มากเท่าใด ก็คือการเดินทางไปสู่ความเป็นวิสุทธิเทพนั้นแล **แ**

● **จริงจัง ตามพ่อ**

• จำนวน •

ในหน้าต้น ๆ ของ “เราคิดอะไร” ทุกฉบับ จะรวบรวมข้อคิดความเห็นของผู้อ่านไว้ ฉบับที่แล้วผู้อ่านคนหนึ่งไปอ่าน “เราคิดอะไร” ที่บ้านเพื่อน ชอบใจ ริมสมัครเป็นสมาชิก

อาจเป็นเพราะ “เราคิดอะไร” ทันสมัยอยู่เสมอจึงมีคนชอบ เช่นเรื่อง “คำบุญ” เราเน้นอยู่หลายฉบับ

ฉบับเดือนมกราคม ถึงขนาดตั้งชื่อเล่มพิมพ์ตัวโต ๆ ไว้ที่หน้าปกว่า “อย่าทำบุญ ขาบาป หลอกคนกันเลย” ที่ต้องเน้นเพราะเห็นว่ามีคนจำเป็นต้องให้เข้าใจทั่วกัน แล้วเป็นอย่างไรวันนี้เกิดเรื่องใหญ่กับศาสนาพุทธของเรา เพราะสนับสนุน “การทำบุญ” ชัด ๆ

ถ้าชาวพุทธส่วนใหญ่เข้าใจเรื่องนี้ดี จะไม่หลงระดมกันไปทำบุญที่วัดธรรมกาย จนเป็นเหตุ

ให้พระธัมมชโยผิดศีลข้อ ๒ อย่างแรง น้อยโกงเงิน ถูกสั่งให้ปาราชิก คือออกจากความเป็นพระ และยังต่อต้านครองผ้าเหลืองมาจนทุกวันนี้

เรื่องใหญ่อีกเรื่องหนึ่งคือเรื่อง “พลังงาน” รัฐบาลจัดเวทีกลางที่ทำเนียบรัฐบาลเมื่อ ๒๐ กุมภาพันธ์ ถกแถลงการณ์เปิดสัมมนาปิโตรเลียมรอบที่ ๒๑ โดยมีทหาร ตำรวจ และเจ้าหน้าที่ควบคุมฝูงชนตรึงกำลังอย่างคับคั่งทั้งใน นอกทำเนียบ และฝั่งตรงข้ามทำเนียบ ขณะที่กลุ่มเครือข่ายภาคประชาชนที่คัดค้านการเปิดสัมมนาปิโตรเลียมรอบที่ ๒๑ ได้ชุมนุมรวมตัวหน้าประตู ๔ ทำเนียบรัฐบาล

สาเหตุที่คนสนใจเรื่องพลังงานมากขึ้น เนื่องจากขณะนี้ราคาพลังงานโลกลดลงครึ่งหนึ่ง แต่พลังงานของไทยไม่ลดตาม ค่าครองชีพแพงขึ้น ประชาชนเดือดร้อนไปตาม ๆ กัน

ฝ่ายสนับสนุนการให้สัมมนาแบบเดิมได้แก่ตัวแทนภาครัฐ และรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง ถกแถลงกับฝ่ายต่อต้าน คือ เครือข่ายภาคประชาชนถึง ๔ ชั่วโมงติดต่อกันในช่วงเช้า และตอบข้อซักถามในช่วงบ่าย

ยังไม่ได้ข้อยุติ จำเป็นต้องตั้ง “คณะทำงานร่วม” หาหรือกันต่อ ผู้ติดตามข่าวการเมืองการเมืองมีจำนวนมากคาดว่า คงใช้วิธีเดิมที่ชาติและประชาชนเสียเปรียบตลอดกาล คงมีการจัดแบ่งผลประโยชน์มหาศาลกันเรียบร้อยแล้ว มีการเปิดเวทีกลางให้ถกแถลงและตั้ง “คณะกรรมการร่วม” บังหน้าเป็นพิธีเท่านั้น

☒

► ทำไมผมจึงอพยพจากสหรัฐอเมริกา

พิมพ์ที่ ฐิติ ฐิติ

รัฐบาลไทยออกโฉนดที่ดินเพื่อให้เกษตรกรขายหรือจำนองได้
ปรากฏการณ์เช่นนี้เคยเกิดขึ้นในสหรัฐฯ
เป็นต้นเหตุการสูญสิ้นของเกษตรกรรายย่อย ...

► คนจะมีธรรมะได้อย่างไร

สมณะโพธิรักษ์

คนที่อวดเก่งว่า “แก่กรรม” ให้คนอื่นได้นั้น คือ
“คนโง่” ตัวจริง!!! ซึ่ง “โง่” แค่เรื่องจริงง่าย ๆ แค่นี้
เขายัง “ไม่รู้” ความจริงตื้น ๆ นี้ได้

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๒๙๖ เดือน มีนาคม ๒๕๕๘

เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

- 1 นัยปก : เทวดาตกสวรรค์ *อ.เป็นต้น นาประโคน*
- 3 คนบ้านนอกบอกกล่าว *จริงจัง ตามพ่อ*
- 5 คุณคิดคิดหน่อย *จำลอง ศรีเมือง*
- 6 จากผู้อ่าน *บรรณาธิการ*
- 8 บ้านป่านาดอย *บรรณาธิการ*
- 12 คิดคนละชั่ว *จำลอง*
- 19 เวทีความคิด *แรงรวม ชาวหินฟ้า*
- 20 การ์ตูน *นายนอก ทำเนียบ*
- 21 เปิดยุคบุญนิยม *วิสูตร*
- 27 ซาดกทันยุค *เก่าสมัย ใหม่เสมอ*
- 30 หยั่งฟ้าทะเลดิน *ฉวมพุทธ*
- 34 บทความพิเศษ (ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง *ดังนั้น วิมุตตินิยม*
ในทัศนะต่างประเทศ)
- 40 ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่ต้องโสภสลด *ทศพนธ์ นรทัศน์*
- 42 คนจะมีธรรมะได้อย่างไร? *สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์*
- 52 เชื้ออย่างพุทธ *สมณะโพธิรักษ์*
- 54 เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่ *ฉวมพุทธ*
- 59 ลูกโสภชะโงกดูโลกกว้าง *เฟสบุ๊คThanongFanclub*
- 62 แคล่คิดก็หนาว...ไว้ *ฟ้าสง*
- 64 บทความพิเศษ(ทำไมผมจึงอพยพจากสหรัฐฯ...ตอน ๒) *นายริง วินเทอร์*
- 68 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา *พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต*
- 72 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน *สุนัย เศรษฐบุญสร้าง*
- 74 ชีวิตไร้สารพิษ *ฟอด เทพสุรินทร์*
- 77 กติกาเมือง *ล้อเกวียน*
- 80 ปิดท้าย *ประคอง เตกฉัตร*
พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิชญากัด

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไท ชานี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันธุ์ศิลป์ มูนี่เวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเสรี สิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุกูญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัถันแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๓๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งตามนัด หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
ตั้งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์กัถันแก่น
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกรุงไทย สาขานวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๙๕๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@gmail.com
line - id baiyanang1971

บ้านป่านาดอย

8

การเบิกความวันนั้น
สิ่งที่อยู่ในใจที่ผมไม่กล้าพูด คือ
ข้อความว่า ถ้าพวกผมที่ออกมาชุมนุม
ต้องถูกตัดสินลงโทษให้ติดคุก
ต่อไปใครจะออกมา
ช่วยบ้านช่วยเมืองครับ

สปช.รับไม่ได้มติฉาว จ้อสอบมส. ทัตลิขิตพระสังฆราช

ชมวนการเสรีไทยเฟซบุ๊ก shared their photo. 1 hr · ๕

โกง แล้ว คีน | "ไม่มีความผิด" นะจ๊ะ

โกงไปแล้วก็คีน "ไม่มีความผิด" แบบอย่างของสังคม ที่เสื่อมศีลธรรม

11 พ.ค. 48 "ทักษิณ" ซี ส.ส.อนเงินหน่วยที่บริจาคไว้วัด รอดคีนไปไม่ผิด

"ทักษิณ" คุ้ม ส.ส. "อนเงินหน่วยที่บริจาคไว้วัด" -
 คุ้มอันไม่เจตนาโกง แต่เป็นเจตนาดี อยากให้วัดอื่นได้รับเงินบริจาคบ้าง
 นะจ๊ะ ส.ส.ศรีภักดิ์เอาจ่ายเงินคืนวัดที่มีปัญหา ก็ขอใจเจ็บ

22 ส.ค. 49 "อิมพีโย" อัยกพรวิทย์ "ธรรมกาย" คีนเงิน ไม่มีความผิด

"อิมพีโย" อัยกพรวิทย์ "ธรรมกาย"
 "อัยการ" อ้าง คีนเงิน 980 ล้าน ตอนฟ้อง ไม่มีความผิด
 ไม่อาชิตี ปาราชิก

21 ก.ย. 55 "สรุเทศ" อ้างคีนเงิน 138 ล้านแล้ว ตนเองก็ไม่ผิด

"เพราะฉะนั้น ขออย่าละครึบ ห้ามผู้จนละครึบ
 ว่า เงินจำนวน 138 ล้านบาทนั้น ได้ชำระให้ อสมท ครบถ้วน
 จึงไม่มีความเสียหายกับ อสมท.ในส่วนนี้ ในแง่ของจำนวนเงิน"

มาตรา 86 ผู้ใดกระทำความผิดที่ระบุไว้ดังต่อไปนี้ ให้ออกโทษและตกในการที่ผู้กระทำความผิด
 ครอบครองหรือครอบครองทรัพย์สินที่มิดได้ไว้โดยมิชอบด้วยกฎหมายหรือโดยมิชอบด้วย
 ผู้ใด เป็นผู้กระทำความผิดที่ระบุไว้ดังต่อไปนี้ ให้ออกริบหรือลดโทษลงครึ่งหนึ่งโดย
 รั้งก่อนแล้วไว้สำหรับความผิดที่ตนกระทำความผิดนั้น

ชมวนการเสรีไทยเฟซบุ๊ก with Pata Ra Phol

บ้านเมืองเรายามนี้ กำลังมีการขับเคลื่อน
 ทั้งทางโลกและทางธรรม

ในรัฐบาลเฉพาะกาลนี้ ก็ได้มุ่งหมายสรรค
 สร้างรากฐานไว้มากมาย

และชำระล้างลึตรอนเลี่ยนหนามแผ่นดินให้
 เบบางสิ้นไป

ในทางธรรมนั้นเล่าก็มีข่าวสารการดำเนินการ
 เกี่ยวกับ "ธรรมกาย"

ซึ่งดูท่าจะเป็นเรื่องลึกลับซับซ้อนพิกล และ
 ขณะนี้ยังไม่ได้ข้อยุติถึงที่สุด

"ทางการ" กำลังเริ่มเข้าไปสอดแทรกเกี่ยวข้อง
 ตามอำนาจหน้าที่ เชื่อว่า

ในที่สุดด้วยอำนาจรัฐและกระบวนการอัน
 ชอบธรรม "ลัทธิธรรม"

ย่อมประจักษ์ต่อปวงชน

"การเมือง" คำนี้มีนัยแฝงเร้นปลุกเร้าสำนึก
 ผู้รับผิดชอบ ผู้อาสา

ทำงานการเมืองย่อมพร้อมเสียสละสุขส่วนตน
 เพื่อประโยชน์แผ่นดิน

การที่มี "นักการเมืองกาฝาก" แฝงเร้นปะปน
 เข้ามาได้บ้าง ก็ต้องถือว่า

เป็นความบกพร่องของกระบวนการเลือกตั้ง
 ที่มีอาจคัดสรรได้ดีพอ

ในทางโลก มุ่งหวังข้าราชการประจำ
 นักการเมือง เป็นกำลังสำคัญ

(หากข้าราชการประจำ นักการเมืองบางส่วน
 ฉ้อฉล บ้านเมืองก็พินาศ)

ในทางธรรม มุ่งหวังผู้ทรงศีลทรงธรรม
 ทั้งหลาย เป็นกองหนุนทรงพลัง ๕

โลกนอกวัด-ในวัด

อยากรู้ว่าคณะสงฆ์ปกครองกันด้วยกฎหมายอะไร หรือไม่ เพราะระยะนี้จากกรณีธรรมกาย ดูขุนวาย จนทางการต้องออกมาบริหารจัดการ ซึ่งก็ยังเป็นเรื่องอยู่ระหว่างการจัดการของหลายฝ่าย ซึ่งก็ตีเหมือนกัน ชาวบ้านจะได้เรียนรู้ศาสนาเรียนรู้คนไปด้วย อยากรู้เรื่องมหาเถรสมาคมครับ ดูไม่ค่อยมีบทบาทอะไรเลย

- สีเหลือง ปทุม

👉 เป็นองค์กรปกครองสงฆ์ ทำหน้าที่คล้าย ๆ คณะรัฐมนตรีของสงฆ์ มีอำนาจหน้าที่ปกครองคณะสงฆ์แห่งราชอาณาจักรไทย ตามพระราชบัญญัติสงฆ์ พ.ศ.๒๕๐๕ และพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๓๕ ประกอบด้วยสมเด็จพระสังฆราชหรือผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราชทรงเป็นประธานกรรมการโดยตำแหน่ง สมเด็จพระราชาคณะทุกรูปเป็นกรรมการโดยตำแหน่ง และพระราชาคณะซึ่งสมเด็จพระสังฆราชตั้งไม่เกินสิบสองรูปเป็นกรรมการโดยการแต่งตั้ง

กัดขบคนบวบ

อ่านข่าวมติชน เจ้าคณะกทม.สั่งคัดเข้ม “ตุ๊ดแต่ว” บวช ก็สงสัยว่าเรื่องนี้เป็นปัญหาเหมือนกันหรือ

ก่อนบวชก็ต้องมาฝึกอยู่วัดเป็นเบื้องต้นอยู่แล้วใช่ไหมครับ เป็นตุ๊ดเป็นแต่วก็ต้องรู้ตั้งแต่ตอนนั้นแล้วครับ ไม่น่าจะต้องรอจนถึงตอนบวชหรอก ถึงขั้นครองผ้ากาสาพัสดุได้แล้วก็แสดงว่ามีคุณสมบัติผ่านมาตรฐาน

- ชายไทย นางเล็ง กทม.

👉 เป็นความคิดดีต่อผู้เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนที่จะช่วยกันบำรุงรักษาสวนที่เกี่ยวข้องไว้ให้ดีที่สุดตามสภาพแท้

ตำรวจ-ทหาร

เดี๋ยวนี้ตำรวจกับทหารทำงานเคียงบ่าเคียงไหล่กันในหลายหน้าที่ จนบางจุดเกือบจะเป็นหน่วยงานเดียวกันไปแล้ว อันที่จริงกองกำลังผสมทหาร-ตำรวจในบางจุดตรวจก็เป็นประโยชน์ในการรักษาความสงบเรียบร้อย และประชาชนก็คุ้นเคยกองกำลังผสมทหาร-ตำรวจนี้แล้ว เพราะไม่ได้แสดงท่าทีเป็นภัยต่อแผ่นดิน

- ข้าราชการบำนาญ ตาก

👉 ยามศึกเรารู้สุดชีวิต
ครั้นพิชิตศึกสิ้นภาระว่างหน้าที่
ก็พัฒนาชีวิตเป็นอยู่ดี
ให้สมที่ชื่อ “ไทย...เป็นเมืองทอง”
นอกจากนี้ ยังรับแจ้งเหตุฉุกเฉินเป็นกรณีพิเศษจากประชาชนอีกด้วย ในภาวะไม่ปกติ ตำรวจ-ทหารปฏิบัติหน้าที่ได้ตามควรแก่สถานการณ์ ก็เป็นกรณีต้องพิจารณารับผิดชอบ เป็นพิเศษเพื่อสอดคล้องกับกิจกรรมที่ปฏิบัติร่วมกัน

รัฐบาลทหาร-รัฐบาลเลือกตั้ง

ระหว่างอยู่ใต้รัฐบาลทหารที่มองกันว่ามีได้มาตามวิถีประชาธิปไตย เพื่อรอวาระรัฐบาลที่จะมาตามวิถีประชาธิปไตยนั้น โดยคาดหวังว่าจะได้รัฐบาลที่ดีกว่านี้ ซึ่งก็ไม่ว่าจะดีกว่าหรือไม่ นั่นคือมุ่งมาเสียสละเพื่อประเทศชาติ มิใช่มุ่งมาแอบแฝงแสวงหาประโยชน์นานา ระยะนี้นักการเมืองต่างก็สงวนลีลาท่าทีดูบรรยากาศสนามการต่อสู้ว่าจะมีพรรคใดเปิดตัวเปิดใจใครลงไปบ้าง

- คนรุ่นเก่า ตรัง

👉 การเมืองเป็นเรื่องของแผ่นดิน คนรุ่นเก่านี้แหละที่ซาบซึ้งถึงแก่นแท้เข้าถึงชีวิตจิตวิญญาณเรา “ทำการเมือง” นั่นเป็น”การงาน” สรรค์สร้างชาติ มิใช่สร้างอาชีพ สุวานะ ยศ คักดี ตำแหน่งหน้าตาหุหุหุในสังคม

เหลือเชื่อ !

ตอนเด็ก ๆ มีญาติลูกพี่ลูกน้องกัน อายุไม่กี่เดือนตกจากบนบ้านลงมานอนแ้งแหม้งใต้ถุน แม่บอกว่าเด็กไม่เป็นอะไร แม่ซื้อคอกยรับไว้อยู่ ฟังตอนนั้นก็แปลกใจนิด ๆ แม่ซึ่งแม่ซื้ออะไรไม่รู้ได้แต่งงวยว่าตกจากบนบ้านเด็กไม่เป็นอะไรเลย

แปลกจัง โตมาเจอชายวัยน่าเหลือเชื่อกว่าอีก เช่น ที่สเปน เด็กทารกวัย ๒ วันสายสะดือยังไม่ได้ตัด ถูกพบอยู่ภายในท่อระบายน้ำของอาคารหลังหนึ่งในเมืองอาลีคานเต เจ้าหน้าที่ดับเพลิงใช้ความพยายามอย่างหนักในการช่วยเหลือ เด็กถูกช่วยเหลือขึ้นมาได้ในสภาพที่ถูกห่ออยู่ในถุงพลาสติก เด็กมีน้ำหนัก ๒.๑ กิโลกรัม ถูกนำส่งโรงพยาบาล โชคดีไม่เป็นอันตรายถึงชีวิต

ที่จีน หน่วยกู้ภัยจีนช่วยเหลือทารกเพศชายติดท่อชักโครกชั้น ๔ ของอพาร์ทเมนต์แห่งหนึ่งในเมืองจินหัว เจ้าหน้าที่ใช้อุปกรณ์ตัดและแกะท่อซึ่งมีเส้นผ่าศูนย์กลาง ๑๐ เซนติเมตรออกมาหมดทั้งชั้น ก่อนจะเลื้อยเปิดท่อออกเพื่อช่วยเหลือนทารกเพศชายน้ำหนัก ๒.๓ กิโลกรัม อายุไม่เกิน ๑-๒ วัน ออกมาได้อย่างปลอดภัย

อาร์เจนตินา ทารกน้อยน้ำหนัก ๑ ปอนด์ ๑๒ ออนซ์ ฟื้นกลับมามีชีวิต หลังจากถูกแช่เย็นในตู้แช่แข็งของสุสานเป็นเวลาถึง ๑๐ ชั่วโมง ก่อนหน้านี้ แพทย์ระบุว่า ทารกน้อยเสียชีวิตแล้ว โรงพยาบาลนำร่างทารกไว้ในโลงไม้และนำไปแช่ในตู้แช่แข็งศพ ก่อนที่มารดายื่นกรานขอดูหน้าลูกเพื่อถ่ายรูปบันทึกไว้เป็นความทรงจำ เมื่อเธอสัมผัสร่างเด็กน้อย ปรากฏว่าทารกร้องออกมา...

ญี่ปุ่น ทารกเพศหญิงวัย ๔ เดือน ถูกน้ำพัดแยกจากครอบครัวขณะเกิดสึนามิ เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยพบกับร่างของเด็กน้อยที่ยังคงมีชีวิตอยู่ท่ามกลางซากปรักหักพังและเศษหิน ในแถบอิชิโนมากิ พวกเขาพยายามดึงแผ่นกระดานและ

โคลนที่ทับร่าง แล้วดึงร่างออกมาจนปลอดภัย

กทม. ทารกแรกเกิดเพศหญิง อายุไม่เกิน ๒-๔ ชั่วโมงถูกจับใส่ถุงดำ โยนทิ้งคลองแสนแสบ ลอยมาติดบริเวณท่าเรือรามคำแหง น้ำเริ่มซึมเข้าไปในถุง และตามร่างกายเริ่มมีสีเขียวคล้ำจึงรีบนำตัวส่งโรงพยาบาล ขณะนี้อาการปลอดภัย

อินเดีย นางมานูโดยสารรถไฟขบวนหนึ่งในรัฐราชสถานของอินเดีย เมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ที่ผ่านมา แต่ระหว่างที่ขบวนรถไฟนั้น เธอเกิดปวดท้องขึ้นมา จึงเดินไปเข้าห้องน้ำ และโดยไม่คาดคิด เธอให้กำเนิดลูกชายตัวน้อยระหว่างกำลังนั่งยองอยู่ภายในนั้น ร่างของหนูน้อยหล่นตู่ผ่านลั่วมลงไปตามบนรางรถไฟเบื้องล่าง ส่วนเธอหมดสติไป หลังจากขบวนรถออกไปแล้วมีคนได้ยินเสียงทารกร้องไห้ จึงแจ้งเจ้าหน้าที่สถานีรถไฟเพื่อช่วยเหลือน ตอนนี้นักปลอดภัยแล้ว

เรื่องเหลือเชื่อนี้ น่าจะน้อยกว่าเรื่องที่ว่า... พระยักยกเงินวัดแล้วถูกจับได้ก็เพียงเอาเงินไปคืนเพราะว่าไม่มีเจตนา คืนแล้วทุกอย่างก็จบ บริสุทธิไม่ปาราชิกนะจ๊ะ หรือเปล่า...

- นางสาวกัญชา

☞ ถ้าลูกที่คลอดไปแล้วคืนกลับเข้ามาดูลูกได้ดังเดิม และเงินบริสุทธิก็ยอมคืนบริษัทได้

คดีจำนำข้าว

ตอนนี้มีการแต่งตั้งองค์คณะผู้พิพากษาคดีจำนำข้าวอดีตนายฯ แล้ว คนสวยจะอยู่รักษาประชาธิปไตยไหมนะ

- นารีเฝ้า ข้าวพินาศ

☞ แม่ไม่ยินดีนักก็จำต้องอยู่ลี้มรสประชาธิปไตยไปเรื่อย ๆ แต่จะได้อยู่ในสถานะใดนั้นก็ยังมีโอกาสได้ขอรับ

☞ บรรณาธิการ

ได้ข่าวว่ามีคนหลงไหลแห่ไปวัดธรรมกายกันมาก
 ช่วยกัน “ซื้อบุญ” บริจาคเงินสร้างอาคารใหญ่โตมโหฬาร
 คู่สามีภรรยาหลายคู่ต้องแยกกันเพราะคนหนึ่งที่มุ่ม “ซื้อสวรรค์”
 อีกคนหนึ่งไม่เห็นด้วย เสียตายเงินทองจำนวนมากที่เสียไปเปล่า ๆ

หลวงพ่อวัดไร่ขิงที่ระดังท้อรูปเหมือนทองคำหล่อ
วันคุ้มครองโลก 22 เมษายน 55

สร้างองค์พระ “ปิดเจดีย์” หลวงพ่อองค์เดียว มหาสิริราชธาตุ	หลวงพ่อองค์เดียว ทองคำแท้หล่อตัน	หลวงพ่อองค์เดียว ทองคำแท้หล่อตัน	หลวงพ่อองค์เดียว มหาสิริราชธาตุ
10 M	5 M	1.7 M (ทำบุญทอง 1กิโลกรัม)	
1 M	250,000 (ทำบุญทอง 10บาท)	100,000 (ทำบุญทอง 4บาท)	25,000 (ทำบุญทอง 1บาท)

พ้อเกิดเรื่องพระธัมมชโย ผมนึกถึงเหตุการณ์
 ในอดีต หลวงพ่อชาวน้ำปูนองค์หนึ่งชื่อ
 “พระพุทโธว่า” ท่านเป็นเจ้าของอาวาสวัดญี่ปุ่นอยู่ที่
 เมือง “ฮิโรชิมา” เมืองซึ่งเคยถูกระเบิดปรมาณู
 แหกลลายมาแล้ว ท่านสร้างวัดใหม่ ใหญ่โต
 สวยงามมาก ท่านเชิญชาวต่างชาติที่ท่านรู้จัก
 ไปเยือนวัดท่านเป็นประจำ ท่านเคยเชิญผมและ
 คณะกลุ่มเล็ก ๆ ไปหลายครั้ง

เมื่อประมาณ ๒๐ ปีมาแล้ว ช่วงที่ท่านเชิญ
 ผมและคณะไป เป็นช่วงเดียวกับที่ท่านเชิญ
 พระธัมมชโยพร้อมพระสงฆ์วัดธรรมกายรวม ๑๓
 รูปไปวัดท่าน ผมได้รู้จักพระธัมมชโยที่ประเทศ
 ญี่ปุ่นนั่นเอง

คณะของพระธัมมชโยพักที่วัดญี่ปุ่นอยู่ไม่กี่
 วันก็เดินทางกลับ คนสนิทของ “หลวงพ่พุทโธ
 ภาวว่า” เล่าให้ผมฟังว่าหลวงพ่อบ่น ไม่ชอบวัตร

ปฏิบัติของพระวัดธรรมกายที่ชอบทำผิดวินัยสงฆ์
 หลังจากนั้นผมไปที่วัดธรรมกายครั้งสองครั้ง
 แล้วก็ไม่ได้ไป ไม่ได้ติดต่อกับพระธัมมชโยอีก
 เลย ได้ข่าวว่ามีคนหลงไหลแห่ไปวัดธรรมกาย
 กันมาก ช่วยกัน “ซื้อบุญ” บริจาคเงินสร้าง
 อาคารใหญ่โตมโหฬาร คู่สามีภรรยาหลายคู่ต้อง
 แยกกันเพราะคนหนึ่งที่มุ่ม “ซื้อสวรรค์” อีกคน
 หนึ่งไม่เห็นด้วย เสียตายเงินทองจำนวนมากที่
 เสียไปเปล่า ๆ

สาเหตุที่ผมไม่ไปวัดธรรมกายอีกเลย เพราะ
 พระวัดธรรมกายประพฤติปฏิบัติหลายสิ่งหลาย
 อย่างตรงข้ามกับที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ-
 เจ้าตรัสสอนไว้ เช่น

“ธรรมะเหล่าใดเป็นไปเพื่อความคลายกำหนด
 เป็นไปเพื่อการออกจากกิเลส เป็นไปเพื่อความ
 ไม่สะสม เป็นไปเพื่อความมกน้อย เป็นไปเพื่อ

ความสันโดษ เป็นไปเพื่อความสงบจากกิเลส เป็นไปเพื่อปรารภความเพียร และเป็นไปเพื่อความเลี้ยงง่าย ธรรมะนั้นเป็นของตถาคต”

เมื่อเร็ว ๆ นี้วัดธรรมกายจัดการเดินธุดงค์ในถนนสายต่าง ๆ นัดฆราวาสซื้อดอกดาวเรืองไปโรยเป็นทางให้พระเดิน โดยหวังจะได้ขึ้นสวรรค์ให้ซื้อดอก “ดาวเรือง” ใหม่กว่า “ดาวรวย” ในศิลปะของฆราวาสหามเล่นดอกไม้อยู่แล้วนี่เอาพระมาเล่นดอกไม้ ผิดชัด ๆ

ถ้าวัตรธรรมกายยังไม่ปรับปรุง ยังไม่ทำตามหลักธรรมะในพระพุทธศาสนา ยังทำผิดมากมายซ้ำซากอยู่อย่างนี้ จะเป็นปัญหาใหญ่ของชาติบ้านเมืองต่อไปอย่างแน่นอน

ประมาณปลายเดือนมกราคมที่ผ่านมาขณะที่เครือข่ายประชาชนเตรียมรวมตัวกันคัดค้านการให้สัมปทานปิโตรเลียมแบบเต็มเกรงกันว่าจะมีคนออกมาน้อย จะคัดค้านไม่สำเร็จมีเสียงจากพันธมิตรคนสำคัญ ๆ ว่า ถ้าผมสนับสนุนการคัดค้านเพิ่มอีก ๑ คน ไม่ต้องออกไปชุมนุมเพียงเขียนจดหมายเปิดผนึกเผยแพร่ออกไปก็พอ จะมีคนออกมาชุมนุมเป็นจำนวนมากคัดค้านสำเร็จแน่นอน

ผมคิดดูแล้ว ทำอย่างนั้นไม่ได้ผล จะมีคนอีกจำนวนไม่น้อย ถามผมว่าทำไมไม่ออกไปร่วมชุมนุมเอาจริงเอาจริงร่วมกับประชาชน เหมือนอย่างที่เคยทำได้ผลมาแล้ว

ผมเป็นผู้ก่อการร้ายหมายเลข ๑ ศาลให้ประกันตัวเมื่อวันที่ ๒ เมษายนปี ๕๖ ศาลมีคำสั่งเด็ดขาดว่า “ห้ามกระทำการใด ๆ อันส่อไปในทางปลุกกระตมประชาชนไปทำให้เกิดความวุ่นวาย”

ถ้าผิดคำสั่งจะถูกศาลถอนประกัน จับตัวเข้าคุก ถูกคุมขังจนกว่าคดีจะเสร็จสิ้น (ประมาณ ๕ ปี) ซึ่งประเทศชาติจะไม่ได้อะไรเลย

ผมจึงตกอยู่ในสภาพเดียวกับผู้ต้องหาก่อการร้าย ๙๖ คน ต้องอยู่หนึ่ง ๆ เคลื่อนไหวอะไร

ไม่ได้เลย

จะว่าอยู่หนึ่ง ๆ ก็ไม่ใช่ ผมมีคดีอันเนื่องมาจากการชุมนุมครั้งก่อน ๆ คดีติดตัวอีกมากมายหลายคดี ต้องจดโน้ตสมุดบันทึกไว้ว่าวันไหน จะต้องไปขึ้นศาลไหน คดีอะไร ถ้าไม่ไปตามที่ศาลสั่ง เป็นได้เรื่องแน่นอน

เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ผมไปศาลอาญาแก่นนำพันธมิตรทั้ง ๕ รวมผู้ประสานงานพันธมิตรอีก ๑ เป็น ๖ คนถูกคดี “บุกทำเนียบ” ผมเบิกความเป็นปากแรก ยืนยันกับศาลว่าพวกเรา ๖ คนไม่ได้นำประชาชนบุกเข้าทำเนียบ เราไปที่ทำเนียบหลังจากที่ประชาชนจำนวนมากได้เข้าไปก่อนแล้ว

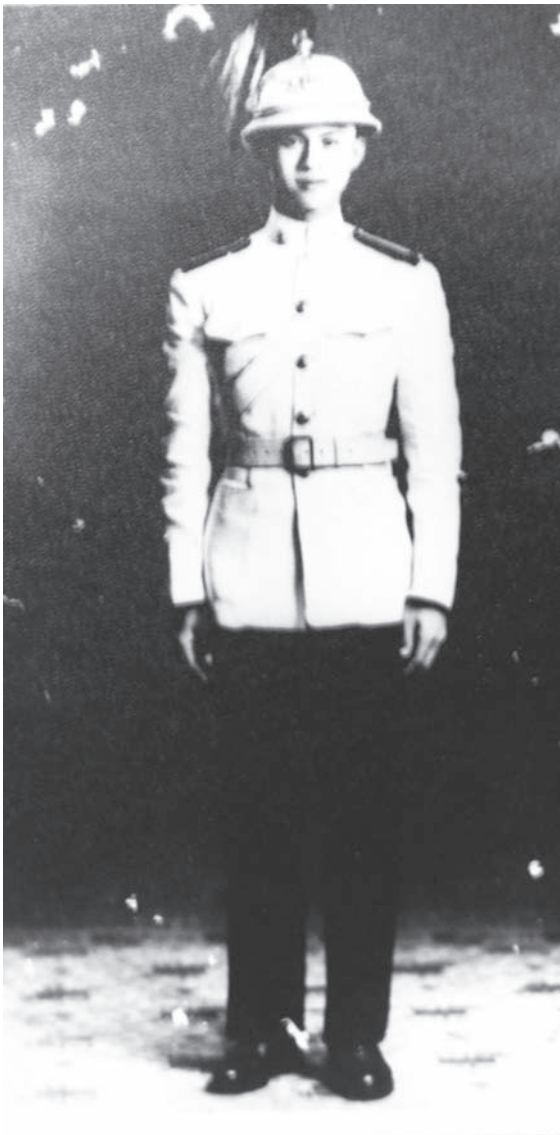

● เราไปที่ทำเนียบหลังจากที่ประชาชนจำนวนมากได้เข้าไปก่อนแล้ว

เราไม่ได้ชักชวนให้มีการทำลายทรัพย์สินของทำเนียบ มีแต่ขอร้องให้ช่วยกันรักษาเพราะเป็นสาธารณสมบัติ สาเหตุที่ต้องเข้าทำเนียบเพราะนายกรัฐมนตรีหุ่นเชิดของคุณทักษิณทำให้บ้านเมืองเสียหายมาก เราชุมนุมเรียกร้องให้นายกฯ ลาออก ได้จัดการชุมนุมในหลายที่แล้วไม่ได้ผล

ผมเรียนกับศาลว่า ผมเองเคยทำงานอยู่ในทำเนียบ ๒ ช่วง ช่วงหนึ่งเป็นเลขาธิการนายก ฯ อีกช่วงหนึ่งเป็นรองนายก ฯ เห็นชัดว่านายก ฯ ต้องทำงานที่ทำเนียบเท่านั้น ถ้าประชาชนชุมนุม

●●
พวกเรากลุ่มจัดฉายหนังรอบพิเศษ
หลายคนเรียนเก่งและทุกคนเป็นนักเรียนนายร้อย
ที่มีความประพฤติดี อาจารย์ท่านจึงช่วยให้
ช่วยให้ลดโทษลงเหลือเพียงเรียนจบแล้ว
ยังไม่ให้จบเป็นนายทหาร
ต้องเป็นนักเรียนนายร้อยต่ออีก ๓ เดือน...

ในทำเนียบนานพอ นายก ๆ ต้องลาออกแน่นอน
ไม่มีนายก ๆ ของประเทศไหนในโลกที่ไม่ต้อง
ทำงานในทำเนียบ

การเบิกความของผมครั้งนี้ผิดจากครั้งก่อน ๆ
คือเมื่อจบคำให้การ ทนายจะถามผมว่ามีอะไร
จะเรียนให้ศาลทราบเพิ่มเติมไหม ครั้งก่อน ๆ ไม่มี
แต่ครั้งนี้มี

ผมเรียนท่านผู้พิพากษาว่า พวกเราที่ไป
ชุมนุม ไปทำเพื่อสังคมส่วนรวมโดยแท้ ไม่ได้ทำ
เพื่อตัวเองแต่อย่างใดเลย ก่อนที่จะเกิดการชุมนุม
เราหลายคนได้ทำเพื่อส่วนรวมมาแล้ว ต่างคน
ต่างกรรม ต่างวาระกัน ผมเรียนขออนุญาต
ผู้พิพากษา ขอยกตัวเองเป็นตัวอย่างได้ทำเพื่อ
ส่วนรวมมาก่อนแล้ว

เมื่อผู้พิพากษาอนุญาต ผมจึงเรียนยก
ตัวอย่างบางเรื่อง

เรื่องแรก เมื่อ ๕๕ ปีมาแล้ว ขณะผมเป็น
หัวหน้านักเรียนนายร้อย ชวนเพื่อนนักเรียน
นายร้อยชั้นปีที่ ๕ รุ่นเดียวกัน ตั้งกลุ่มเล็ก ๆ
จัดฉายภาพยนตร์รอบพิเศษที่โรงภาพยนตร์
เฉลิมไทย เอากำไรทั้งหมดซื้อเครื่องกีฬาและ
เครื่องดนตรีให้โรงเรียนนายร้อย ได้รับคำชมเชย
จากโรงเรียนและตามมาด้วยข้อหา “ขัดคำสั่ง
ผู้บัญชาการทหารสูงสุด (จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์)
ระหว่างประกาศใช้กฎอัยการศึกจำคุกไม่เกิน
๒๐ ปี”

เนื่องจากนักเรียนนายร้อยปีสุดท้ายรุ่นก่อน ๆ
เคยจัดมาแล้ว และเห็นว่าจอมพลสฤษดิ์ท่าน
เป็นคนมีเงินก็เอาบัตรไปขายท่าน รอบพิเศษเป็น
รอบที่เช่าโรงภาพยนตร์ได้ราคาสูงมาก ถ้าโรง-
ภาพยนตร์จัดฉายเองในเวลาดังกล่าวจะไม่มีคนดู
จอมพลสฤษดิ์ท่านเป็นผู้ใหญ่ ท่านไม่ดูหนังรอบ
พิเศษ เช่น ทกโม่งเช้าวันอาทิตย์แน่นอน เอา
บัตรไปขายท่าน ท่านราคาสูงจึงออกคำสั่ง “ห้าม
นักเรียนนายร้อยจัดฉายหนัง” และตอนนั้นมี
ประกาศกฎอัยการศึกอยู่แล้ว จึงกลายเป็นคำสั่ง
ผู้บัญชาการทหารสูงสุดระหว่างประกาศใช้กฎ

อัยการศึก ต่อมาเมื่อจอมพลสฤษดิ์ท่านทราบ ท่านเสียใจที่ทำให้พวกผมถูกลงโทษ ท่านฝาก พระกริ่งมาให้พวกเราคนละองค์เพื่อแก้ความ โชคร้าย

แต่โชคคดียี่พวกเรากลุ่มจัดฉายหนังรอบพิเศษ หลายคนเรียนเก่งและทุกคนเป็นนักเรียนนายร้อย ที่มีความประพฤติดี อาจารย์ท่านจึงช่วยไว้ ช่วยให้ลดโทษลงเหลือเพียงเรียนจบแล้วยังไม่ให้เป็นนายทหาร ต้องเป็นนักเรียนนายร้อยต่ออีก ๓ เดือน เพื่อน ๆ ที่จับพร้อมกันได้เงินเดือน นายทหารพร้อมค่าวิชาเดือนละ ๑,๐๕๐ บาท ส่วนผมและคณะที่ถูกลงโทษได้แค่เบี้ยเลี้ยง นักเรียนนายร้อยวันละ ๑๐ บาทเท่านั้น

เหตุการณ์นี้นับเป็นประวัติศาสตร์ของ โรงเรียนนายร้อยก็ว่าได้ นับตั้งแต่ตั้งโรงเรียน นายร้อยมา

เรื่องต่อมา ปี พ.ศ.๒๕๒๔ ผมเป็นหัวหน้าต่อต้านกฎหมายทำแท้งเสรี ต่อต้านสำเร็จจนกระทั่งบัดนี้ยังไม่มีใครกล้าเสนอกฎหมายทำแท้งเสรีเข้าสภาอีกเลย ผมต้องลาออกจากตำแหน่ง เลขาธิการนายกฯ ก่อนออกมาต่อต้าน เพราะการออกกฎหมาย แก้กฎหมาย เป็นหน้าที่ของ สภาไม่ใช่งานของรัฐบาล การมีตำแหน่ง “เลขาธิการนายกฯ” เป็นเรื่องยากเพราะสมัย ก่อนตำแหน่งเลขาธิการนายกฯ สำคัญมาก ถ้า มาจากทหารจะคัดนายทหารยศพลเอกเท่านั้น เป็นเลขาธิการนายกฯ เช่น พลเอกหลวงแสวง เสนาณรงค์ และพลเอกพร ธนภูมิ เป็นต้น มีผมคนเดียวที่มาจากพันเอก

เรื่องที่ ๓ ปี ๒๕๒๖ เป็นหัวหน้าต่อต้าน การแก้ไขรัฐธรรมนูญ ที่จะให้เป็นรัฐธรรมนูญ เเผด็จการ ต่อต้านสำเร็จ ระหว่างต่อต้าน ถูกตามปองร้ายเกือบเอาตัวไม่รอด

เรื่องที่ ๔ เหตุการณ์พฤษภาทมิฬ ปี ๒๕๓๕ ตามประชาชนออกมาชุมนุมคัดค้านการสืบทอด อำนาจเผด็จการเป็นผลสำเร็จ ถูกจับไปขังคุก หลายวัน

เรื่องที่ ๕ ปี ๒๕๔๒ เป็นหัวหน้าคณะ “คน กู้เมือง” ต่อต้านขายหุ้นบางจากให้ต่างชาติ ต่อต้านเป็นผลสำเร็จ ถ้ารัฐบาลสมัยนั้นขายหุ้น บางจากให้ต่างชาติได้ จะตามด้วยการขายหุ้น การไฟฟ้าฝ่ายผลิต, ปตท. และการบินไทย ให้ต่างชาติ

เรื่องที่ ๖ ต้นปี ๒๕๔๙ ผมนำชาว “กองทัพ-ธรรม” ออกมาชุมนุมกินนอนในถนนวิสุทธิกษัตริย์ สำนักงานกำกับตลาดหลักทรัพย์ อยู่ ๙ วัน ๙ คืน ต่อต้านไม่ให้รัฐบาลนำเบียร์เหล้าเข้าตลาดหลักทรัพย์ ต่อต้านสำเร็จ

ยกตัวอย่างเพียง ๖ เรื่อง แล้วผมเรียนต่อ ศาลว่า

● เรามาเสี่ยงชีวิตเพื่อประเทศชาติจริง ๆ

“ท่านผู้พิพากษาศรับ ถ้าพวกเราไม่ออกมาชุมนุม เราอยู่หนึ่ง ๆ ก็สบายแล้ว ไม่ต้องออกมา กินนอนในถนน, ในสนามหญ้า, ถูกลอบทำร้าย ด้วยอาวุธสงครามบาดเจ็บล้มตายไปหลายคน แต่เราอมไม่ได้ครับ ที่จะปล่อยให้บ้านเมืองเสียหายมากในขณะที่เราพอช่วยได้บ้าง

ผมเรียนว่าเรามาเสี่ยงชีวิตเพื่อประเทศชาติจริง ๆ ผมเรียนขอความเมตตา ขอความเห็นใจจากสังคมครับ

การเบิกความที่ศาลอาญาวัดนั้น สิ่งที่อยู่ในใจที่ผมอยากพูดแต่ไม่กล้าพูด คือ ข้อความว่า “ถ้าพวกผมที่ออกมาชุมนุมต้องถูกตัดสินลงโทษให้ติดคุก ต่อไปใครจะออกมาช่วยบ้านช่วยเมืองครับ”

๒

หากผู้ใด
ไม่มีความเป็นสมณะแล้ว
เพราะปาราชิกไปแล้ว
จะหาใคร ๆ มารับรอง
ก็หาได้ทำให้
ความเป็นสมณะ
กลับคืนมาได้

เซียนชั้นฟ้า มาเหนือเมฆ

ต้องนับว่าเป็นการหักปากกาเซียนไปตาม ๆ กัน เมื่อมีการเก็งสถานการณ์กันว่า ๒ สูดยอดลัทธิการตลาดที่ฟุ้งฟิงกันมาตลอดเวลากว่า ทศวรรษกำลังตกอยู่ในสถานการณ์หลังฟองฟ่า เหมือนกันสุดยอดลัทธิการตลาดด้านการเมือง กำลังเผชิญผลจากสุดยอดนโยบายประชานิยม จำนำข้าวสุดยอดลัทธิการตลาดด้านศาสนา กำลังเผชิญผลจากกรรมหนักที่เคยทำเอาไว้ในอดีต แต่ไม่น่าเชื่อว่าฟ่าที่ใช้หลังฟิงนั้นกลับกลายเป็นฟ่าทองคำ คอยปกป้องคุ้มครองให้มั่นคง แข็งแรงยิ่งกว่าผนังทองแดง กำแพงเหล็กเสียอีก ต้องยกให้กันเลยแหละว่านี่คือ..“เซียนชั้นฟ้า มาเหนือเมฆ” จริงๆ

**มั่วมหามั่วพระธรรมกายปี คน ๙๙ %
เห็นด้วยจัดงานธุดงค์ธรรมชัย**

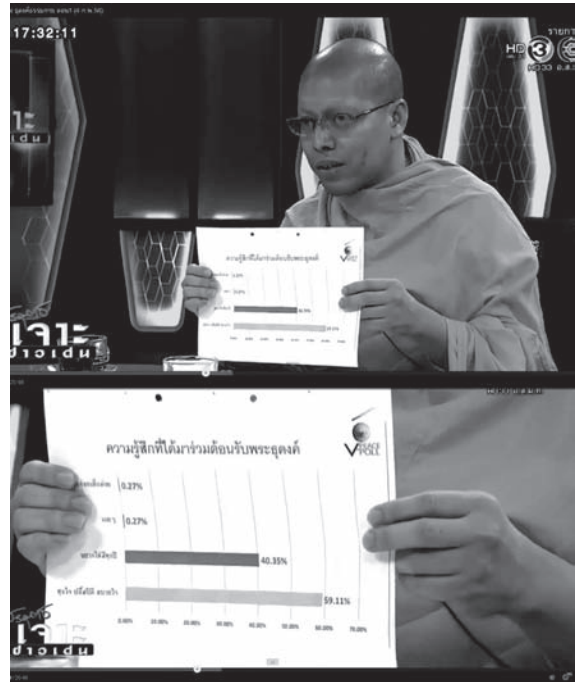
เมื่อวันที่ ๔ ก.พ.ที่ผ่านมา นักบวชธรรมกาย “**พระสนิทวงศ์ วุฑฒิวังโส**” ไปออกรายการ ช่อง ๓ ในฐานะ “ประชาสัมพันธ์โครงการพระธุดงค์ธรรมชัย” ได้สำแดงข้อมูลต่อสาธารณชน ในลักษณะบิดเบือน มั่วๆ หลายเรื่อง ขอให้ความจริงอีกด้าน

๑) พระสนิทวงศ์อ้างว่า ได้ทำการวิจัยมาแล้ว ว่า ๙๙% เห็นด้วยกับกิจกรรมธุดงค์ธรรมชัยโดยแยกเป็น ๕๙.๑๑% สุขใจ ปลื้มปิติ สบายใจกับโครงการ และอีก ๔๐.๓๕% อยากให้มีทุกปี อ้าง

ว่ามีคนไม่เห็นด้วยแค่ ๐.๒๗% และคนที่รู้สึกเฉยๆ อีก ๐.๒๗% (รวมไม่ถึง ๑%) **ประเด็นนี้** เป็นการนำเสนอข้อมูลโดยเจตนาทำให้สังคมเข้าใจผิดในสาระสำคัญ อาจถูกมองได้ว่ามีเจตนาโกหกหรือทำให้คนหลงผิดเพราะไปอ้างว่าเป็นการวิจัย เสมือนหนึ่งทำการศึกษารอบคอบตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงสำรวจ หรือวิชาการทำโพลล์

ไม่ว่าเชื่อว่า คนเป็นนักบวชจะอ้างตาใสได้อย่างไร

๒) การทำโพลล์ (Poll) เป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ในการรับฟังความรู้สึกนึกคิดของประชาชนแต่จะต้องทำวิจัยเชิงสำรวจอย่างถูกต้อง โดยอยู่บนพื้นฐานระเบียบวิธีวิจัยการตั้งโจทย์การสุ่มตัวอย่าง การประมวลผล ฯลฯ เป็นกึ่ง ๆ งานวิชาการ แบบที่เรียกว่างานวิจัยเชิงสำรวจ การทำโพลล์ไม่ใช่การเอาแบบสอบถามไปเที่ยวถามใครก็ได้ เวลาใดก็ได้ ในเรื่องใดก็ได้ โดยไม่คำนึงถึงหลักการสุ่มตัวอย่างไม่ใช่การเอาแบบสอบถามให้เจ้าหน้าที่ไปยืนดักถามชาวบ้านตามอำเภอใจ **ไม่ใช่ไปไล่ถามชาวบ้านที่มานั่งรอขบวนรถดุรงค์ธรรมชัยเท่านั้น** การทำโพลล์แบบลวก ๆ ชู่ย ๆ ไม่ควรจะเรียกว่าโพลล์ หรือวิจัย เพราะนอกจากไม่สะท้อนความรู้สึกนึกคิดที่แท้จริงของประชาชนส่วนรวมแล้วยังจะเป็นการชี้นำสังคมส่วนรวมเข้ารกเข้าพง หรือพากันลงเหวไปเสียเลย ข้อสำคัญของการทำโพลล์ เช่น การสุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนคนทั่ว ๆ ไปได้ ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมแบบสอบถามที่เชื่อถือได้ว่าให้ข้อมูลที่มีคุณภาพ ไม่เอนเอียงหรือชี้นำให้เกิดประโยชน์ต่อฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด เป็นต้นการตั้งโจทย์คำถาม ก็จะต้องไม่ชี้นำไม่ตัดตอนประเด็นสำคัญไปในทางหนึ่งทางใด **เสียงของประชาชนที่ธรรมกายนำมาอ้างนั้นได้มาจากคำถามที่ว่า “ความรู้สึกที่ได้มาร่วมต้อนรับพระธาตุคง?”** สะท้อนว่า ไปถามเฉพาะคนที่ตั้งใจมาต้อนรับขบวนเท่านั้น! ซึ่งแน่นอนว่า

● โพลล์หมั่ว

จะต้องเป็นคนที่น่าสนับสนุน ไม่ว่าจะด้วยถูกกะเกณฑ์มา หรือมาด้วยความชอบส่วนตัว **น่าแปลกใจด้วยซ้ำว่าทำไมยังมีคนบางส่วนตอบว่าไม่เห็นด้วย!** การไปตามประเด็นหนึ่ง ถามจากคนกลุ่มหนึ่ง แต่นำมาอ้างว่าประชาชนทั่วไปตอบรับ-พึงพอใจกิจกรรมของพวกตนแบบนี้เรียกว่าหมั่ว

ถ้าจะไปทำการสำรวจวิจัยพรรคอย่างนี้... ก็ทำไมไม่ไปตามคนห่มเหลืองที่มาเดินแบกกลดอยู่ในขบวนเสียเลย ว่า “ความรู้สึกที่ได้มาเดินดุรงค์?” แล้วก็นำไปอ้างแบบเดียวกับที่อ้างแล้วเลย ว่า นี่คือผลวิจัยความคิดเห็นของพระสงฆ์ที่มีต่อกิจกรรมดุรงค์ธรรมชัย!!!

หรือไปตามประชาชนที่ไปนั่งฟังธัมมชโยว่า “ความรู้สึกที่ได้มาฟังธรรม?” แล้วก็ตัดตอนสรุปไปเสียเลยว่าเป็นความเห็นของประชาชนที่มีต่อแนวทางของวัดธรรมกาย!!!

ถ้ากล้าทำขนาดนั้นแล้วคงจะไม่เหลือหิริ-โอตตปปะตอกกรรมัง

นี่คือวิธีการหมั่ววิจัยเชิงสำรวจ

๓) ประเด็นสำคัญที่สุดของปัญหาธรรมกาย คือ ปัญหาความถูกต้องตามหลักพระธรรมวินัย แห่งพระพุทธศาสนา

ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมส่งเสริมการขายที่ตั้งชื่อว่า “ชุดคุ้มครองชัย” หรือแนวทางคำสอนของเจ้าลัทธิตี่มุ่งอิทธิปาฏิหาริย์ กระตุ้นชักจูงให้คนจ่ายเงินทำบุญมากๆ จ่ายมากได้บุญมาก จะร่ำรวยถึงขนาดดอกดาวเรืองก็เปลี่ยนมาเรียกว่า “ดาวรวย” แล้วนำมาโรยให้นักบวชในลัทธิตี่ของตนเดินเหยียบย้ำ การมุ่งขยายด้วยการสร้างเครือข่าย ใช้รูปแบบวิธีการตลาดกระตุ้นกิเลสของคน ฯลฯ ทั้งหมดนี้ขัดกับแนวทางของพระพุทธศาสนาหรือไม่

๔) นอกจากนี้ กรณีธรรมกายยังเคยปรากฏว่า มีพระลิตสมเด็จพะสังฆมราชเมื่อครั้งผู้นำ ลัทธิตี่เกิดเรื่องยกยกออกทรัพย์ ที่ดิน เงินบริจาค พระลิตชิตระบุนว่า

“การโก่งสมบัติผู้อื่นตั้งแต่ ๕ มาสกขึ้นไปคือประมาณไม่ถึง ๓๐๐ บาทในปัจจุบัน ภิกษุต้องอาบัติ ปาราชิก ฐานผิดพระธรรมวินัย พันจากความเป้นพระทนต์ที ในกรณีนี้ไม่ว่าจะมีผู้รู้เห็นหรือไม่ ไม่ว่าจะมีการสั่งให้ลิต ไม่ว่าจะมีการจับลิตหรือไม่ก็ตาม ภิกษุผู้ละเมิดพระธรรมวินัยข้อนี้ ต้องอาบัติ ปาราชิก พันจากความเป้นพระโดยทนต์ที”

“ความบิดเบือนพระพุทธรธรรมคำสั่งสอน โดยกล่าวว่าพระไตรปิฎกบกพร่อง เป็นการทำให้สงฆ์ ทีหลงเชื่อคำบิดเบือนแตกแยกออกไปกลายเป็นสอง มีความเข้าใจ ความเชื่อถือพระพุทธศาสนา ตรงกันข้ามเป็นการทำลายพระพุทธศาสนา ทำสงฆ์ให้แตกแยก ส่วนทีมิใช่เป็นการลงโทษ แต่เป็นการทำทีถูกต้อง คือ ต้องมอบสมบัติทั้งหมดทีเกิดขึ้นในขณะเป้นพระให้แก่วัดทนต์ที” เป็นต้น (จาก..สารลัม ๖ ก.พ. ๒๕๕๔)

๒๐ ก.พ.๕๘ “กรรมการมหาเถรสมาคม” ได้ประชุมพิจารณากรณี “ธัมมชโยต้องอาบัติปาราชิก”
ผลประชุม พระพรหมเมธี โฆษกมหาเถรนำมติที่ประชุมแถลงว่า.....

“พระธัมมชโยไม่มีเจตนาขัดพระลิขิต และไม่มีเจตนาฉ้อโกง จึงถือว่าพ้นมลทินและในปี ๒๕๕๙ ได้มี
มติถวายคืนสมณศักดิ์ให้กับพระธัมมชโย อีกทั้งในปี ๒๕๕๔ ยังได้เลื่อนสมณศักดิ์จากยศพระราชภาวนา-
วิสุทธิ์ เป็น พระเทพญาณมหามุนี”

“หลักการพิจารณาทางสงฆ์ ความผิดยกยกทรัพย์สำเร็จหรือไม่นั้นจะดูที่เจตนาเป็นหลัก ซึ่งในกรณี
นี้มีที่มาของทรัพย์สินถูกต้อง คือ มาจากพุทธศาสนิกชน และเมื่อมีพระลิขิตก็ได้มีการทยอยคืนทรัพย์สิน
แก่วัดทันที จึงถือว่าไม่มีเจตนาไม่ฉ้อโกง”

คุณเปลว สีเงิน จากไทยโพสต์ ได้แย้งในประเด็นนี้ว่า.....และการเอาทรัพย์เขาไป ๗ ปี ถึงขั้น
“สมเด็จพระสังฆราช” ต้องมีพระลิขิตให้คืน กระนั้นก็ยังไมยอมคืน

มหาเถรชุด “ธรรมายูปถัมภก” วินิจฉัยว่า นั้น...“มีเจตนาไม่ฉ้อโกง”!

ครับ...ธัมมชโยไม่เพียงบิดเบือนพระพุทธรูปธรรม ทำให้สงฆ์แตกแยกออกไปกลายเป็นสอง ดัง
พระลิขิต และมหาเถรวินิจฉัยว่าไม่ผิดเท่านั้น

ณ วันนี้ ด้านพระวินัยที่พุทธองค์ทรงบัญญัติ มหาเถรชุดนี้ทำคล้ายอาศัยพฤติกรรมชั่วธัมมชโย
เป็น “ต้นบัญญัติ” พยายามให้นิยามองค์ประกอบแห่งโทษปาราชิกใหม่เป็นว่า...การ “เอาทรัพย์เขามา”
มากกว่า ๑ บาท ขึ้นไป ถ้าเขาจับได้ คืนเขาไป ถือว่ามีเจตนาไม่ฉ้อโกง ไม่ผิดศีล!?

นี่คือวินัยสงฆ์ฉบับ “มหาเถรธรรมกาย” บัญญัติใหม่ ไซ้มีัยจะ...โยมขอถาม?

อุ๊ยตาย! ธัมมชโยไม่รู้จักศุภชัย (คำบรรยายภาพจาก WWW.ALITTLEBUDDHA.COM)

สืบเนื่องจากกรณีสหกรณ์ออมทรัพย์โรงพยาบาลราชวิถี ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้ฝากเงินที่สหกรณ์เครดิต-
ยูเนี่ยนคลองจั่นกว่า ๒๐๐ ล้านบาท ใช้สิทธิเรียกร้องแทนสหกรณ์ฯ คลองจั่น ฟ้องวัดพระธรรมกายและ
พระเทพญาณมหามุนี (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย) จำเลยที่ ๑ และ ๒ กรณีปรากฏหลักฐานที่กรมสอบสวนคดี
พิเศษและเผยแพร่ทางสื่อมวลชนต่างๆ ว่า นายศุภชัย ศรีศุภอักษร อดีตประธานกรรมการดำเนินการ
สหกรณ์เครดิตยูเนี่ยนคลองจั่น บริจาคเงินผ่านเช็คของสหกรณ์คลองจั่นหลายครั้ง ให้แก่วัดพระธรรมกายและ
พระเทพญาณมหามุนีโดยตรงกว่า ๙๐๐ ล้านบาท ช่วงปี พ.ศ.๒๕๕๒ ซึ่งขณะนั้นนายศุภชัยดำรง
ตำแหน่งประธานฯ ของสหกรณ์ฯ คลองจั่น

เมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ ที่ศาลจังหวัดธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี ศาลนัดไต่สวนคดี จำเลยที่ ๑ และ ๒ ให้การว่า จำเลยรับเงินบริจาคจากนายศุภชัยโดยสุจริต จำเลยไม่รู้จกกับนายศุภชัยเป็นการส่วนตัว อีกทั้งไม่ทราบที่มาของเงินว่าเป็นของสหกรณ์ฯ คลองจั่นที่นายศุภชัยบริหาร คิดว่าเป็นเงินส่วนตัว รู้เพียงนายศุภชัยเป็นผู้มีศรัทธาบริจาคทรัพย์ล้นเหมือนกับคนอื่นๆ ทั่วไป โดยวัดนำเงินดังกล่าวไปใช้ประโยชน์สาธารณะ เช่น สร้างศาสนสถาน หรือจัดโครงการเพื่อเผยแพร่พุทธศาสนาโดยวัดพระธรรมกาย นอกจากนี้ยังยอมรับว่ารับเช็คจริงแต่มีเพียงแค่ ๑๕ ใบ จากที่โจทก์กล่าวหาว่ามี ๑๖ ใบ

อนึ่ง นายศุภชัยเคยเป็นประธานกฐินวัดพระธรรมกายปี ๒๕๕๒ และร่วมเป็นไวยาวัจกร (ผู้ดูแลเงินของวัด) ต่อเนื่องหลายปี อีกทั้งเป็นผู้ก่อตั้งและเป็นประธานของสหกรณ์เครดิตยูเนียนมงคลเศรษฐี ซึ่งตั้งอยู่ในอาณาเขตวัดพระธรรมกาย ปทุมธานี มีทรัพย์สินมากกว่า ๔,๐๐๐ ล้านบาท นับเป็นสหกรณ์ประเภทเครดิตยูเนียนที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับ ๒ ของประเทศไทยรองจากสหกรณ์ฯ คลองจั่น (จาก WWW.ALITTLEBUDDHA.COM)

เปลว สีเงิน จับไลน์กะล่อนเปลื้องผ้า!

คนพูดโกหกที่ไม่ทำชั่วไม่มีในโลก เป็นฉันทิใด ไลน์กะล่อน “ธัมมชโย” ก็เป็นฉันทินั้น

ฉันทินั้น เมื่อธัมมชโยกล่าวพูดโกหกต่อหน้าศาลได้ว่า “...ไม่เคยรู้จกกับนายศุภชัยเป็นการส่วนตัวมาก่อน เขาถวายเงินก็รับโดยสุจริต!” ทั้งที่เป็นที่รู้-ที่ประจักษ์ทั่วไปว่า...

นายศุภชัยนั้นเป็นหนึ่งในหัวขบวนพุทธพาณิชย์ของธรรมกายมาเป็นสิบๆ ปี พฤติกรรมเป็นแขน-เป็นขาขบวนการธรรมกายด้านการเงิน ประสานเป้าหมายองค์การสัญลักษณ์พีระมิด อย่างที่เห็นในธนบัตรใบละ ๑ ดอลลาร์ ทั้งเป็นผู้ดูแลเงินวัดพระธรรมกาย ทั้งทำไร่ปลูกดอกดาวเรืองเรียกว่า ดาวรวย เรียกพ่อจ๊ะ..พ่อจ๋า เอาดาวรวยไปถวายโรยรองดินแก้งตุตงค์ลวงโลก

คนเอาเงินเป็นพันล้านมาให้ บอกไม่รู้จกกัน คนรู้นอก-รู้ในอยู่ด้วยกันเป็นสิบปี พอมีเรื่องบอกไม่รู้จกกันแล้ว “สหกรณ์เครดิตยูเนียนมงคลเศรษฐี” เจ้าของโครงการสินเชื่อคูปองเงินทำบุญเททองหล่อรูปเหมือนหลวงพ่อดอกน้ำ ธุรกิจเครือข่ายธรรมกายนั้นล่ะ

นายศุภชัย ศรีศุภอักษร เป็นคนก่อตั้งและคนบริหารจัดการใช้มัย

แล้วอย่างนี้ ธัมมชโยโกหกหัวโล้น ๆ ว่า “ไม่เคยรู้จกกับนายศุภชัย”...ใครจะเชื่อ?

และในกรณีนี้อนุกรรมการฯ ตั้งข้อสังเกตว่า.....

“กรณีนายศุภชัยนำเงินสหกรณ์ไปบริจาคให้วัดพระธรรมกาย เนื่องจากการบริจาคเงินให้วัดพระธรรมกายเป็นการยกยอทรัพย์ของสหกรณ์ฯ ไปบริจาค ตามกฎหมายจะถือว่า ‘วัดพระธรรมกายรับของโจร’ ดีเอสไอควรประสานกับทางวัดว่าเงินดังกล่าวเป็นของสหกรณ์ฯ และควรติดตามเอาคืนมาให้สหกรณ์ฯ”

หากศึกษากรณีเปรียบเทียบปาราชิกสมัยพุทธกาล แม้ลักของเล็กๆ น้อยๆ ก็ปาราชิกทันที! เช่น เรื่องลักมะม่วงของสงฆ์...สมัยนั้น ภิกษุรูปหนึ่งมีโลยจิต (จิตคิดจะขโมย) ได้ลักผลมะม่วงของสงฆ์ แล้วเกิดความกังวลใจว่า เราต้องอาบัติปาราชิกหรือหนอ จึงนำเรื่องนี้ไปกราบทูลพระผู้มีพระภาคให้ทรงทราบ พระองค์ตรัสว่า “ภิกษุ เธอต้องอาบัติปาราชิก” (เรื่องที่ ๗๗)

เรื่องรับของโจร....สมัยนั้น พวกขโมยลักมะม่วง ทำให้ผลมะม่วงหล่นแล้วห่อถือไป พวกเจ้าของพากันติดตาม พวกขโมยเห็นพวกเจ้าของจึงโยนห่อผลมะม่วงทิ้งแล้วหนีไป พวกภิกษุผู้มีใจจิต คิดว่า พวกเจ้าของจะเห็น จึงฉนผลมะม่วง พวกเจ้าของกล่าวหาภิกษุเหล่านั้นว่า “พวกท่านไม่เป็นพระ” พวกภิกษุเกิดความกังวลใจว่า พวกเราต้องอาบัติปาราชิกหรือหนอ จึงนำเรื่องนี้ไปกราบทูลพระผู้มีพระภาคให้ทรงทราบ พระองค์ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอต้องอาบัติปาราชิก” (เรื่องที่ ๗๐)

ผู้หยั่งรู้ดินฟ้า

อาตมารู้จัก สตีฟจ็อบส์ ซีอีโอแอปเปิ้ล ตายแล้วไปเกิดเป็นเทพบุตรอยู่ในวิมาน เพราะชาวธรรมกายทำบุญส่งไปให้ แต่ไม่รู้ว่า “ศุกชัย ศรีศุภอักษร” เป็นใคร ? (WWW.ALITTLEBUDDHA.COM)

‘สตีฟ จ็อบส์’ ภูมมะเทวาฯ ธรรมกายอินเตอร์มาร์เก็ตตั้งในมูมมอง ดร.นพ.มโน เลหาพนิช

สตีฟจ็อบส์นั้นเป็นมนุษย์อัจฉริยะคนหนึ่งของโลกยุคใหม่ นอกจากที่เขจะมีอัจฉริยภาพทางเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ ผู้ก่อตั้งบริษัทแอปเปิลซึ่งมีมูลค่าในตลาดหลักทรัพย์สูงสุดอยู่ในขณะนี้ชชะยกษ์ใหญ่อย่างบริษัทไมโครซอฟท์ของนายบิล เกตส์ ไปได้อย่างขาดลอยในเมื่อไม่กี่สัปดาห์มานี้ **สตีฟ จ็อบส์** ยังกลายเป็นเรื่องมีอมาร์เก็ตตั้งของวัดพระธรรมกาย ทั้งนี้พระเทพญาณมหามุนี (ไชยบูลย์ธมฺมชโย) เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย และประธานมูลนิธิธรรมกายได้มีการพยากรณ์ออกอากาศว่า “บัดนี้สตีฟจ็อบส์ได้เกิดใหม่เป็นเทพชั้นต่ำในชั้นจาดุมหาราชิกา มีวิมาน (ไฮเทค) สูงหกชั้นอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลจากบริษัทที่เขาเป็นผู้ก่อตั้งในแคลิฟอร์เนียไม่เท่าใดนัก”

การออกมาพยากรณ์ดังกล่าวนี้เป็นข่าวไปทั่วโลก เริ่มจากหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ได้นำเรื่องนี้มาตีแผ่โดยไม่มีมีการวิจารณ์ใดๆ เป็นการนำข่าวมานำเสนอเชิงพรรณนาให้ผู้อ่านไปคิดกันเอาเอง จากนั้นข่าวนี้ได้กลายเป็นอีกกระแสหนึ่งในระดับโลก มีการตีพิมพ์ในสื่อออนไลน์ต่างๆ กันมากมาย ที่ไม่เชื่อกว่า

เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกายเพี้ยนหนัก จนพยากรณ์เรื่องที่ได้จัดได้ว่าเป็นการอวดอุตริมนุสธรรมของตนเอง

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา มีพระบางรูปออกมาวิจารณ์ ร้องเรียนให้มหาเถรสมาคมสอบสวนทางวินัยกับเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกายว่า “การพยากรณ์ในลักษณะเช่นนี้เข้าข่ายอาบัติปาราชิกหรือไม่?” ซึ่งไม่มีเสียงตอบรับใดๆ ทั้งสิ้น แต่มีเสียงวิจารณ์อยู่เสียงหนึ่งที่คนและพระวัดธรรมกายฟังทุกคำและอ่านทุกประโยค คือ เสียงจาก “ดร.นพ.มโน เลหาวิช” จากวิทยาลัยนานาชาติ ปรีดี พนมยงค์ ม.ธรรมศาสตร์ หรืออดีตพระ ดร.มโนเมตตานันโท อดีตพระลูกวัดพระธรรมกาย ซึ่งได้รับทุนการศึกษาจากพระธัมมชโย และได้รับการส่งเสริมให้ไปศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด สหรัฐอเมริกาในช่วง พ.ศ. ๒๕๓๕-๒๕๓๗ จนกลับมาสู่ประเทศไทย แล้วเกิดเหตุการณ์พลิกผัน ไม่สามารถเดินทางเส้นเดียวกับเจ้าอาวาสผู้มีพระคุณคือพระธัมมชโยได้ พระเมตตานันโทประกาศลาออกจากวัดพระธรรมกายหลังจากทำงานร่วมกันมา ๑๙ ปี

“ทั้งนี้ต้องยอมรับว่าแผนการตลาดของวัดพระธรรมกายได้ผลเป็นอย่างดี กรณี**สตีฟ จ็อบส์**เป็นการตลาดอินเตอร์ ที่ต้องการดึงสาวกของสตีฟจ็อบส์ที่มีอยู่หลายร้อยล้านคนทั่วโลกให้รู้จักวัดพระธรรมกาย เรื่องการตลาดเป็นเรื่องนำของวัดพระธรรมกายมาตั้งแต่เริ่มตั้งวัดในประเทศไทย การตลาดอย่างหนึ่งที่ทำบ่อยครั้งมากที่สุด คือ การตักบาตรพระจำนวนมากๆ การบวชพระแสนรูป ล่าสุดที่คน กทม.สวดกันทั้งเมือง คือ รุดงครรรมชัชจากวัดพระธรรมกาย ปทุมธานี ไปยังวัดปากน้ำภาษีเจริญ ซึ่งทุกครั้งมีความพยายามจัดภาพให้ดูอลังการ ถือว่าเป็นการนำภาพของวัดพระธรรมกายสู่ภายนอกโดยปกติที่วัดแห่งนี้ทำอยู่แล้ว” นี่เป็นความเห็นของ ดร.นพ.มโน

พร้อมกันนี้ ดร.นพ.มโน ยังบอกด้วยว่า ผู้ที่สามารถมีดาตัพพยากรณ์การไปเกิด มาเกิดของสัตว์ได้นั้นต้องมีญาณทัศนะที่เรียกว่า “จุตูปปาตญาณ” ซึ่งเป็นหนึ่งในวิชา ๓ ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ในยามที่สองของคืนวันตรัสรู้ หากไม่มีคุณวิเศษนี้ในตนเองแล้วออกมาพยากรณ์ก็เท่ากับเป็นการโกหกประชาชน **เป็นการโฆษณาชวนเชื่ออันประสงค์ต่อลาภยศของตนเอง มีโทษถึงอาบัติปาราชิก** (คมชัดลึกออนไลน์วันที่ ๒๐-๐๒-๒๕๕๘)

มีข้อที่น่าสังเกตว่า ที่คนรู้จักมักคุ้นกันดีกลับตีหน้าชื่อบอกว่าไม่รู้จัก แต่ที่คนไม่เคยได้รู้จักกันกลับไม่สามารถหยั่งรู้ได้ว่า ตายแล้วไปเกิดที่ไหน? ซึ่งดูจะเก่งกว่าพระพุทธเจ้าที่สามารถหยั่งรู้คนได้ทั้งโลกตามประวัติพระพุทธเจ้าของเราทรงระลึกชาติเฉพาะบุคคลที่มีส่วนมาเกี่ยวข้องกับพระองค์เท่านั้น และพระองค์ทรงกล่าวเปรียบเทียบพระที่กล่าวเท็จ ทั้งที่รู้ว่าเป็นเท็จ มีความเป็นสมณะ เท่ากับความไม่มีของน้ำในกะลาที่ถูกจับคว่ำแล้วฉนั้น

ดังนั้น หากผู้ใดไม่มีความเป็นสมณะแล้ว เพราะปาราชิกหรือเป็นสมิไปแล้ว จะหาใคร ๆ มารับรองก็ทำได้ทำให้ความเป็นสมณะกลับคืนมาได้ เหมือนใบไม้ที่หล่นจากขั้วไปแล้ว เหมือนตาลยอดด้วนที่ไม่กลับมางอกได้อีก และพระซึ่งแปลว่าผู้ประเสริฐนั้น ย่อมมีความประเสริฐอยู่ในตัวเองอยู่แล้วโดยไม่ต้องหาใครๆ มารับรองเช่นกัน หรือจะมีคนทั้งโลกมากัน ประณาม ต่ำว่าอย่างไรก็ทำได้ทำ ความประเสริฐในตัวท่านนั้นบกพร่องไปแต่อย่างใดไม่

ระยะทางย่อมพิสูจน์ม้า-กาลเวลาย่อมพิสูจน์คน-มรรคผลย่อมพิสูจน์สมณะได้ ด้วยประการฉะนี้! ๒

คุณเป็นฝ่ายไหน?

ท ายครั้งที่ได้ยินคนในบ้านเมืองไทยของเรา
นี้แหละ พูดถึงปัญหาทางการเมืองที่ผ่านมา
ว่าเกิดจากคน ๒ ฝ่าย

การพูดจาเช่นนี้หากไม่แยกแยะให้ดี ๆ คน
ที่พูดจาเช่นนี้ ก็จะเป็นฝ่ายที่ ๓ ไป ก็จะ
ทำให้เกิดความสับสนมากขึ้น สงบได้ยากยิ่งขึ้น

การที่เจ้าของบ้านพยายามวิ่งไล่จับโจร
ที่ขึ้นบ้าน แล้วตะโกนโหวกเหวกให้ชาวบ้านหลัง
อื่น ๆ ได้รู้และช่วยกันจับโจรที่กำลังวิ่งหนีพร้อม
ทรัพย์สินในบ้านของตัวเอง ฟังดูเผิน ๆ กับ
น้ำเสียงที่ตะโกนให้ไล่จับโจรก็คล้ายทะเลาะกัน
ยิ่งโจรมีอาวุธก็ยิ่งน่าเป็นห่วงเจ้าของบ้านที่
วิ่งไล่จับโจร

ตำรวจคนหนึ่งได้ยินเสียงเอะอะโวยวาย
และเห็นคนไล่กวัดกันก็เที่ยวบอกหรือวิจารณ์
ให้คนทั่วไปฟังว่า สังคมไม่สงบก็เพราะคนเรา
มุ่งเอาชนะคะคานกัน ไม่ให้อภัยกัน คอยแต่
ทะเลาะวิวาทกันเช่นนี้แหละ

ถ้าคุณเป็นเจ้าของบ้านที่ไล่จับโจรดังกล่าว
จะรู้สึกอย่างไรต่อคำพูดของตำรวจนายนี้

รู้สึกดี ๆ รึ ก็ไม่น่าจะใช่

รู้สึกประทับใจรึ ก็ไม่น่าจะใช่

อาจเสียใจหรือไม่ก็อยากจะต่อว่าตำรวจนาย
นี้ที่ไม่เข้าใจในสถานการณ์ แล้วไปพูดให้คนทั่วไป
เข้าใจผิดไปอีก

คำพูดของตำรวจนายนี้ทำให้คนที่ไม่รู้ความจริง
จะรู้สึกไปว่าผิดทั้งคู่ บ้านเมืองวุ่นวาย ไม่สงบ
เพราะคน ๒ ฝ่ายนี้

ก็หวังว่าทาง คสช. กับรัฐบาลจะไม่เข้าใจ
แบบตำรวจนายนี้ มิฉะนั้นเจ้าของบ้านจะไม่ได้
รับการช่วยเหลือ เยียวยา

โจรก็จะถูกปล่อยให้ลอยนวล!

เลยชักเห็นใจประชาชนหลายล้านคนที่ออก
มาชุมนุมไล่พวกโจร ที่ถูกเข้าใจว่าทำให้บ้านเมือง
ไม่สงบเหมือนพวกโจร

ถ้าจะลดความวุ่นวาย ไม่สงบ ก็ให้เจียบ ๆ
ทำมาหากินไปอย่างสุจริต แม้ถูกโจรปล้นบ้าน
ปล้นชาติบ้านเมืองก็อย่าเอาเรื่องเอาราว อย่า
เอะอะโวยวายได้มั๊ย?

ตำรวจก็จะไม่เดือดร้อน ไม่ต้องเสี่ยงชีวิตที่
ต้องไปลากคอพวกโจรมาเข้าคุกกระนั้นหรือ? (แต่
โจรขี้มเลย)

เจ้าหน้าที่รัฐที่ไม่เข้าใจสถานการณ์จริง จะ
คืนความสุขให้ประชาชนได้หรือ? **๓**

มันจะมากไปไหม สำหรับโลกใบนี้?

ขากเอเชียสู่คาสสสู่เอเชียสู่คาก เอเชีย...ช่วยรูป!
เพราะหัวขบเคย - โทญุขบขบ - เมื่อหัวรูปก็เลย
รูปไปทางหัวนั้นแล...

หลงใหญ่
หลงอำนาจ
ขบขบ...

ศาลตัดสินขบขบ

๑ ปี

๑. แต่ไม่ได้เอางานมาใส่ให้กิน ก็ไล่ลงเครื่องบินไปเลย!

ไฟบรลยกลับ

ไฟบรลยกลับ

โลก
เดื่อตชชช
...!

๒. ความโกรธแค้นคือไฟบรลยกลับเผาผลาญโลกใบนี้

รถติด
อะไรเนี่ย?

พระเดินธุดงค์
บนกลีบดอกไม้อะไรนะ??!!

ถนนแคบ
หรือใจแคบจะ?

๓. ธรรมกายโพลยืนยันว่าการเดินธุดงค์กลางกรุงมีคนเห็นด้วย ๙๙%

ฟาดจรวงฟาดจางนาตนี้เลย??!.....

การส่งร่างความถูกต้องชอบธรรมให้เกิดขึ้น
คือการปรองดองโดยไมต้องปรองดอง

คืนความสุขให้ไทย!

พชม. นปช. กปปส.

๔. ทรัพยากรในโลกมีเพียงพอสำหรับทุกคน แต่ไม่พอ
สำหรับความโลภของบริษัทน้ำมันแม้แต่เพียงเจ้าเดียว

๑ เก้าสมัย ใหม่เสมอ ๑

- ต่อจากฉบับที่ ๒๙๕

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

สถาบันบุญนิยม

๑. ศาสนาบุญนิยม	๗. อุทสาหกิจบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๒. สถาบันพระราชาด้วยหัวใจ

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังด่อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนั้นคนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิต ในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

- สมณะโพธิรักษ์

ต่อจากฉบับที่แล้วกันเลย ฉบับที่แล้ว
จบลงตรงที่ว่า...

ผู้ที่มีแต่นั่งสมาธิหลับตาปฏิบัติกันอยู่
แต่“ภายใน” จึงมีแต่อยู่กับ“ความจำ”ไม่ได้อยู่
กับ“ความจริง” ไม่ได้ปฏิบัติกับ“ความจริง”
จึงไม่ได้เรียนรู้“ความจริง” ก็ไม่มีสิทธิ์เกิด
“ปัญญา”ที่เป็น*ความรอบรู้ในกองสังขารมองเห็นตามเป็นจริง* หรือไม่มีสิทธิ์เกิด“ปัญญา”
ที่เป็น*ธาตุรู้ความจริงตามความเป็นจริง*

“สมาธิ”จึงมี ๒ ชนิด คือ “สมาธิ”แห่ง
“ความจริง” กับ“สมาธิ”แห่ง“ความจำ”

แต่การทำ“สมาธิ”ที่เข้าไปอยู่ในภวังค์ก็
มีอุปการะมากถ้าสัมมาทิฐิ ซึ่งอาศัยทำ
“เตวิชโช”(ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ-จตุปปาตญาณ-
อัสวักขยญาณ) จาก“ความจำ”นี้แหละจะได้“อภิ
ปัญญาสิกขา”ใน“เตวิชโช”มี“ปุพเพนิวาสานุสตี
ญาณ-จตุปปาตญาณ” จึงจะเจริญในการ
ปฏิบัติธรรมสมบูรณ์แบบ ไม่เช่นนั้น ไม่มี
ผลมาก ไม่เจริญเร็ว จะไม่ถึง“อัสวักขย
ญาณ”ง่าย หากไม่มี“ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ
-จตุปปาตญาณ” ก็เหมือนคนทำธุรกิจที่
ไม่ทำบัญชี ไม่มีบัญชีดู ก็ไม่รู้รายละเอียด
ของผลได้-ผลเสียที่ทำมาแล้วจริง

ซึ่งผู้มีสัมมาทิฐิ ก็จะใช้“สมาธิ”แบบนี้
รำลึกเอาความจำมาทำ“เตวิชโช”เพื่อตรวจดู
จาก“ความจำ”ที่เคยปฏิบัติผ่านมาแล้ว ก็จ
เป็นอุปการะมาก เสริมสร้าง“ความจริง”

มีใช้ไปหลงมกมายอยู่กับ“ความจำ” แล้ว

ก็พาลหลงละเมอเพื่อไปกับผลข้างเคียงของ
พลังงานจิตที่มีทั้งจริงทั้งหลอกในสมาธิแบบ
ในภวังค์นี้ ซึ่งมีอีกสารพัดที่มันจะหลอกให้
ออกไปหา“เดรัจฉานวิชา” ที่มีจกาทิฐิ

ผู้ไม่สัมมาทิฐิ หรือมิจกาทิฐิในวิธี
ปฏิบัติของศาสนาพุทธกันแบบหลับตาเข้า
ภวังค์นี้ ซึ่งทุกวันนี้มีมาก มากจนเกือบจะ
หมดทั่ววงการพุทธศาสนาแล้วกระมัง

ซึ่งในวงการพุทธที่เล่าเรียนกันอยู่ แม้
จะไม่เล่าเรียนก็ได้ยินได้ฟังกันมา ต่างยืนยัน
กันทั้งนั้นว่า ว่าหลักใหญ่ยิ่งของการศึกษา
พุทธคือ “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” แต่..ล้วนยัง
“ไม่สัมมาทิฐิ”กันอยู่แทบทั้งนั้น เท่าที่เห็น
(ขอภัยที่พูดหนักจัดไป คือ กวาดทั้งอื่น ๆ ไปทั้งหมด)

เพราะ“เห็น”อยู่โต้งๆ ที่เป็นที่มีกันอยู่
ทั่วไปทั้งหลายในวงการพุทธศาสนา นับ
ตั้งแต่“การถือศีล” ก็ไม่เห็นเป็นบาทฐานใน
การปฏิบัติให้เกิด“สมาธิ”หรือเกิด“อภิจิต”
อย่างเป็น“ความจริง”กันเลย

ไม่เห็นจะเป็น“ความจริง”กันตรงไหน

เพราะตั้งแต่คำสอนในวงการพุทธ ก็
สอนกันว่าปฏิบัติ“ศีล”นั้น จะมีผลมีอานิสงส์
ทาง“กายกรรม”กับ“วจีกรรม”เท่านั้น

ไม่มีผลไม่มีอานิสงส์ให้ใจเกิด“สมาธิ”
ได้ ปฏิบัติ“ศีล”ไม่เกี่ยวกับ“ใจ” ไม่เกี่ยวกับ
“สมาธิ”หรือ“อภิจิต” อยากรได้“สมาธิ”ให้
หลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์เพ่งกลีณอย่างใด
อย่างหนึ่งในกลีณ ๔๐ โน่น จึงจะได้“สมาธิ”

ก็เห็นแต่สอนกันแบบนี้ กันทั้งนั้น
แถมสอนเน้นเข้าตอกย้ำเข้าไปเสียอีกว่า
“อย่าให้จิตออกไปนอกตัว ให้สะกดจิตไว้ใน
ภวังค์นี้ให้ได้ อย่าให้ออกไปข้างนอกเด็ดขาด”

ตีกรอบเน้นหนักแน่นหนาจนถึงขนาดนี้
ไม่ให้จิตออกมารู้กับภายนอกตาหู
จมูกลิ้นหรือ“กาย”อันเป็นภายนอกกันเลย

“ศีล”ก็อยู่แต่ภายนอกส่วนหนึ่ง อย่า
เกี่ยวกัน “จิต”ก็ไปอยู่ส่วนจิต อยู่ภายใน
เท่านั้น แล้วหาทางสะกดจิตเข้าไป หรือทำให้
จิตหยุดนิ่งๆให้ได้ และที่สุด..ไม่ให้“จิต”รับ
ผัสสขารอะไรเลยได้-ดับมีดไปเลยได้ คือดีสุด

เห็นไหมว่า สุดโต่งกันถึงขนาดนี้จริงๆ
ซึ่งขัดแย้งขัดๆต่างๆกับพระวาระของ
พระพุทธองค์ตรัส ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔
ข้อ ๑ และข้อ ๒๐๘ ที่ว่า “ศีล”นั้นมีผลมี
อานิสงส์ทำให้ไม่เดือดเนื้อร้อนใจ(อวิปปิสา)
ทำให้ใจเบิกบานยินดี(ปามุชชะ) อิ่มใจ (ปีติ) ใจ
สงบจากกิเลส(ปัสสทธิ) สุขเพราะใจสงบ สมภา
(เห็นไหมว่าใจเกิดสมภา) ยถาภูตญาณ นิพพิทา
วิราคะ วิมุตติญาณทัสสนะ

และตลอดที่“จิต”เกิดอาการอย่างไร ก็
ให้รู้แจ้ง(สัจฉ)ในความจริงที่เกิดที่เป็นนั้นๆให้
ตรง-ให้จริงกับสภาวะนั้นๆ ซึ่งเรียกภาวะนั้นว่า
“รู้ความจริงตามความเป็นจริง”

เห็นมั๊ย ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔
ข้อ ๑ และ ๒๐๘ นั้นพระพุทธเจ้าตรัสว่า
ปฏิบัติ“ศีล”นั้นมีอานิสงส์ถึงขั้นทั้งสมภา

ทั้งปัญญา ทั้งวิมุตติ บรรลุธรรมสูงสุดปานนั้น
ทีเดียว แล้วไปสอนกันว่า “ศีล”ไม่มีอานิสงส์
ถึงใจ บรรลุผลแค่กายกับวาจา

พุทธทุกวันนี้สอนกันว่า ปฏิบัติ“ศีล”มี
อานิสงส์แค่ส่วนกายกับวาจา ส่วนการปฏิบัติ
ที่จะมีอานิสงส์เป็น“สมภา”หรือ“อธิจิต”ก็ไป
ปฏิบัติเอาอีกส่วนหนึ่งต่างหาก คือ ต้องไป
หลับตาเข้าภวังค์แล้วก็“ทำใจในใจ”(มนสิการ)
เฉพาะใจเท่านั้น อย่าให้เกี่ยวกับการทำอาชีพ
อยู่(อาชีพะ) อย่าให้เกี่ยวกับการกระทำต่างๆอยู่
(กัมมันตะ) อย่าให้เกี่ยวกับการพูด(วาจา)

ควบคุมให้จิตอยู่แต่กับจิต ทำให้ไม่มี
นิรวรณ ๕ ได้ก็ถือว่าเป็น“เอกัคคตา”

“สมภา”หลับตาทำในภวังค์จะมีทิวฐิ
อย่างนี้ ต้องไม่ให้ใจออกมารู้เรื่องของ“กาย
ภายนอก” จึงจะเรียกว่า“สมภา”ที่จะตัด
กิเลสพาไปนิพพาน

ให้อยู่แต่กับ“ใจ” และถึงที่สุดอาการ
ที่จิตเป็น“สมภา”คือ อาการ“ใจ”ไม่มีอารมณ์
นิรวรณ ๕ และจะจบลงด้วยการหยุดคิด แล้ว
ก็หยุดรู้ ทำนโรห”ก็ทำจิตดับมีดไปเลย

ความเป็น“กายภายนอก”ตัดขาดกันไป
เลย “ศีล”จึงตัดขาดจาก“ใจ”

“ศีล”จะเกี่ยวกับได้แต่การปฏิบัติกาย
และวาจาเท่านั้น ไม่ให้เกี่ยวกับ“ใจ” จึงไม่ได้
เป็นบาทฐาน ไม่..แม้แต่เนื่องเกี่ยวไปถึง“ใจ”

กลายเป็นคนละส่วน ซึ่งไม่ตรงตามพระ
พุทธวาระที่ทรงสอนไว้เลย

ความเป็น“กาย”นั้นทำความเข้าใจให้ดีๆ
มันหมายถึง “องค์ประกอบ”ที่มี“นาม”เป็นหลัก
ขาดไม่ได้ ความเป็น“กาย”นั้นจะต้องมี
“นาม”เป็นสำคัญ ขาดความเป็น“รูปรายนอก
หรือรูปที่เป็นมหาภูต ๔” ไปเป็น“นามกาย”
โดยเฉพาะยังได้เลย ไม่เกี่ยวกับ“รูปรายนอก
หรือมหาภูต ๔” ก็เรียกว่า“กาย”ได้

และความเป็น“กาย”เกี่ยวกับมหาภูต ๔
กายนอก”ได้ ก็เป็น“กาย”เป็นเรื่องหยาบ
เป็นเรื่องขันโอฬาริกะ ที่จะต้องทำกิจให้
สำเร็จให้ได้ก่อน เป็นลำดับเบื้องต้น แล้วจึง
จะละเอียดไปถึงข้างในเฉพาะจิต เป็นเบื้อง
กลาง และเบื้องปลายเป็นที่สุด

แต่ถ้าเอาแต่ปฏิบัติแบบไม่มี“สัมผัส”
กับ“รูป”ภายนอก ที่เป็นปัจจัยจะก่อให้เกิด
“กาย”ของ“สัตว์โอปปาติกะ” จนมีสังขาร
เป็นอารมณ์กามหรือพยาบาทจริงๆ ก็ไม่มี

จึงไม่มี“ความจริง”ของความเป็น“สัตว์
ทางใจ”หรือ“สัตว์โอปปาติกะ”ให้เรารู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง เพื่อรู้แจ้งเห็นจริง

ดังนั้น กายหรือวาจาที่จะเกี่ยวข้องกับ
“ภาวะที่จะพิจารณาของจริง”ว่าเรายึดเป็นเรา
-เป็นของเรา” อันมีกายนอกที่ทำให้เกิด
อารมณ์กามหรือพยาบาทจริงๆก็ไม่มี กาย
หรือวาจาที่จะเกี่ยวข้องกับ“คนที่มีเพศนั้น
เพศนี้”กายนอก ที่ทำให้เกิดอารมณ์กาม
หรือพยาบาทเบื้องต้นจริงๆก็ไม่มี เป็นต้น

เช่น “ศีล” ข้อ ๑ กิติ ข้อ ๒ กิติ ข้อ ๓

กิติ ไม่มีข้อใดที่ได้“สัมผัส”ให้ปฏิบัติ มี
“ภาวะจริง”ที่เกิด“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”ให้
เราได้ฝึกฝนทำ“อธิจิตสิกขา” ตาม“ศีล”แห่ง
ฐานานุฐานะแต่ละคนที่แต่ละคนสมาทาน
ได้เจริญ“อธิปัญญาสิกขา” บรรลุ“อธิมุตติ”
ไปตามลำดับ เป็น“มนสิการ”ที่จะเกิดเป็น
“สมาธิ”แบบพุทฺธ ก็ไม่มี“ความจริง”ใดเลย

เพราะ“ศีล” ข้อ ๑ กิติ ข้อ ๒ กิติ ข้อ ๓
กิติ ข้อ ๔ กิติ ข้อ ๕ กิติ เป็นต้น อันเป็น
ศีลธรรมพื้นฐานแท้ๆ เราได้สังวรอินทรีย์ ๖
ได้ปหานหรือกำจัด“ความเป็นสัตว์”ในจิต
เพราะอ่านกายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิต
ในจิต-ธรรมในธรรม”ภายในจิตของเรา เป็น
“การทำใจในใจ = มนสิการ” เมื่อขณะที่สัมผัส
กับสัตว์ตัวใดแล้วเราเกิดอาการทางใจ ไม่ว่าจะ
มีอาการ“ไม่เมตตา” ในใจมันเกิด“ชังหรือ
ชอบ” เราก็ไม่ได้เรียนรู้อบรมฝึกฝนสำรวจ
สังวรกับของจริง กับภาวะจริง เมื่อ“จิต
เราเกิดจริงขณะสัมผัสของจริง”

“เอกัคคตา”ที่ได้จึงเป็น“สมาธิ”ที่ไม่มี
“ความจริง”ไม่มี“ภาวะจริง” ตามข้อ“ศีล”
ที่เราสมาทานแต่ละข้อกันเลย “ศีล”ที่ว่า
เป็นบาทฐานไม่มีเลย ก็ชัดเจนด้วยประการฉะนี้

เห็นมัยว่า การปฏิบัติหลับตาเข้าไปอยู่
ในภวังค์นั้น มันไม่ได้ฝึกได้อบรมกับความ
มีจริงเป็นจริงใดๆเลย ไม่มีเหตุปัจจัยปฏิบัติ

“ศีล”ของผู้ที่หลับตาเข้าไปปฏิบัติอยู่แต่
ในภวังค์ จึงเห็นได้ว่าไม่เป็นบาทฐานกันจริง

เห็นความเพี้ยน ความผิดพลาด จาก “สมาธิ” ที่ไม่สัมมาทิฐิ กล่าวคือ ไม่มี “อาชีวะ” (อาชีวะ)-การกระทำต่างๆ(กัมมันตะ)-คำพูดต่างๆ (วาจา)-ความนึกคิดต่างๆ(สังกัปปะ)”เกี่ยวข้อง อยู่จริง ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มหา จัตตาริสกสูตร” (พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓) แต่ อย่างไรก็ดี ชัดเจนขึ้นมั๊ย?

เห็นมั๊ยว่า เป็น “สมาธิ” ที่ยังมีจจาทิฐิ ต้องขออภัยอย่างมากจริงๆ ซ้ำซากอีก แหละ ที่พูดกล่าวกราดว่า วงการพุทธ-สังคม พุทธกันอยู่นี้ ซึ่งไม่ใช่โกรธเกลียด หรือ เบ่งข่ม อวดดี หลงตัว ยกตนข่มท่าน ทับถมผู้อื่นแต่อย่างไรก็ดี แต่นี่พูดเป็นวิชาการ

ขอยืนยันว่า ผู้เขียนไม่ได้เขียนด้วย อารมณ์ หรือบารออารมณ์หรอก เพราะผู้ เขียนได้ฝึกมรรคองค์ ๘ มาจริงๆ เขียนด้วย สมาธิ เขียนด้วยปัญญาที่ใช้สัปปุริสธรรม ๗ และมหาปเทศ ๔ ควบคุมกายสังขารและจิต สังขาร ทำงานกลั่นกรองด้วย “วจีสังขาร” อยู่ เสมอ จึงทำงานให้เป็น “สัมมากัมมันตะ” ตาม ภูมิของตนอยู่ตลอดเวลา มิได้ประมาท

ที่พูดที่เขียนนี้ ก็ต้องขออภัยซ้ำแะซ้ำอีก แหละ ต้องขออภัยซ้ำซากอยู่อย่างนี้จริงๆ ว่าที่พูดที่เขียนออกไปไม่ใช่ทำเป็นพูดโกหก วนแก่งวิเศษที่ทำได้อย่างที่พูดข้างบนนั้น เก่งยอด แต่พากเพียรทำอยู่เช่นนั้นจริงๆ ใครจะเชื่อหรือไม่ ก็บังคับกันไม่ได้ แต่ผู้ เขียนรายงานความจริงที่จริงใจเท่านั้นเอง

เพราะผู้เขียนกล่าวยืนยันว่า การปฏิบัติ ตามหลัก “มรรค องค์ ๘” ของพระพุทธเจ้าที่ สัมมาทิฐิ จะเกิด “ไตรสิกขา” เจริญอย่าง แท้จริง ไม่มากก็น้อยของแต่ละบุคคล

จึงเกิดผล “เจริญด้วย” “อริศีลสิกขา-อริ จิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา” สัมมาผลไปตาม ลำดับแท้ แล้วเจริญเป็น “วสี” ที่ส่งผลเป็นนิสัย เป็นวิสัย เป็นสัญชาตญาณ ถึงขั้นอัตโนมัติ ดังนั้น ไม่ว่าจะปฏิบัติ หรือฝึกฝน ตนในทฤษฎีหรือทิฐิแบบใด ย่อมเกิดผล ตามนั้นจริง ขอให้เอาจริงกับทิฐิหรือ ทฤษฎีของตนนั้นให้จริงเถิด

เช่น ผู้ทำ “สมาธิ” กันแบบหลับตาเข้าไป ทำความสงบในภวังค์ก็จะได้ผลแบบ “เจโต สมถะ” ที่เป็นผลของ “อริจิตสิกขา” แบบหนึ่ง จะไม่เกี่ยวกับ “อริศีลสิกขา” เลย เพราะ มันขาดความเป็น “กายสังขาร-กายวิญญาณ” ที่ครบปสาทรูป ๕ และโคจรรูป ๕

จึงไม่เกิดภารูป ๒ ให้ผู้ปฏิบัติได้สังวร ปธาน-ปหานปธาน-ภาวนापธาน-อนุรักษนา ปธาน การปฏิบัติ “สติปัฏฐาน ๔” จึงไม่บริบูรณ์ ด้วย “รูปนาม” อันจะเกิดผลพัฒนา “รูป ๒๘ เจตสิก ๕๒ จิต ๘๙” เป็นต้น ได้เลย

เพราะความเป็น “กาย” ไม่บริบูรณ์ เมื่อ หลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์เสียแล้ว ย่อมไม่มี “ความจริง” ครบถ้วนอยู่พร้อม ทั้งอาการ ๓๒ ให้ “สัญญาและใจ” ทำงานอย่างเป็น “สติมันโตะ”

● **เก้าสมัย ใหม่เสมอ**
๗ อ่านต่อฉบับหน้า

- เสือสิงห์อยู่ป่ามี
เสือสิงห์หนีป่าม้วย
เสือสิงห์คือผู้ช่วย
คนเฮงช่วยทำลาย

เทวดาวิมานทลาย

(พยัคฆชาดก)

กาลครั้งหนึ่ง ณ แคว้นกาลสี ฤๅษเฐโกกาลิเกะไม่ได้รับการแบ่งปันลาภใดๆเลย จากข้าวของที่ชาวกาลสีนำมากระทำสักการะแก่พระอัครสาวกทั้งสอง จึงอดรันทนไม่ไหวถึงกับด่าทอตัดพ้อ จนพระอัครสาวกทั้งสองต้องรีบจากไป สู่เขตวันมหารวิหารในแคว้นโกศล

ชาวกาลสีเหล่านั้นจึงไม่พอใจมาก พวกกันกล่าวบั้งคับให้ฤๅษเฐโกกาลิเกะต้องไปขอขมา และนิมนต์พระอัครสาวกทั้งสองกลับคืนมาพำนักที่แคว้น

กาลสีอีก หากไม่สำเร็จฤๅษเฐโกกาลิเกะต้องไปอยู่เสียที่อื่น

ฤๅษเฐโกกาลิเกะจึงจำต้องเดินทางจากแคว้นกาลสีมุ่งไปยังพระวิหารเซตวันในแคว้นโกศล แต่เมื่อได้พบกันแล้ว แม้จะนิมนต์อย่างไร พระอัครสาวกทั้งสองก็ตอบว่า

“ท่านจงกลับไปเถิด แต่พวกเราจะไม่กลับไปละ”

ในที่สุด ฤๅษเฐโกกาลิเกะจึงต้องกลับไปเพียงผู้เดียว เหตุการณ์นี้เอง...บรรดาฤๅษเฐได้นำไป

สนทนากันในโรงธรรมสภา

“ท่านทั้งหลาย ภิกษุโกกาลิกะนี้ทั้งไม่อาจอยู่ร่วมกันกับพระอัครสาวกทั้งสอง เพราะอยู่ร่วมแล้วก็อดทนไม่ได้ ทั้งไม่อาจขาดจากพระอัครสาวกทั้งสอง เพราะพลัดพรากแล้วก็ต้องลำบากอดกลั้นไม่ได้”

พอดีพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จมา เมื่อทรงทราบเรื่องทีภิกษุเหล่านั้นสนทนากันแล้ว ก็ตรัสว่า

“มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อนพระโกกาลิกะก็ไม่อาจอยู่ร่วม หรือขาดจากพระสารีบุตรและพระโมคคัลลานะได้”

แล้วทรงนำเอาเรื่องในกาลก่อนมาตรัสเล่า

ในอดีตกาล ณ ราวป่าแห่งหนึ่ง ได้มี **รุกขเทวดา**(คนดีที่คอยรักษาต้นไม้)ผู้ฉลาดคนหนึ่งอาศัยอยู่ แต่ในที่ที่ไม่ไกลจากราวป่านั้น ก็มีป่าอีกแห่งหนึ่งเป็นวิมานของ **รุกขเทวดาผู้โง่เขลาอีกคนหนึ่ง**อาศัยอยู่ ซึ่งในบริเวณป่าของรุกขเทวดาผู้โง่เขลานั้น จะมีทั้ง **สิงโต**และ **เสือ**มาล่าเหยื่อหากินเป็นประจำ จึงทำให้ไม่มีผู้คนกล้าไปในป่าแถบนั้นเลย

เมื่อสิงโตและเสือเหล่านั้นล่าสัตว์อื่นเป็นอาหารได้แล้ว ก็มักจะกัดกินเนื้ออยู่ที่ในป่านั้น แล้วทิ้งซากสัตว์ที่เหลือจากการเคี้ยวกินไว้ที่นั่นเอง เป็นอยู่เช่นนี้เสมอๆ ทำให้ป่านั้นมีกลิ่นคาวเหม็นเน่าสกปรก เพราะซากศพสัตว์เหล่านั้น

รุกขเทวดาผู้โง่เขลา ก็สุดจะทนได้ต่อกลิ่นเหม็นของซากศพ มีอยู่วันหนึ่งจึงไปหาและสนทนากับรุกขเทวดาผู้ฉลาด

“ดูก่อนสหาย **ป่าที่เราอยู่นั้นมีแต่กลิ่นศพสัตว์เหม็นคาว** เพราะพวกสิงโตกับพวกเสือกัดกินซากสัตว์แล้วเหลือเดนทิ้งไว้ ฉะนั้นเราเห็นทีต้องขับไล่สิงโตกับเสือเหล่านั้น ให้พ้นไปจากป่าที่เราพำนักอยู่ วิมานของเราจึงจะไม่เสียหายด้วยความสกปรกเน่าเหม็น”

แต่รุกขเทวดาผู้ฉลาดกลับไม่เห็นด้วย กล่าว

เตือนว่า

“สหายเอ๋ย เพราะอาศัยสัตว์ป่าเช่นสิงโตกับเสือสองจำพวกนี้แหละ พวกเราจึงสามารถรักษาป่าอันคือวิมานของเราไว้ได้ แต่ถ้าหากท่านขับไล่สัตว์ป่าเหล่านี้ไปเสียแล้ว วิมานของท่านก็คงต้องวอดวายเป็นแน่ เพราะพวกมนุษย์เมื่อไม่เห็นร่องรอยของสิงโตและเสือทั้งหลายแล้ว ก็จะพากันมาตัดไม้กางพง ป่าจะถูกทำลายกลายเป็นที่ราบ แล้วปลูกบ้านเรือน **ทำไร่ไถนา** เป็นอย่างนี้ท่านจะชอบใจหรือ”

หยุดสักครู่ก็แนะนำต่ออีก

“หากความสุขสบายเสื่อมไป เพราะการคบหากับมิตรใด(พวกมนุษย์)บัณฑิตผู้ฉลาดก็ควรรักษาลาภยศ และชีวิตของตนเอาไว้ก่อน ประดุจรักษาดวงตาทั้งสองของตนไว้ ฉะนั้น

แต่ถ้าหากความสุขสบายเจริญขึ้น เพราะการคบหากับมิตรใด(พวกสิงโตและเสือ)บัณฑิตผู้ฉลาดในกิจทั้งปวง ก็ควรช่วยกระทำกิจการอย่างของมิตรนั้น ให้เหมือนเป็นกิจของตน”

แม้รุกขเทวดาผู้ฉลาดจะบอกเหตุผลดังนี้ แต่รุกขเทวดาผู้โง่เขลา ก็ยังคงยึดมั่นอยู่กับความคิดเดิมของตน โดยไม่ได้พิจารณาใคร่ครวญให้แยบคายขึ้น

ดังนั้นวันหนึ่งเมื่อได้โอกาส รุกขเทวดาผู้โง่เขลาจึงแสดงอานุภาพทำเป็นรูปร่างอันน่ากลัว ช่มชู้ขับไล่พวกสิงโตและพวกเสือ ให้หนีกระเจิดกระเจิงไปด้วยความตกใจหวาดกลัว

แล้วก็ไม่ช้านานเลย เมื่อป่าไม้แน่นไร้ร่องรอยของสิงโตและเสืออยู่ พวกมนุษย์จึงเริ่มกล้าเข้ามาอาศัยอยู่ แล้วทำการตัดต้นไม้สร้างบ้านเรือน ทักร้างถางพงเป็นที่ทำไร่ทำสวน ต้นไม้ในป่าค่อยๆหายไป พร้อมกับสัตว์ป่าอีกมากมายถูกฆ่าตาย สัตว์พากันหนีไปหาป่าอื่นที่ปลอดภัยอยู่

เมื่อเป็นอย่างนี้ทำให้รุกขเทวดาผู้โง่เขลาเป็นทุกข์ยิ่งนัก รีบไปหารุกขเทวดาผู้ฉลาด แล้วถามวิธีแก้ไข

“ดูก่อนสหาย เพราะข้าพเจ้าไม่เชื่อถือ คำเตือนของท่าน ชับไล่สิงโตและเสือไป ตอนนี พวกมนุษย์จึงพากันมาอยู่อาศัย ตัดต้นไม้มากมาย เราจะทำอย่างไรดี”

รุกขเทวดาผู้ฉลาดฟังแล้ว ก็เสนอทางแก้ให้ “สิงโตและเสือได้หนีไปอาศัยอยู่ที่ป่าแถบโน้น ท่านควรจะไป แล้วขอร้องต่อสัตว์ทั้งสอง จำพวกนั้น ให้กลับมาอยู่ที่ป่าของท่านตามเดิมเถิด”

ได้ฟังดังนั้นรุกขเทวดาผู้เฒ่าก็ยอมกระทำ ตามนั้น ได้ไปปรากฏตัวอยู่ต่อหน้าพวกสิงโตและ เสือ แล้วประนมมือไหว้ กล่าววิงวอนขอร้องสัตว์ เหล่านั้น

“ดูก่อนท่านสิงโตและเสือ ขอเชิญพวกท่าน กลับคืนสู่ป่าใหญ่ตามเดิมที่เคยอยู่เถิดอย่าให้พวก มนุษย์มาตัดต้นไม้ทำลายป่าของเราเลย พวก ท่านอย่าได้เป็นผู้ไร้ป่า และป่าก็ไม่ควรปราศ- จากสิงโตและเสืออย่างพวกท่านเลย”

แต่แม้รุกขเทวดาจะอ่อนวอนถึงอย่างนี้ ทั้ง พวกสิงโตและพวกเสือก็นิ่งคงปฏิเสธ

“ท่านจงไปเสียเถอะ พวกเราจะยังอยู่ที่ป่า แห่งนี้ พวกเราจะยังไม่ไปจากที่นี่”

เมื่อเป็นอย่างนี้ รุกขเทวดาเพียงผู้เดียว เท่านั้น ที่จำต้องกลับคืนสู่วิมานของตนตามเดิม

ส่วนพวกมนุษย์ทั้งหลายมาอาศัยอยู่ไม่นานนัก ก็ตัดต้นไม้จนหมดป่า โดนครุฑธรรมเป็นที่ทำกิน กลายเป็นเรือกสวนไร่นาจนหมดสิ้น วิมานของ รุกขเทวดาผู้เฒ่าถูกทำลายแล้ว

พระศาสดาตรัสชาดกนี้จบแล้ว ทรงแสดง ฐานะบุคคลให้รู้ว่า

“เทวดาผู้เฒ่าจนวิมานหลายในครั้งนั้น ได้ มาเป็นภิกษุโกกาลิกะในบัดนี้ ส่วนเทวดาผู้ฉลาด ได้มาเป็นเรตถาคตเอง”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๔๑๕,
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๔ หน้า ๑๖๗)

สถานีโทรทัศน์

บุญนิยมทีวี

สถานีโทรทัศน์“บุญนิยมทีวี” เปลี่ยน ความถี่ในการออกอากาศใหม่

ที่ค่าความถี่ ๓๘๔๐ Symborate ๓๐,๐๐๐
แนวตั้ง(V) Video PID : ๒๔๑

Audio PID : ๓๔๑

ทางดาวเทียมไทยคม ๖ ระบบ C- Band(จาน ดำ)

กล่องรับยี่ห้อที่มีระบบ OTA ดังต่อไปนี้ ดูได้แล้ว Big4, infosat, idea Sat, Thaisat หมายเลขช่อง ๑๙๒

Psi ช่อง ๒๔๐

Gmmz HD ช่อง ๑๘๕

ชมภาพ HD ที่ www.boonniyom.tv
และชมภาพ SD ที่ www.fm-tv.tv/mobi
เลือกช่อง 3 -เว็บไซต์ชมออนไลน์

-ชมรายการย้อนหลังที่

www.youtube.com/thaifmtv

-facebook : www.facebook.com/boonniyomtelevision

-App Store พิมพ์ค้นหา boonniyomtv หรือ บุญนิยมทีวี

facebook พิมพ์ค้นหา กองทัพนธรรมFP

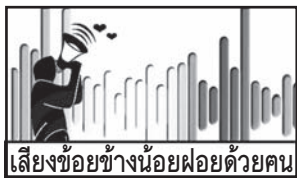
หรือ บุญนิยมทีวี

ติดต่อกับชาวอโศกบุญนิยม ได้ที่

<http://www.asoke.info/01Religion/Buddhastan/index.html>

<http://www.asoke.info/> เว็บไซต์หลักชาวอโศก

ติดตามหนังสือออนไลน์ชาวอโศกได้ที่ <http://ebookasoke.blogspot.com/>

เสียงข้ออ้างน้อยพ่อยด้วยคน

วิธีรุนแรงเถื่อนถ่อย เป็นเรื่องของรัฐบาลต้องคุมเกมให้จงได้
ไม่ว่าฝ่ายไหน เหลืองแดงดำ...
ประเด็นก็น่าจบตรงจุด เกาถูกที่คัน!
ไม่เห็นจะต้องรอใครปรองดองอะไร
นอกจากกับกฎหมายบ้านเมือง

ไม่ให้เสียของ ต้องปิดช่องโหว่เทวดา

มาถูกทางแล้วอย่างไร...

ถึงวันนี้ น่าจะต้องตอกย้ำหนุนส่ง คสช. อีกครั้ง ให้ท่านมีพลังเชื่อมั่นเต็มที่ ตั้งแต่ชาติแรก ปฏิวัติ ๒๒ พ.ค.๕๗ ช่างทำได้สุดสวຍงามตั้ง ปาฏิหาริย์ คงไม่เกิดลงตัวปานนี้อีกงายๆ

นั่นคือข้อยืนยันการใช้อำนาจพิเศษเข้าแก้

สถานการณ์วิกฤติ เพื่อประโยชน์สุขมหาชนทั้ง ประเทศ เป็นความชอบธรรมอย่างยิ่ง

บ้านเมืองกลับคืนสงบสุขในทันที เป็น ปรากฏการณ์แจ้งประจักษ์ตลอด ๘ เดือนที่ผ่านมา

โดยเฉพาะนโยบายเศรษฐกิจพอเพียง เกษตรอินทรีย์ ให้มีปุ๋ยอินทรีย์ ปลูกผักไร้สารพิษ ส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชน ทั้งในด้านแปรรูป

และการตลาด ความใส่ใจของ พล.อ.ประยุทธ์ นายกรัฐมนตรีในปัญหาของคนจนอย่างจริงจัง เรียกศรัทธาของประชาชนให้ร่วมมือสมัครสมาน เสียสละได้อย่างดียิ่ง

ประชาธิปไตยแบบไทย ๆ ไปไกล

ด้านนโยบายต่างประเทศ แม้บางกลุ่ม เช่น อเมริกาและอียูจะพยายามต่อต้านการแก้ปัญหาความขัดแย้งการเมืองภายในบ้านเรา เช่น อเมริกาเข้ามาก้าวก่ายจนน่าทุเรศ ไม่สมกับมิตรประเทศเก่าแก่เลย

ปรากฏว่ารัฐบาล คสช.ไม่หวั่นไหว เป็นตัวของตัวเองดีแท้ ไม่มีหวั่นกับฝรั่ง ยังรู้จักคนไทยน้อยไป การคบหาพึ่งพาเพื่อนบ้านเอเชียให้แน่นแฟ้น เกิดประโยชน์สร้างสรรสำคัญและจำเป็นยิ่งกว่าด้วยซ้ำ

ดังมาสเตอร์โพล สํารวจตัวอย่างแกนนำ ชุมชน ๖๐๕ แห่ง พบว่า ร้อยละ ๘๙.๕ ชี้ชัด คนไทยควรยอมรับประชาธิปไตยแบบไทยๆ มากกว่าไปลอกเลียนแบบต่างประเทศ เพราะวิถีชีวิต วัฒนธรรมของเราแตกต่าง มันต้องเหมาะสมกับความ เป็นไทย และประชาธิปไตยไม่จำเป็นต้องเหมือนกันทั่วโลก มีเพียงร้อยละ ๑๐.๕ ที่ไม่เห็นด้วย เพราะฉะนั้น เมื่อ คสช. กล้าหาญลุกขึ้นมา รื้อประชาธิปไตยโคตรโกงทิ้งไป โทษฐานบ่อนทำลายความมั่นคง สงบสุข เกิดแตกสามัคคี วิกฤตร้ายแรง จนทหารทนนิ่งเฉยดูตายไม่ไหว

คสช. จึงต้องแบกภารกิจประเทศให้ไปตลอดรอดฝั่งจนได้ กว่าที่จะถึงวันกำหนดเลือกตั้ง ส่งคืนอำนาจประชาธิปไตยเต็มใบแก่ประชาชนตามโรดแมพที่วาดฝันตามสัญญาสุภาพบุรุษ มันน่าเป็นห่วงเหลือเกินว่าประชาชนพร้อมเพียงใดหรือ?

แน่ใจไฉนว่า ประชาชนจะไม่ถูกซื้อเสียง...ถ้าขึ้นเลือกตั้งชู้ๆ ชื่อสิทธิ์ขายเสียงโดยนักการเมืองเก่าๆ!

ดังนั้น มันต้องตัดสิทธิ์นักเลือกตั้งไปสักสมัย

สองสมัยหรือเปล่า....เพื่อลงโทษนักเลือกตั้งที่พาประเทศจมปลักดักดานการเมืองน้ำเน่ามายาวนานถึง ๘๒ ปี

โอกาสดีพิเศษกว่านี้ไม่มีอีกแล้วสำหรับคสช. ในเมื่อประชาชนถึง ๙๐% ยังศรัทธาเต็มเปี่ยม มีพิกัดต้องกังวลการใช้อำนาจพิเศษเท่าที่จำเป็นและสำคัญอันชอบธรรม ในสถานการณ์เปลี่ยนผ่านยิ่งใหญ่ เพื่อเดินหน้าประเทศไทยสู่ยุคใหม่เสียที!

โดยเฉพาะอย่าได้กลัวว่า อำนาจพิเศษจะต้องถูกใช้พร่ำเพรื่อ ในเมื่อวาระวิกฤติของประชาธิปไตยมันเกิดได้เสมอ ในที่ประชุมพวกค่านฝ่ายหนุนเกิดเสมอกัน ประธานยังต้องชี้ขาดด้วยเสียงเดียว

ประชาธิปไตยแบบฝรั่งเอามาใช้ทั้งดุ้นไม่ได้ดอก เช่นเกิดพวกโจรเป็นชนเสียงข้างมาก คนดีคนฉลาดยอมเป็นส่วนน้อยอยู่แล้ว ขึ้นถือเสียงข้างมากตะพิด มันพังแน่ๆ

มาตรการจำกัดตัดสิทธิ์พวกมีประวัติสารเลวให้คัดเอาแต่คนดีเข้ม ๆ พอถึงเข้าสภาได้ สภาถึงจะสะท้อนเสียงประชาธิปไตยได้เต็ม ๆ สภาใดไร้สัตบุรุษ สภานั้นไม่ใช่สภา (พุทธพจน์)

ด้วยเหตุนี้ ประชาธิปไตยจึงต้องถือประโยชน์ประชาชนเป็นตัวตั้ง ไม่ใช่ยึดเอาตัวประชาชนเป็นใหญ่ลูกเดียว อดตาธิปไตยเผด็จการของผู้มีอำนาจในหน้าที่ จำต้องเป็นประชาธิปไตยให้ประโยชน์สุขมหาชน ตามทำนองคลองธรรมแห่งธรรมาธิปไตยนั่นเอง

ปรองดองสันติวิธี ต้องมีขั้วแย้ง

ประเด็นความขัดแย้งทางการเมือง กลายเป็นปัญหาใหญ่โตจนจับต้นชนปลายกันไม่ถูก กระทั่งต้องละลายขั้วขัดแย้งให้จงได้ บ้างถึงขนาดต้องเปิดเจรจากู้กรณี หรือต้องเซ็นสัญญากันก่อนจัดเลือกตั้ง

เรื่องของเรื่อง คงจะพลาดเป้า แยกแยะไม่ออก ระหว่างข้อขัดแย้งกับวิถีการต่อสู้ วิธีต่อสู้นี้แหละ

เป็นตัวปัญหา ถ้าใครต่อสู้อาชนะแบบสัตว์

ถ้าทั้งคู่เป็นคนดี จะขัดแย้งให้ตายยังไงก็ถือสันติวิธี ไม่มีรุนแรงถึงฆ่าแกงดั่งที่เกิดขึ้น

ฉะนั้น ปัญหาขัดแย้งจึงยุติได้ด้วยสันติวิธี ประชาธิปไตยเสี่ยงข้างมากนั่นเอง!

แล้วทำไมถึงกลัวการเมืองขัดแย้งกัน จนขึ้นสมองหรือเปล่า?

วิถีรุนแรงเถื่อนถ่อย จึงเป็นเรื่องของรัฐบาล ต้องคุมเกมให้จงได้ไม่ว่าฝ่ายไหน เหลืองแดงดำ....

ประเด็นก็น่าจบตรงจุด เกาถูกที่คัน!

ไม่เห็นจะต้องรอใครปรองดองอะไร นอกจากกับกฎหมายบ้านเมือง

บ้างเลยเถิดไปถึงกลัวว่า ฝ่ายถูกจะถูกส่งเสริมให้เป็นผู้มีอำนาจรัฐ ก็ได้ไปอีก เสร็จเลยสิ....

พระดำรัสในหลวงให้ส่งเสริมคนดีขึ้นไป มีอำนาจปกครองบ้านเมือง ไม่รู้ประธานคณะกรรมการศึกษาแนวทางการสร้างความปรองดอง (คศป.) ของสปช.ไม่เคยได้ยินบ้างเลยหรือไหน?

นั่นคือประเด็นขัดแย้งการเมือง ไม่น่าเกลียดน่ากลัว ถ้าสู้โดยสันติวิธี มีแสงจตุรรวม สงวนจุดต่าง แตกต่างใช้ต้องแตกหักรุนแรงฆ่าแกง

วาทะพ่อครูสมณะโพธิรักษ์มีว่า สามัคคีต้องมีขัดแย้งพอเหมาะ!

ปตท. แปรรูป โกงใต้โกงดี?

ครั้งแปรรูป ปตท.ประกาศขายหุ้นราคา ๓๕ บาท ถ้าจำไม่ผิด ติดประกาศผืนผ้าหน้าร้านทั่วเมืองชวนซื้อหุ้น เอาเข้าจริงวันขาย คนแห่เข้าคิวซื้อโดนหลอกเพราะขายหมดก่อนไม่ทันถึงนาทีสองนาที่ ประมาณนั้น หลังขายหุ้น ราคาหุ้นพุ่งถึง ๒๐๐ และกว่านั้น มันไม่โปร่งใสตั้งแต่ต้นจนถึงทุกวันนี้....

มีอย่างที่ไหน น้ำมันขุดได้ในประเทศแต่ๆ กลับต้องอิงราคาตลาดโลกที่สิงคโปร์ บวกค่าขนส่งประกันภัยมาถึงไทยอีก พิลึกขอบกล!

แทนที่คนไทยจะได้ใช้น้ำมันราคาถูก เหมือน

มาเลเซีย กลับแพงกว่า โดยหาคำตอบไม่ได้

นอกจากสัญญาอับลักษณ์ กำหนดให้เสียเปรียบเกินเหตุ เช่น กำหนดค่าภาคหลวงไว้มาก แต่ไปเก็บภาษีมีกำไรไว้ อัตราสูง แค่นี้ก็ไม่เข้าท่าแล้ว

ในเมื่อต้นทุนค่าใช้จ่ายของบริษัท รัฐตรวจสอบความยุติธรรมไม่ได้เลย เป็นเรื่องภายในบริษัทผู้รับสัมปทานจะถลุงเอื้อเครือขายบริษัทลูกเท่าไร รัฐมีสิทธิ์อะไรไปล้วงลูก คงได้แต่กินน้ำใต้คอกมากกว่ารีเปล่า?

หรือแม้กระทั่งอ้างให้สัมปทานนั้นดีกว่า รัฐไม่ต้องลงทุนสำรวจ เสียไม่คุ้ม ทั้งๆ ที่ค่าสำรวจมันไม่กัตั้งค์เลยเมื่อเทียบกับมูลค่าน้ำมันแก๊สตลอด ๓๐ - ๔๐ ปี.

อีกทั้งบริษัทจ่ายค่าสำรวจเท่าไร เขาเอาคืนโดยหักจากภาษีที่จะจ่ายให้รัฐ แล้วเราไปคุมค่าใช้จ่ายสำรวจได้ที่ไหนหนอ

ข้อเสียเปรียบร้อยแปด เพราะกฎหมายหน้าโง่เปิดช่องโจรเป็นใจ เช่น เกิดโต้แย้งคู่กรณีขึ้นให้ใช้อินญาโตต่างประเทศไปโนน

ทรัพยากรพลังงานไทยแท้ ๆ เราจะต้มยำทำแกงยังงัยกับใครไม่เห็นจะต้องให้ต่างชาติมาจูนตัดสินพิพาททำไม ธุระอะไรถึงยอมเสียสิทธิ์อำนาจศาลไทย

เลศเล่ห์ป้องสัมปทาน เพื่อใคร?

รัฐบาลร้อนรนให้เร่งเปิดสัมปทาน สำรวจและขุดเจาะรอบที่ ๒๑ ในขณะที่ภาคประชาชน เรียกร้องให้แก้กฎหมายที่ใช้มาสืบลกว่าปีแล้วเสียก่อน ฝ่ายรัฐอ้างว่าเข้าไป รอไม่ไหว

ทั้งที่ผู้รับสัมปทานต้องเสียเวลาสำรวจก่อนอยู่ดี งานสำรวจกับสัมปทานขุดเจาะ ไม่จำเป็นต้องผูกไว้ด้วยกันเลย

การให้สัมปทานก่อนสำรวจ กลายเป็นข้ออ้างให้รัฐไม่ต้องเสี่ยงซึ่งไม่มีน้ำหนัก แต่จ้างคนสำรวจก่อนทำให้รัฐมีข้อมูล ไม่เสียรู้อย่างปัจจุบัน

รัฐอ้างเสมอว่าสัมปทานวิเศษคดี ในขณะที่ไม่มีข้อมูลระบบแบ่งปันผลผลิต ถึงกับทำให้ฝ่ายหนุนวิธีแบ่งปัน แสดงหน้าตาให้ดูน้อย นี่เท่ากับรัฐบาลไม่ยอมศึกษาเลยหรือว่า วิธีแบ่งปันเป็นอย่างไรบ้าง?

เมื่อไม่มีข้อมูลระบบแบ่งปันมาเปรียบเทียบ กระทรวงพลังงานจึงตีขลุม มโนเอาเองตามใจชอบเป็นแน่! มันฟังขึ้นได้ตรงไหนล่ะ?

เพราะฉะนั้น สัมปทานหรือแบ่งปัน อันไหนดี? ไม่ดีกว่ากัน มันต้องแก้กฎหมายก่อนให้สัมปทานไปถึงจะถูก แต่กระทรวงอ้างขอเปิดสัมปทานไปก่อนเลย แล้วค่อยแก้กฎหมาย เจรจาปัญหาทีหลัง พุดเหมือนแกล้งโง่ ปล่อยอ้อยเข้าปากข้างแล้ว อะไรจะเหลือ!

เรื่องของเรื่อง กระทรวงพลังงานดันทุรังจะเปิดให้สัมปทานด่วนจี๋ลูกเดียว อ้างนั่นโน่นนี่มั่วไปหมด เช่น ประเด็นน้ำมันขุดเจาะได้ กลายเป็นของผู้รับสัมปทานเต็มร้อย แล้วมันจะเป็นความมั่นคงของรัฐได้อย่างไร ต้องรอเขาขายจ่ายอีลุ่มฉุยแฉก เหลือเม็ดเงินเศษกำไร ค่อยได้ภาษีกระจริดบวกค่าภาคหลวงอีกหน่อย

มันจะสู้แบ่งปันได้อย่างไร ตรงไปตรงมา แฟร์ๆ โปร่งใส ง่ายกว่าเป็นกอง

รัฐมนตรีพลังงาน ออกข่าวเดินหน้าให้สัมปทาน เหมือนไม่ฟังข้อมูลเวทีทำเนียบที่รัฐบาลจัดให้ประชาชนค้านเมื่อ ๒๐ ก.พ.

ตรงข้ามกับข่าว ม.ร.ว.ปรีดิยาธร เทวกุล รองนายกรัฐมนตรีเผยว่า ขณะนี้กระทรวงพลังงานอยู่ระหว่างการแก้ไขหลักเกณฑ์ใน พ.ร.บ.ปิโตรเลียม โดยจะยกเลิกระบบสัมปทานแล้วเปลี่ยนมาเป็นระบบแบ่งปันผลผลิต (พีเอสซี) ซึ่งต้องเจรจากับเอกชนที่ร่วมสัมปทานในแหล่งสำรวจ ๓ บ่อใหญ่ที่เคยสำรวจแล้วพบปิโตรเลียม (ไทยโพสต์ ๑๔ ก.พ. ๕๘)

ผลประโยชน์ทับซ้อน ช้อนขายชาติ

ปัญหาพลังงานน้ำมันแก๊ส ชวนปวดกะโหลกจริง ๆ เพราะกระทรวงพยายามปกปิดข้อมูลอ้างความลับ แล้วประชาชนจะเชื่อได้อย่างไร เมื่อเจ้าหน้าที่ระดับสูงของรัฐไปนั่งเป็นกรรมการ ปตท.ด้วย เป็นคนใช้อำนาจให้สัมปทาน และบริหารบริษัทผู้รับสัมปทานอีก ผลประโยชน์ขัดกันมันเกิดธรรมาภิบาลสากลได้อย่างไรครับท่าน?

ตัวอย่างโทนโท ปลัดกระทรวงพลังงาน นายศุภจิต นาครทรรพ เป็นผู้ลงนามให้สัมปทานแก่บริษัท ปตท. ถือว่าเป็นการกระทำที่ขัดผลประโยชน์ทับซ้อนในการแบ่งแยกอำนาจบริหารบริษัท และการกำกับกิจการเอกชนหรือรัฐวิสาหกิจในฐานะข้าราชการระดับสูง

ข้าราชการที่ไปนั่งในบริษัทรัฐวิสาหกิจ ไม่ควรรับเงินได้มากกว่าเบี้ยประชุม ถ้ามีเงินเดือน โบนัส มันต้องเข้ารัฐถึงจะถูกหลักธรรมาภิบาล น่าจะศึกษาข้าราชการญี่ปุ่นดูบ้างไหม

สรุปปัญหาพลังงาน เป็นเศรษฐกิจตัวแปรยิ่งใหญ่สุด กลับหลุดมือจากอำนาจรัฐไปมากกว่ามาก แทนที่ประเทศจะรุ่งเรืองโชติช่วงชัชวาลดั่งवादฝัน ผ่าเหลวลันตี แคประเด็นเรามีน้ำมันสำรองหรือขุดเจาะได้เท่าไรแน่ก็สับสน ต้องถกเถียงกันจนไม่รู้จะเชื่อใครดี

ปตท.กรอกหูประชาชนตลอดว่าไทยมีน้ำมันน้อย ไกลจะหมดเต็มที่ ตรงข้ามกับข้อมูลอีกฝ่ายว่าเรามีน้ำมันติดอันดับโลก

กระทรวงพลังงานแฉว่าปัญหามันยุ่งเพราะถูกดึงเป็นเกมการเมืองทั้งที่ไม่มีมูลสักหน่อย หรือขึ้นให้สัมปทานชะงักมันจะกระทบการลงทุนต่างชาติเขาลดความเชื่อมั่น เลยไม่รู้จะไปเป็นขี้ข้าเขาตั้งแต่เมื่อไหร่ ในเมื่อจำเป็นต้องแก้กฎหมาย รักษาผลประโยชน์ชาติมหาศาล มันไม่ควรเปิดทางก่อนได้อย่างไรเอ๊ย!

๗

บทความพิเศษ

● ต่อจากฉบับ ๒๙๕

● ทศพนธ์ นรทัศน์ เรียบเรียง

ประธานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
เพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All Club)

ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ในทัศนะของต่างประเทศ

Sufficiency Economy in Global View : Sharing Experience

ศาสตราจารย์ ดร.ปีเตอร์ วอร์ร
Prof. Dr.Peter George Warr

ศาสตราจารย์เศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติออสเตรเลีย

“เศรษฐศาสตร์สีเขียว - เศรษฐกิจพอเพียงสองแนวคิด ยึดหลักไม่เบียดเบียนโลก”

อาจารย์เศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติออสเตรเลียเคยเดินทางมาเป็นอาจารย์พิเศษสอนวิชาเศรษฐศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เขียนหนังสือด้านเศรษฐศาสตร์มาแล้วหลายเล่ม รวมถึงเรื่องราวเกี่ยวกับข้าว พืชพันธุ์อาหารสำคัญของไทย รวมถึงหนังสือเกี่ยวกับแนวทางการแก้ปัญหาความยากจน

ศ.ดร.วอร์ร เล่าให้ฟังว่า ในประเทศออสเตรเลียนั้น มีการพูดถึงแนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืนในเรื่องของเศรษฐศาสตร์สีเขียว (Green Economics) เราให้ความสนใจเรื่องการเปลี่ยนแปลงด้านภูมิอากาศของโลก การหมดไปของทรัพยากรธรรมชาติจากการใช้พัฒนาทางเศรษฐกิจ ซึ่งกระทบกับขีดความสามารถของโลกในการรองรับการเติบโตทางเศรษฐกิจในระยะยาว ซึ่งอาจไม่ใช่เรื่องเดียวกับเศรษฐกิจพอเพียงเสียทีเดียว

ขณะที่ ศ.ดร.ปีเตอร์ วอร์ร เปิดมุมมองเกี่ยวกับเศรษฐกิจพอเพียงว่า เป็นผลพวงจากปรัชญาเชิงพุทธที่ไม่เชื่อเรื่องของความสุขอันเกิดจากความมั่งคั่ง แต่ (ความสุข) มาจากจิตใจภายใน

หากเปรียบเทียบเศรษฐกิจพอเพียงกับเศรษฐศาสตร์สีเขียว ทั้งสองแนวคิดนี้ไม่เชื่อว่า มนุษย์จะมีความสุขจากรายได้มาก ๆ โดยปราศจากการคำนึงถึงขีดความสามารถของโลก แต่การใช้ทรัพยากรแบบไม่เบียดเบียนและการมีชีวิตอยู่อย่างพอเพียงต่างหาก ที่น่าจะเป็นหนทางสู่ความสุขแท้จริงมากกว่า ฉะนั้นการปล่อยให้เกิดความโลภหรือการบริโภคที่เกินความจำเป็น ย่อมนำหายนะมาถึงตัว เช่นเดียวกับที่โลกก็ไม่สามารถตอบสนองต่อการใช้ทรัพยากรอย่างไม่มีขีดจำกัดเช่นกัน

“สำหรับผมเห็นว่า เศรษฐกิจพอเพียง มีสองเรื่องหลัก ๆ รวมอยู่ด้วยกัน เรื่องที่หนึ่ง คือ ความ

ต้องการในปัจจุบันใช้สอยตามที่เป็นจริง มิใช่สิ่งที่เกินจำเป็น (Excessive Materials) และเรื่องที่สอง คือ การไม่สร้างความเสี่ยงเกินกำลัง (Excessive Risks) ที่ตนเองจะรับได้”

เรื่องเศรษฐกิจพอเพียงกับเศรษฐศาสตร์สีเขียว มิได้มุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถของมนุษย์ในการที่จะมีความสุขจากรายได้ที่เติบโต เพราะแม้รายได้จะเพิ่มขึ้นจนเกินพอที่จะสนองความจำเป็นขั้นพื้นฐาน ก็ไม่ได้ทำให้มีความสุขเพิ่มขึ้นจากเดิมเท่าใดนัก ดังนั้น จึงไม่ต้องใส่ความพยายามเพิ่มเติมในการได้มาซึ่งสิ่งของเหล่านี้ แต่เมื่อเราร่ำรวยขึ้น เราสามารถที่จะนำริ้วแรงและพลังงานไปในการพัฒนาจิตใจ โดยเฉพาะการพัฒนาการรับรู้และความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ

ศ.ดร.วอร์เนอร์ เห็นว่า การพัฒนาจิตใจนั้นจะเริ่มขึ้นเมื่อเศรษฐศาสตร์หยุด ซึ่งเป็นเรื่องทีนอกเหนือจากเศรษฐศาสตร์ ในฐานะนักเศรษฐศาสตร์เราไม่ทราบเรื่องดังกล่าวมากนัก เราารู้เกี่ยวกับเรื่องวัตถุ แต่นักเศรษฐศาสตร์ก็ไม่ได้กล่าวว่าเรามีวัตถุนี้เป็นเรื่องเดียวในชีวิต พวกเราต่างพูดว่า อย่างน้อยก็ต้องมีปัจจัยพื้นฐานที่ควรได้รับการสนอง แต่การเพิ่มขึ้นของความสุขจากปริมาณสิ่งของที่เพิ่มขึ้นนั้นมีอัตราที่ลดลง ดังนั้น ถ้าเราหมกมุ่นอยู่กับสิ่งภายนอกอย่างเดียว สิ่งนั้นมิได้ทำให้เกิดความสุขอย่างแท้จริง

ดร.ตาริก บานูรี

Dr.Tariq Banuri

ผู้อำนวยการหลักสูตรความยั่งยืนแห่งอนาคต สถาบันสิ่งแวดล้อมสต็อกโฮล์ม สวีเดน

“โลกาภิวัตน์ ต้องไม่ทำลายสังคม”

ดร.ตาริก บานูรี ผู้อำนวยการหลักสูตรความยั่งยืนแห่งอนาคต สถาบันสิ่งแวดล้อมสต็อกโฮล์ม ประเทศสวีเดน ทำงานเกี่ยวข้องกับเรื่องการพัฒนาอย่างยั่งยืนและโลกาภิวัตน์ และยังเป็นผู้ร่วมจัดทำรายงานของคณะกรรมการระหว่างรัฐบาลว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ(Intergovernmental Panel on Climate Change: IPCC) ก่อนหน้านี้ ดร.บานูรี เคยรั้งตำแหน่งนักวิจัยอยู่ที่สถาบันโลกเพื่อการพัฒนาการวิจัยทางเศรษฐกิจ (ไวดอร์) องค์กรที่ ดร.ตาริก บานูรี นำมาเป็นต้นแบบในการจัดตั้งสถาบันนโยบายเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน (เอสตีพีไอ) ในประเทศบ้านเกิดในปากีสถานด้วย

ดร.ตาริก บานูรี ได้เล่าให้ฟังว่า เมื่อครั้งที่มาพำนักในเมืองไทยและได้ยื่นปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเป็นครั้งแรก ก็ประหลาดใจว่าทำไมไม่ได้ยินเรื่องนี้มาก่อน ทั้งที่มีความเกี่ยวข้องกับหลายสิ่งในระดับมหันต์ ได้มีความพยายามในการเชื่อมโยงความหลากหลายของมิติปัญหาและสังคมเข้าไว้ด้วยกัน การกล่าวอ้างถึงการพัฒนาอย่างยั่งยืนและการดำรงชีพอย่างยั่งยืนตามธรรมเนียมดั้งเดิม ก็คือการนำพาผู้คนที่มีความแตกต่างทางความคิด หากแต่ไม่เผชิญหน้า ให้มาอยู่ร่วมกัน การพัฒนาหรือการเติบโตอย่างยั่งยืนไม่พึงที่จะทำให้สังคมถูกทำลาย ซึ่งทำให้นำไปสู่การคำนึงถึงเรื่องสติปัญญา ความรอบคอบระมัดระวัง ความยุติธรรม และบทบาทของการมีส่วนร่วม

เขาพบว่า ระบบทุนนิยมและโลกาภิวัตน์นั้น กลับหลุดจากกรอบดังกล่าว อีกทั้งยังถูกขับเคลื่อนด้วยกระบวนการสะสม ซึ่งเป็นแรงผลักดันในการสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ แต่ขณะเดียวกัน ก็มิอู่สภาพในการทำลายความยุติธรรม มีความสามารถในการทำลายสังคม ทำลายประเทศ และทำลายโลกในที่สุด

โลกาภิวัตน์ที่เป็นไปในทางนี้ นับวันจะยิ่งน่ากลัวมากขึ้นทุกที และเป็นเรื่อง que แต่ละสังคมต้องหาวิธีการรับมือโดยพลัน

ในทัศนะของ ดร.บานูรี เชื่อว่า สิ่งที่จะทำให้สังคมอยู่ร่วมกันได้คือ การรับรู้เรื่องความยุติธรรม “ถ้าคุณและผมไม่มีความเกรงกลัวใด ๆ เราก็จะแสดงความรุนแรงต่อกัน แต่ความเจริญได้นำพาให้เรา รู้ว่าเราไม่ควรที่จะเกรงกลัวต่อกัน การพัฒนาดังกล่าว คือ การรับรู้ที่จะไม่เกรงกลัวต่อกัน แม้ว่าทุกสิ่งไม่สามารถทำให้เท่าเทียมกันได้ แต่เราต่างมีความคิดด้านความยุติธรรม ซึ่งการรับรู้ดังกล่าวจะเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา และเป็นเหตุผลว่า ทำไมเราจึงต้องปรับเรื่องนี้อยู่ตลอดเวลา”

แนวคิดในลักษณะดังกล่าวนี้ ดร.บานูรี เชื่อว่าปรากฏอยู่ในเศรษฐกิจพอเพียงเช่นกัน ในความเห็นในเรื่องโลกาภิวัตน์นั้น ดร.บานูรี มองว่าเป็นเรื่องการทำให้เกิดความตรงไปตรงมาของอำนาจทางการตลาด อำนาจของทุนนิยมระดับโลก สิ่งที่เราดำเนินไปตามเจตนาธรรมแห่งความยุติธรรมในระดับชาติ บัดนี้ เรากำลังดำเนินไปในระดับโลก ซึ่งจะต้องมีแนวทางใหม่ภายใต้โลกาภิวัตน์ ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวมิให้ละเลยหลักการที่กล่าวมาข้างต้น ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องนำเสนอโลกาภิวัตน์ในรูปแบบใหม่ต่อมนุษยชาติ

ดร.ดอจี คินเลย์

Dr.Dorjee Kinley

นักเศรษฐศาสตร์ชาวกูฎาน ประจำองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ

“เศรษฐกิจพอเพียงเป็นหนทางในการรักษาไว้ซึ่งอธิปไตยของประเทศ”

ดร.ดอจี คินเลย์ นักเศรษฐศาสตร์ชาวกูฎาน ประจำองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (เอฟพีโอ) รับผิดชอบงานประสานงานด้านการบริหารของคณะกรรมการความมั่นคงอาหารโลก (ซีเอฟเอล) และเป็นผู้จัดทำรายงานประจำปีว่าด้วยการประเมินสถานการณ์ความมั่นคงอาหารโลก นอกจากนี้ ยังมี ส่วนเกี่ยวข้องกับงานด้านการพัฒนาการดำเนินชีวิตอย่างยั่งยืน เครือข่ายสังคมปลอดภัยนโยบาย และกลยุทธ์ด้านการพัฒนาสำหรับประเทศขนาดเล็กในภูมิภาคเอเชียใต้ด้วย

ดร.ดอจี คินเลย์ ได้ให้มุมมองต่อแนวคิดความสุขมวลรวมประชาชาติ (จีเอ็นเอช) และเศรษฐกิจพอเพียงว่ามีความคล้ายคลึงกันในจุดที่เน้นเรื่องการให้ความเคารพต่อธรรมชาติและระบบนิเวศ และไม่ไปไกลกว่าขีดความสามารถของทรัพยากรที่มี ในขณะที่รูปแบบของ “ธุรกิจรายวัน” จะทำเพียงเพื่อให้ได้ตามที่ตลาดต้องการ หากพราดพลัง ก็หวังว่าจะมีเทคโนโลยีมาช่วย หรือมีอะโรมาเอียวยา ซึ่งเป็นการมองเชิงบวกเกินจนขาดความระมัดระวังและรับผิดชอบ ดังเช่นวิกฤติของสถาบันการเงินที่กำลังเกิดขึ้นทั่วโลกในเวลานี้

ในกูฎานได้ให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์ธรรมชาติและระบบนิเวศ ชาวนา ชาวไร่ คือ บุคคลที่ต้องเสียสละประโยชน์ส่วนตน ต้องสละพืชผลให้กับหมีป่าและเหล่าสัตว์ป่าหายากอย่างมากมาย เราควรที่จะต้องจ่ายค่าตอบแทนให้กับเขาเหล่านี้แทนที่เราจะนำเข้าแนวคิดที่เรียกว่า “ภาษีสีเขียว” หากแต่ละประเทศสามารถจะให้เงินค่าทดแทนแก่ชาวนาที่ช่วยกันรักษาสิ่งแวดล้อมที่พวกเขาต่างช่วยเหลือ ทั้งในระดับประเทศและในระดับโลก สิ่งนี้เป็นอะไรที่มากกว่าความเป็นภาษีสีเขียว

นอกจากนี้ เราควรคำนึงถึงการแก้ไขปัญหาที่ให้ “คน” เป็นจุดศูนย์กลางของการพัฒนาอย่างแท้จริง

มิใช่แขวนชีวิตไว้กับเส้นอุปสงค์ อุปทาน และเรื่องผลกำไรแต่เพียงฝ่ายเดียว เพราะปลายทางของการมีเป้าหมายที่สร้างรายได้เป็นหลัก ผลลัพธ์ให้สูงสุด ลดต้นทุนให้ต่ำสุด และจ่ายค่าตอบแทนแรงงานให้น้อยสุดนั้น คือช่องว่างที่นับวันรังแต่จะเป็นปัญหาในท้ายที่สุด และไม่ได้ทำให้การกินดีอยู่ดีของประชาชนส่วนใหญ่เพิ่มขึ้น

“หากเรานำคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาอย่างจริงจัง ทุกอย่างก็จะกลับมาเป็นปกติ” นักเศรษฐศาสตร์หัวใจพอเพียง กล่าวด้วยความหวัง พร้อมย้ำด้วยว่า การหลอมความคิดทั้งเศรษฐกิจพอเพียงและความสุขมวลรวมไว้ด้วยกัน ถือเป็นแนวโน้มที่เป็นไปได้ในอนาคต เนื่องจากไทยและภูมิกวณเองก็มีธรรมชาติเดียวกัน เวลาที่เราพูดถึงความเป็นพุทธ พวกที่ไม่ใช่พุทธนั้นเจียบกริบ เพียงเพราะพวกเขาไม่ต้องการรับรู้และบอกว่า นั่นไม่ใช่พระเจ้าของเขา แต่เขาไม่รู้ว่เราไม่ได้พูดถึงพระเจ้า ดร.คินเลย์ เห็นว่เราควรจะมีคำอธิบายกลาง ๆ ที่ดีกว่า เพราะเนื้อหารธรรมะของพระพุทธเจ้าในส่วนนี้ ที่สุดก็คองหนีไม่พ้นเรื่องของเศรษฐกิจธรรมหรือเศรษฐศาสตร์มนุษยนิยม (Humanistic Economics) ตามที่ อี. เอฟ. ชูมาเกอร์ ได้อธิบายไว้นั่นเอง

สำหรับดร.คินเลย์แล้วแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงจึงมีเรื่องของการทำให้กินดีอยู่ดีแต่เพียงอย่างเดียว โดยเฉพาะเมื่อมองพื้นฐานของทั้งสองประเทศที่ต่างเป็นประชาธิปไตยและไม่เคยตกเป็นเมืองขึ้นของใคร เศรษฐกิจพอเพียงนั้น ถือได้ว่เป็นหนทางในการผดุงและรักษาไว้ซึ่งอธิปไตยของประเทศ และยังเป็นความภูมิใจของพลเมืองในประเทศ

“ผมว่แนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงมาได้ถูกเวลา” ดร.คินเลย์ กล่าวส่งท้ายด้วยความมั่นใจ

ศาสตราจารย์ ปีเตอร์ คัลกิน

Prof. Peter H. Calkins

อาจารย์ด้านเศรษฐศาสตร์เกษตรและวิทยาการผู้บริโภคน มหาวิทยาลัยลลาวัล แคนาดา

“เศรษฐกิจพอเพียง คือ การพัฒนาเศรษฐกิจที่ดำรงอยู่บนเงื่อนไขของคุณธรรม”

ศ.ปีเตอร์ คัลกิน อาจารย์สัญชาติอเมริกันและแคนาดาเคยสอนประจำอยู่ที่มหาวิทยาลัยลลาวัล ประเทศแคนาดา สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด และมหาวิทยาลัยคอร์เนลล์ สหรัฐอเมริกา ปัจจุบันทำงานอยู่กับเครือข่ายมหาวิทยาลัยสหรัฐอเมริกาในด้านที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนและยังได้เข้าร่วมทำงานกับสถาบันเพื่อการวิจัยและส่งเสริมเศรษฐกิจพอเพียง มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ปัจจุบัน สถาบันเพื่อการวิจัยและส่งเสริมเศรษฐกิจพอเพียงแห่งนี้ ได้ดึงมหาวิทยาลัยจากทั่วโลก เช่น มหาวิทยาลัยเบิร์กลีย์ เข้าร่วมทำงานเพื่อหาความเป็นไปได้ในการบริหารเศรษฐกิจมหภาคและเศรษฐกิจจุลภาคตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และมหาวิทยาลัยคอร์เนลล์ ได้ส่งนักศึกษามาประเทศไทยเพื่อฝึกงานภายใต้โครงการพัฒนาที่มีรากฐานจากปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

“ผมว่านี้เป็นจุดสำคัญที่ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงได้ถูกเผยแพร่ไปในวงกว้างทั่วโลก เรามีแผน

ให้นักศึกษาไปทำกรณีศึกษาโดยเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ระหว่างการใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียงกับการใช้หลักเศรษฐกิจดั้งเดิม แล้วรายงานเป็นบทความลงวารสารการวิจัย ทุก ๆ ปี เราจะได้ ๒๕ กรณีศึกษาต่อปี และในเวลา ๕ ปี เราจะมีกรณีศึกษาอย่างน้อย ๑๒๕ ประเทศ” ศ.คัลกิ้น กล่าว

นอกจากนี้ สถาบันแห่งนี้ กำลังเดินหน้าในการสร้างหลักสูตรเศรษฐกิจพอเพียง ภาคภาษาอังกฤษ เพื่อให้นักศึกษาจากทั่วโลกได้มีโอกาสเข้าศึกษาต่อทั้งในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกอีกด้วย

ศ.คัลกิ้น ซึ่งให้เห็นว่าการที่จะนำแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงมาปรับเป็นแนวทางในการปฏิบัติไม่ว่าจะอยู่ในภาคส่วนใดก็ตาม ต้องสร้างการมีส่วนร่วมเพื่อให้เกิดผลประโยชน์ร่วมกัน ไม่ใช่แต่เฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น การร่วมมือกันจะต้องก่อให้เกิดสิ่งที่เป็นประโยชน์ระหว่างตนเองและส่วนรวม ซึ่งเราจะได้เห็นได้ในหมู่บ้านและชุมชนขนาดเล็ก เช่นเดียวกับองค์กรที่บริหารงานโดยแรงงาน หลักการใหญ่ขององค์กรลักษณะนี้ มิใช่การทำกำไรสูงสุดแก่นายทุน แต่เป้าหมายคือ การเพิ่มรายได้ให้แก่แรงงานโดยที่กลุ่มคนงานจะเป็นผู้บริหารองค์กรอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคม หากจะกล่าวถึงเศรษฐกิจพอเพียงในขั้นก้าวหน้าที่สามารถเชื่อมโยงกับระบบทุนนิยมด้วยนั้น กิจการต้องดำเนินไปอย่างมีคุณธรรม มีการเปิดกว้างทางความคิดเพื่อรับสิ่งใหม่ๆ เอาใจใส่และคำนึงถึงคนรอบข้างมากขึ้น เรียกว่าเป็น เศรษฐศาสตร์คุณธรรม ที่อยู่บนเงื่อนไขของคุณธรรมในปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงนั่นเอง

เขามองว่า นักเศรษฐศาสตร์ตะวันตกไม่เคยได้รู้เกี่ยวกับเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง เช่นเดียวกับอดีตที่มีนักเศรษฐศาสตร์น้อยคนทราบ ว่า อริสโตเติลซึ่งเป็นนักปรัชญาโบราณของกรีก ได้กล่าวถึงระบบหนึ่งซึ่งในตอนนั้นกำลังจะหายไป โดยพูดถึงระบบนั้นว่า “ผมกลัวว่าจากนี้ไปคนเราจะมีการติดต่อกันน้อยลง และความสุขที่เรามีอยู่นั้น ก็จะลดเลือนไปด้วย”

เช่นเดียวกับที่ จอห์น เมย์นาร์ด เคนส์ ก่อนที่จะเขียนถึงทฤษฎีทั่วไปของราคาและอัตราดอกเบี้ย เขาได้เขียนหนังสือสั้น ๆ เล่มหนึ่งชื่อ Economic Possibilities for Our Grandchildren โดยทำนายไว้ว่าในปี ค.ศ. ๒๐๓๐ หรืออีก ๒๐ ปีจากนี้ (ค.ศ. ๒๐๑๐) จะไม่มีเศรษฐศาสตร์มหภาคอีกต่อไป ผู้คนจะมีวิถีหาความสุขโดยการหันหน้าเข้าหากัน หลีกเลี่ยงการลงทุนเกินตัวเหมือนกับทำอะไรมากเกินไปทำให้เกิดความเครียดและโรคซึมเศร้าเช่นที่เกิดขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกาทุกวันนี้

ศาสตราจารย์ ดร.วิมาลา วีระธรรวณ

Prof. Dr.Vimala Veeraraghavan

ผู้อำนวยการสถาบันอมิตีแห่งพฤติกรรมสุขภาพและศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง อินเดีย

“การเข้าถึงเศรษฐกิจพอเพียงต้องเกิดจากภายใน”

ศ.ดร.วิมาลา วีระธรรวณ ผู้อำนวยการสถาบันอมิตีแห่งพฤติกรรมสุขภาพและศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง อินเดีย

นักวิชาการท่านนี้ได้ให้มุมมองอย่างน่าสนใจต่อเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงว่าอันที่จริงแล้วแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงไม่ได้เป็นสิ่งใหม่สำหรับท่าน เพราะเมื่อครั้งที่ยังเป็นเด็ก ในครอบครัวของท่านได้มีคำสอนว่า จงพึงพอใจในสิ่งที่มีอยู่ การมีสิ่งที่มีมากกว่าความจำเป็นนั้น จะทำให้เราอยากได้ไม่สิ้นสุด ท่านคิดว่าเศรษฐกิจพอเพียงนั้น บอกว่า จงพอใจในสิ่งที่มี อย่าต้องการอะไรที่มากเกินไป ทำอะไรให้พอเหมาะพอประมาณ และเป็นหนึ่งในวิธีสร้างกำแพงกันผลกระทบในแง่ลบของโลกาภิวัตน์ ท่านไม่ได้บอกว่า

●●

**เศรษฐกิจพอเพียงนั้น จะนำเราไปสู่ความพอดี
จะเป็นจุดเริ่มต้นให้เราเริ่มคิดจะทำอะไรให้แก่สังคมและผู้อื่น
โดยไม่เก็บสะสมทุกอย่างเข้าตัวเองคนเดียว**

●●

โลกาภิวัตน์หรือเทคโนโลยีนั้นไม่ดี แต่อะไรที่มากเกินไปมักจะส่งผลในแง่ลบเสมอ ท่านรู้สึกว่าการพอเพียงนั้น จะนำเราไปสู่ความพอดี จะเป็นจุดเริ่มต้นให้เราเริ่มคิดจะทำอะไรให้แก่สังคมและผู้อื่น โดยไม่เก็บสะสมทุกอย่างเข้าตัวเองคนเดียว

แม้ว่าปัจจุบันเรากำลังอยู่ในยุคของระบบทุนนิยมที่ทุกคนถูกกระตุ้นให้เพิ่มการผลิตถูกกระตุ้นให้บริโภค เพื่อที่จะได้มีทรัพย์สินและเก็บเกี่ยวความพึงพอใจให้ได้มากที่สุด ระบบทุนนิยมนั้นแน่นอนว่ามุมหนึ่งได้ทำให้เศรษฐกิจของประเทศดีขึ้นและพัฒนาให้ประเทศเจริญก้าวหน้ามากขึ้น แต่ก็อย่างที่ท่านได้บอกว่าจะอะไรที่มันเกินไปนั้นไม่ดี สิ่งที่เราเห็นก็คือ ระบบทุนนิยมนั้นได้ก้าวข้ามเขตไปมาก เราได้เห็นผลกระทบทางลบที่เกิดขึ้น เด็กออกนอกกลุ่มนอกทาง ครอบครัวแตกแยก สื่อนำเสนอสิ่งที่ชักจูงไปในทางไม่ดี ไม่ว่าจะทางโทรทัศน์และอื่น ๆ ความรุนแรงก็เพิ่มขึ้น มีแต่ความขัดแย้งมากมาย ผู้คนก็เครียดและกดดันมาก

แนวคิดเรื่องระบบนายทุนนั้นไม่ได้ส่งผลเฉพาะแต่ในเมืองไทยเท่านั้น ในอินเดียก็กำลังประสบกับผลกระทบจากระบบนี้เช่นกัน การเติบโตด้านวัตถุที่เจริญขึ้นอย่างรวดเร็วได้ทำลายให้คนเกิดความอยากมืออยากได้ไม่มีที่สิ้นสุด ในปัจจุบันชุมชนและหมู่บ้านในอินเดียได้เปลี่ยนไปจากเดิมมาก คราวเรือนมีสิ่งอำนวยความสะดวกเพิ่มขึ้นและหลายครัวเรือนก็พยายามผลักดันตัวเองเข้าไปอยู่กับระบบนั้นโดยลืมนึกถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้น

“เศรษฐกิจพอเพียงน่าจะเป็นทางออกของยุคนี้” ดิฉันเห็นการก่อตั้งกลุ่มที่คุ้มครองผู้บริโภคมากขึ้น มีความพยายามที่จะหาแนวทางในการปลดปล่อยความเครียด เช่น การปรับเปลี่ยนความคิดที่ว่า ถ้าฉันมีเงินอยู่จำนวนหนึ่ง ฉันต้องได้สิ่งที่หรูหรา ต้องได้ชีวิตที่สะดวกสบาย ไปสู่ความคิดที่ว่า ถ้าฉันมีแล้วฉันไม่จำเป็นต้องขวนขวายหาเพิ่มอีก ฉันจะแบ่งปันให้กับคนอื่น ๆ ในชุมชนด้วย เพื่อที่ทุกคนจะได้เป็นเหมือนฉัน แล้วสังคมก็จะมีแรงผลักดันให้เดินหน้าต่อ” ดร.วิมาลา ให้ความเห็น พร้อมเสริมว่า เรื่องความเท่าเทียมกันในสังคม ก็เป็นหัวใจหลักของเศรษฐกิจพอเพียงด้วยเช่นกัน

“เศรษฐกิจพอเพียงจะประสบความสำเร็จได้ ต้องเกิดจากภายใน ทุกคนต้องมีความรู้สึกเรื่องนี้ เหมือนอย่างที่ดีฉันคอยช่วยนักศึกษา แต่เป็นตัวนักศึกษาเองที่ต้องออกแรงและความพยายาม แล้วอาจารย์ก็สร้างความเข้าใจให้กับนักศึกษาอย่างค่อยเป็นค่อยไป และฝึกให้พวกเขาได้คิด ถือว่าเป็นโครงการระยะยาว เพราะว่าสิ่งนี้ไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ในชั่วข้ามคืน”

ดร.วิมาลา ได้เสนอทางออกไว้ว่า เราควรพยายามปลูกฝังให้เขาภูมิใจในสิ่งที่มี ช่วยให้เราคิดว่าถ้ามีเท่านี้จะจัดการมันอย่างไร ซึ่งการปลูกฝังเหล่านี้ต้องใช้การศึกษาเข้ามาช่วย สร้างให้เกิดความเข้าใจอย่างค่อยเป็นค่อยไป พร้อมฝึกให้คิดเป็น เป็นการเรียนรู้ที่จะทำให้อยู่ได้ด้วยตนเอง และเมื่อพึ่งพาตนเองได้แล้ว เขาเหล่านั้นก็จะสามารถเผยแพร่ความรู้ให้กับคนอื่น ๆ ได้อีก เป็นแนวทางปฏิบัติที่เข้าถึงตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงที่ต้องมาจากข้างใน

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

วันนี้ที่รู้สึกผิด พี่ขอโทษ
 พี่ม่ัวแต่คิดเรื่องตัวเอง ใครเดือดร้อน พี่ไม่แคร์
 ถ้าน้องจะมาอยู่กับพี่ พี่จะดูแลให้ดีที่สุด
 แต่ถ้าจะยอมติดคุก พี่เชื่อว่า จะติดไม่นาน
 เพราะมีเหตุผลโทษ หย่อนโทษอะไรต่ออะไร...

คำสารภาพของพี่ชาย ... พี่ขอโทษ!

“ไม่เห็นโลงศพ...ไม่หลั่งน้ำตา” วันนี้ที่รู้สึก
 จริง ๆ
 รู้สึกเสียใจที่ดั่งน้องมาร่วมชะตากรรมทั้งๆที่
 น้องก็ไม่เคยสนใจการบ้านการเมือง
 จะว่ามีแ้ว น้องก็ไม่มีแ้ว
 พี่ผิดเองที่ยัดเยียดให้มาเล่นการเมือง
 พี่เป็นคนใจร้อน ตัดสินใจเร็ว
 จะว่าพี่หน้ามืดก็ไม่ใช่หรอก พี่จนตรอกต่างหาก
 หลังจากดึงคนในวงศ์ตระกูลของเราที่มีหน่วย-

ก้านมาเป็นผู้นำ สุดท้ายก็ถึงคิวน้อง
 พี่บังคับทุกคนให้เสียสละเพื่อพี่
 พี่ต้องการเอาคืน แล้วพี่จะกลับมาอย่าง
 ยิ่งใหญ่อีกครั้งหนึ่ง
 พี่จำได้ พี่รับประกัน น้องไม่ต้องกังวล พี่
 เตรียม ลูกน้องไว้ทุกด้าน
 น้องไม่ต้องคิด ไม่ต้องตัดสินใจ
 ลูกน้องของพี่ ทั้งเชี่ยวชาญ ทั้งฉลาดเฉลียว
 งานทุกจุดทุกด้าน พี่เตรียมไว้ให้พร้อม

แต่พี่ต้องขอโทษ พี่คิดไม่ถึง ลูกน้องพี่จะ
ทำระยำเลวร้ายกับน้องของพี่

เรื่องรวบรัดกฎหมายปรองดอง รีบทำ
ห้ามรุ่งห้ามค่ำ โทวดกันตี ๑ ตี ๒ พี่ไม่ถือนะ

พวกเขาอาจใจร้อนเหมือนพี่ แต่กะ
จังหวะเดินเร็วไปนิด จนทำให้ไอ้กำนันเปิด
ฉากรบกับเรา

แต่เรื่องจำนำข้าวซึ่งพี่คิดไว้แล้ว งานนี้
พวกเราโกยคะแนนลูกเดียว

ชวานาทั้งแผ่นดินต้องอยู่ข้างเรา

เงินสักบาทก็ไม่ต้องควัก งบประมาณ
แผ่นดินมีเหลือเฟือ

เล่นการเมืองไม่เป็นก็ต้องจนเป็นธรรมดา
พี่เห็นอนาคตของพวกเขา แต่พี่ไม่เห็น
สันดานลูกน้อง

พี่ก็รู้ ทุกคนก็เหมือนเสือ เลือดต้อง
กินเหยื่อ แต่พี่คิดไม่ถึงมันจะละโมภลามก
ขนาดนั้น

กินอิ่มไม่พอ ยังลากสะสมเก็บไว้ในถ้ำ

สะสมเก็บในถ้ำยังไม่พอ มันยังไปตะโกน
เรียกบริวารเครือข่ายอื่นมาร่วมกินโต๊ะ

พี่โกรธนะ พี่ก็ดูแลปากท้องเขาอยู่ แต่พี่
คิดไม่ถึงมันจะเี้ยขนาดนี้

“หมองูตายเพราะงู” พี่ตบปากไอ้คนที่ทำ
เป็นพูดคติธรรมไปแล้ว

พี่ไม่ใช่หมองู แต่พี่ชอบเลี้ยงเสือเอาไว้
ใช้งาน

ถ้าเสือเหล่านี้มันไม่แปลงตัวเป็น “เปรต
อสุรกาย”

น้องพี่ก็คงไม่ลำบากขนาดนี้

พวกทนายมันปลอบใจพี่ ก่อนหน้านั้น
มันบอกชนะแน่ ไม่มีปัญหา

แต่พอแพ้ มันบอกรัฐบาลเขามีธงไว้แล้ว
ยังงี้ ๆ ก็ต้องแพ้!

พี่เชื่อนะ เขามีธง แล้วก็เดินตามธง

พี่ถึงไม่เชื่อเรื่องกฎหมายของบ้านเมืองพี่
เคยคุมมาแล้ว พี่สั่งได้!

คดีที่กล่าวหาพี่เมื่อก่อน จนต้องหนี
กระเซอะกระเซิง พี่ก็เชื่อว่าเป็นการกลั่นแกล้ง
ยุคพี่-พี่สั่ง!

ยุคมัน-มันสั่ง!

สมบัติผลัดกันชม ก็อย่างนี้!

พี่ประกาศให้ทุกคนกระจายข่าว หาก
น้องผิดติดคุก ก็ต้องเป็นเรื่อง “กลั่นแกล้ง”

มันแกล้งพี่ได้ วันนั้นมันมาเล่นน้องแทน

พลพรรคสมาชิกของเราต่างก็เชื่อนะ

พี่ให้สื่อของเราย้ำ-ซ้ำ-ทวนให้เห็นว่า
ตลอดมาเราถูกกลั่นแกล้ง

กฎหมายอยู่ที่คนถือ!

ศาลอยู่ที่คนของใคร!

นี่ไง พี่จึงต้องยึดสื่อ สร้างสื่อ!

โลกดิจิทัล สื่อนี้แหละคือพระเจ้า!

สมัยรัฐบาลของนักเรียนนอกจากอังกฤษ
เห็นมัย เราเล่นสื่อจนสมาชิกของเราเต็ม
แผ่นดิน

พูดอะไร บอกอะไรก็เชื่อมั่น เชื่อถือ
เชื่อฟัง!

รัฐบาลชื่อป้อ ดีแต่พูด โชคดีของเราที่
มันทำอะไรไม่เป็น ได้แต่เก่งตีเบต

ปกครองบ้านเมืองตั้งหลายปีก็งั้น ๆ

แต่ต้องขอบคุณนะ ที่ไม่จัดการอะไรกับ
เรา จนเราเติบโตมหาพรรคขนาด!

เลือกตั้งอีกทีน้องพี่นั่งเสถียรมาเลย

วันนี้พี่รู้สึกผิด พี่ขอโทษ

พี่มัวแต่คิดเรื่องตัวเอง ใครเดือดร้อน
พี่ไม่แคร์

แต่พอมาเป็นน้อง พี่รู้สึก อาจเป็นเพราะ
พี่รักน้อง พี่ถึงรู้สึก!

ถ้าน้องจะมาอยู่กับพี่ พี่จะดูแลให้ดีที่สุด

แต่ถ้าจะยอมติดคุก พี่เชื่อว่า จะติดไม่นาน
เพราะโดยกลไกของมัน มีเหตุผลโทษ หย่อน
โทษอะไรต่ออะไรเยอะเยอะ

พี่ไม่กล้าตัดสินแทนแล้วละ น้องต้อง
ตัดสินเอง

๒

คนจะมีธรรมะ ได้อย่างไร

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๒๙๕

เรากำลังสาธยายมาถึงความเป็น“รูป” กับ“นาม” ที่มีอยู่ในโลก รวมกันอยู่(กาย)และ ประจุต่างกันอยู่(สังขาร)ทั้งหลาย ให้ชัดเจน ครบสภาพต่างๆ

เช่น สภาพของ“รูปรูป-รูปนาม-รูปกาย-นามกาย-นามรูป”นั้น คือ ภาวะอย่างไร?

หากเรา“ไม่รู้”(อริชชา)หรือรู้แต่รู้ผิดๆ ยัง รู้ไม่จริงหรือยังมีมิจฉาทิฎฐิอยู่ แล้วจะพากเพียร ไปทำไมกัน เพียรไปปฏิบัติไปก็เสียเวลาเปล่า ซึ่งแน่นอนว่า ถ้ารู้ผิดๆยอมไม่บรรลुธรรม หรือแม้จะหลงว่าได้บรรลु ก็เป็น“ผล”ที่ผิด ไปจากพุทธ โดยเฉพาะผิดโลกุตรธรรม

ส่วนผู้รู้ที่จะสามารถปฏิบัติเพื่อเข้าถึง “โลกุตระ”ได้นั้น จะต้องมี“สัมมาทิฎฐิ”อย่าง แท้จริงเสียก่อน แม้จะ“สัมมาทิฎฐิ”แล้วก็ยัง ต้องปฏิบัติให้“สัมมาปฏิบัติ”อีก ถึงจะบรรลุ ผลเป็น“โลกุตรสังขะ”

ถ้าแม้ผู้ใดไม่มี“สัมมาทิฎฐิ”แท้จริงมาก่อน โดยเฉพาะไม่มี“สัมมาทิฎฐิ ๑๐”ตามพระ วจนะ(พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๔๓) ผู้นั้นแม้จะปฏิบัติ ให้หนัก ให้เก่งขนาดไหน ก็ไม่สามารถบรรลุ “โลกุตรธรรม” ได้เป็นอันขาด

ผู้ใดไม่มี“สัมมาทิฎฐิ ๑๐”มาก่อน ผู้นั้น จะยืนยันว่า ตนบรรลุผล แค่นั้น อย่างไร ก็เป็นแค่หลงว่า ตนบรรลุ“มิจฉาผล”เท่านั้น

ก็อย่างที่เห็นๆ เป็นๆกันอยู่ในวงการ พุทธศาสนาทุกวันนี้ ลองไปสอบถามดูเถาะ

ว่ารู้“สัมมาทิฎฐิ ๑๐”นี้อย่างไร แค่นั้น

ถ้าไม่เข้าใจอย่างดีใน“สัมมาทิฎฐิ ๑๐” มาก่อน ถึงจะปฏิบัติอย่างอุกฤษฏ์แค่ไหน ก็ ไม่ได้บรรลุ“สัมมาผล”แต่อย่างใด

ซึ่งในพุทธศาสนาทุกวันนี้ มีผู้หลงกัน บรรลุมรรคผล แต่แท้จริงก็แค่บรรลุ“มิจฉา ผล”กันแทบทั้งนั้น

เพราะล้วนยัง“มีมิจฉาทิฎฐิ ๑๐”กัน อยู่แทบทั้งนั้น ตั้งแต่สัมมาทิฎฐิข้อ ๑ มีการ“ทำทาน”กันครึกโครม แต่แทบทุกวัด ทุกสถานกุศล ล้วนยังทำทานแล้ว ไม่มีผล “โลกุตระ”กันแทบทั้งนั้น(นตถิ ทินนัง) ยิ่ง“ทำ ทาน”ก็ยิ่งมีแต่“ตั้งจิตโลภ”ใส่ตนกันให้ยิ่งๆ

ศึกษากันให้ชัดๆ และตรวจสอบให้ ดีๆเถิดว่า มี“สัมมาทิฎฐิ ๑๐”มาก่อนหรือไม่?

ถ้าไม่มี“สัมมาทิฎฐิ ๑๐”ก่อน ก็ไม่ต้อง ไปพิจารณาอื่นเลย ผู้นั้นไม่มี“สัมมาผล”แน่

ที่อวดอ้างกันหรือยืนยันกันว่าเป็นการ บรรลุผลนั้น ล้วนเป็น“มิจฉาผล”ทั้งสิ้น ขอ ยืนยันด้วยใจเมตตาดูจริงๆ ไม่ใช่ดูถูกเลย

และ“มิจฉาผล”นั้นมีหลากหลายชนิด มากมายแบบอย่างเหลือเกินในโลก

แต่ละล้วนนั้น ไม่ใช่“โลกุตรธรรม”เลย “โลกุตรธรรม”ของพระพุทธเจ้า ท่าน

ตรัสว่า “คัมภีรา-ทุทุสา-ทุรทุธา-สันตา-ปณิตา-อตักกาวจรา-นิปุณา”นั้น จะต้อง

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

“ปัทมทิตเวทนียา” เท่านั้นที่รู้จักจริงรู้แจ้งได้
ใน“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐”นั้น ชาวพุทธทั้งหลาย
ที่“ไม่มีสัมมาทิฎฐิ”กัน ก็เพราะยังเข้าใจใน
“มิจฉาทิฎฐิ”ข้อ ๙ คือ “สัตตทา โอปปาทิกา”
ไม่ได้ หรือว่ายังเข้าใจผิด ยังไม่ถ้วนรอบใน
ความเป็นลัทธิ“โอปปาติกะ” จึงปฏิบัติกับ“จิต
-เจตสิก-รูป” ซึ่งได้แก่จิต ๘๙ -เจตสิก ๕๒
-รูป ๒๘ ไม่เป็น หรือไม่ถูกต้อง จึงไม่มีหวัง
จะบรรลุนิพพานแน่นอน

ผู้จะเริ่มปฏิบัติเพื่อเข้าสู่“โลกุตระธรรม”
จะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“รูป”และ
เป็น“นาม” จึงจะสามารถ“กำหนดรู้” ซึ่ง
ต้องมีการใช้“สัญญา”(การกำหนดรู้)เป็น หรือ
กำหนดรู้ได้ถูกต้องตามธรรมต่างๆ

สังคมมนุษย์มี“รูป”กับ“นาม”นี้แหละที่
เป็นตัวการยุ่งที่สุด ร่วมกันสร้างเรื่องก่อเรื่อง
มี“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจฉัย”ขึ้นมาในโลก

ถ้าศึกษาเข้าใจคำว่า“รูป”กับ“นาม”ให้ดี
เข้าใจได้ถูกต้องชัดเจน ก็จะสามารถกำหนดรู้
..รูปรูป, รูปนาม, รูปกาย, นามกาย, นามรูป
โดยเฉพาะคำว่า“กาย” ได้ถูกต้องตรงสภาวะ
ของธรรมต่างๆทั้งหลาย

ถ้าไม่มีภาวะที่เรียกว่า “รูป” กับ ภาวะ
ที่เรียกว่า “นาม” หากไม่มี ๒ ภาวะนี้(รูป
กับนาม)มา“รวมกัน”ซึ่งเรียกว่า“กาย” หรือ
ไม่มา“ประกอบกัน”แล้วเรียกว่า“กาย” หรือ
ไม่มา“ประชุมกัน”แล้วเรียกว่า“กาย”ขึ้นมา
เป็นสภาวะให้“เจ้าของรูปกับนาม”ใช้เรียนรู้อัน

นั่นคือ “กาย”ก็ไม่มี“ภาวะสำคัญ”ให้เรียนรู้อัน
เพราะไม่มี“รูป”กับ“นาม”ประชุมกัน
ให้เจ้าตัวได้เรียนรู้อีกปฏิบัติเพื่อชำระกิเลส
คำว่า “กาย”ขอยืนยันนะว่า ไม่ใช่แค่
“ร่างกาย”(สรีระ) หรือแค่องค์ประกอบของ
ดิน,น้ำ,ไฟ,ลมเท่านั้น แต่ต้องมี“นาม”ร่วมอยู่
ด้วย ประชุมอยู่ด้วย จึงจะชื่อว่า “กาย”

ถ้ามีแค่“วัตถุ”เท่านั้น หรือ“มหาภูต ๔”
เท่านั้น ได้แก่ ดิน,น้ำ,ไฟ,ลมและหรืออากาศ
อีกธาตุหนึ่งเป็น ๕ ก็ตาม นั่น..ไม่ใช่ “กาย”
“กาย”นั้นต้องประกอบไปด้วย“รูป”กับ
“นาม” และไม่เน้นที่“รูป”เป็นจุด“ปรมาตถ์”
แต่จะเน้นที่“นาม”เป็นจุด“ปรมาตถธรรม”

คำว่า“กาย”นี้ จะมีพร้อมทั้ง“รูป”และ
“นาม” แต่ถือเอา“นาม”เป็นจุด“ปรมาตถ์”
ชัดเจนยิ่ง เช่น พจนานุกรมบาลี-ไทยทุก
ฉบับ ที่ศึกษากันทั่วไป ล้วนให้ความหมาย
ว่า “กาย”คือหมวดแห่งเจตสิกธรรม ได้แก่
เวทนา,สัญญา และสังขาร

หรือในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐
พระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ตรงกันอีกว่า “ตถาคต
เรียกกาย อันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔
นี้ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง”(ยถจ
ไซ เอตัง ภิกขเว วุจฺจติ จิตตัง อิติปิ มโน อิติปิ
วิญญาณมฺยัง อิติปิ) นี่คือ พระวจนะที่ทรงยืนยัน
ชัดเจนว่า ในความเป็น“กาย”นั้น พระองค์
ให้ยึดเอา“นาม”เป็นจุด“ปรมาตถ์”

ซึ่งในสูตรนี้คำตรัสของพระพุทธเจ้า

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

นั้นหมายถึง “กาย” ที่เป็น “องค์ประชุม” ของ “รูป” กับ “นาม” และพระบรมศาสดาก็ทรงยืนยันว่า “กาย” นั้น คือ “จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐)

และความเป็น “นาม” ที่จะเกิดขึ้นให้เราศึกษาได้นั้นก็ต้องมี “องค์ประชุมของรูปแห่ง สัตว์” หรือ “กาย” ของสัตว์ อันมี “ปสาทรูป” (ภาวะของรูปส่วนที่เป็นประสาท) กับ “โคจรรูป” (ภาวะของสัตว์ที่ออกแสวงหาอาหาร ภาวะของสัตว์ส่วนที่ทำหน้าที่ตนให้ตนยังชีวิตต่อไป) การมีกิริยาขึ้นมาให้ แก่ความเป็นชีพของตน เพราะในสัตว์ที่ “กาย” ยังไม่แตกตาย(กายสสเสท) ก็จะต้องทำหน้าที่ดำเนินการยังชีพให้ชีวิตนี้ชื่อว่า “โคจร”

เมื่อภาวะของ “ปสาทรูปกับโคจรรูป” ทำหน้าที่ของตนขึ้นมา ซึ่งเกิด “ผัสสะ” (สัมผัส) กันขึ้น เรียกว่า “ผัสสะ ๓” จึงเกิด “จิต-มโน” หรือ “วิญญาณ” ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า ตาสัมผัสรูป หูสัมผัสเสียง จมูกสัมผัสกลิ่น ฯลฯ เกิด “วิญญาณ” เรียกว่า “ผัสสะ ๓” เป็นต้น (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๑)

ซึ่งก็คือ “รูป ๒๘” มีตั้งแต่ “มหาภูต ๔” (ดินน้ำไฟลม) กับ “นามรูป” ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเป็น “อุปาทายรูป ๒๔” (รูปที่อาศัยมหาภูตรูป ๔) ให้แก่ ผู้ปฏิบัติ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔) ได้ศึกษา

ส่วนหนึ่งภายนอกคือ องค์ประชุมของ ดินน้ำไฟลมในความเป็น “กาย” ภาคนี้ส่วนนี้ ย่อมเจริญย่อมเสื่อม ด้วยมีการเกิดการตาย ปรากฏให้เห็นได้ง่าย แม้แต่ปุถุชนที่ไม่ได้ฟัง

คำสอนของพระพุทธเจ้าเลยก็เห็นได้ และ เบื่อหน่ายคลายกำหนด หลุดพ้นความเป็น “กาย” ในภาคหรือส่วนภายนอกนี้ได้

แต่ส่วนที่เป็น “องค์ประชุม” อีกส่วนหนึ่งในความเป็น “กาย” คือความเป็น “นาม” นั้น ปุถุชนผู้ไม่ได้ฟังธรรมพระพุทธเจ้าและใส่ใจ ศึกษากระทั่งสัมมาทิฏฐิแล้วมีสัมมาปฏิบัติ จริงๆ จะไม่สามารถเบื่อหน่ายคลายกำหนด หรือหลุดพ้นความเป็น “กาย” ในส่วนที่เป็น “นาม” นี้ได้เลย

ดังนั้น พระพุทธเจ้าจึงเน้นสำคัญใน ความเป็น “นาม” ที่เป็นภายในส่วนที่เป็นจิต บ้าง-มโนบ้าง-วิญญาณบ้าง อันประชุมอยู่ใน ความเป็น “กาย” แล้วพระองค์จึงตรัสชี้ อย่างสำคัญในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ ว่า “กาย” ส่วนนี้แหละถ้าปุถุชนไม่ได้ศึกษา ธรรมของพระองค์ จนกระทั่งสัมมาทิฏฐิแล้ว สัมมาปฏิบัติ ก็ไม่สามารถเบื่อหน่ายคลาย กำหนด หรือหลุดพ้นความเป็นจิต-เป็น มโน-เป็นวิญญาณได้เลย เพราะปุถุชนยังมี ตัณหา มีทิฏฐิ ว่า “จิตหรือมโนหรือวิญญาณ” นั้นเป็นของเรา(มม) เป็นเรา(อัตตา)

“กาย” ที่พระศาสดาทรงเน้นนี้ จึงเป็นการชี้เจาะลงไปถึง “จิต-มโน-วิญญาณ” ว่า คือ จุดสำคัญ ด้วยเหตุว่าเป็น “องค์ประชุมอยู่ ของนามกับรูป” ร่วมกันในความเป็น “กาย” “กาย” นั้นสำคัญที่จิต-มโน-วิญญาณ ฉะนั้นเอง แต่ถ้าไม่มีดินน้ำ,ไฟ,ลมและหรืออากาศ

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ประกอบอยู่ด้วยในภาวะใด ภาวะนั้นถ้าเป็นเฉพาะ“ธาตุรู้” ก็ไม่ใช่“กาย”อีกแหละ เป็นแค่“นาม”ล้วนๆ

“นาม”ล้วนๆนั้น ถ้าแม้ไม่มีรูป“ร่วมประกอบ” ก็คือไม่มี“กาย” เพราะ“กาย”คือ“องค์รวม”ของ“รูป”ที่ประกอบ”กับ“นาม”เมื่อขาด“รูป”เสียแล้ว สภาพ“กาย”ก็ไม่มี

ภาวะที่“ไม่มีกาย”เช่นนี้ เป็นต้นว่าคนที่“กายแตกตาย”(กายัสสະปะท) หลังจากคนที่ตายกายแตกไปแล้ว(ปรัมมรณา) ก็มีแต่“นาม”ไม่มี“รูป”ร่วมประกอบอยู่ด้วยเลย

“มหาภูตรูป ๔”ไม่มีแน่ “ปสาทรูป ๕”ของคนตายกายแตกนี้ก็ไม่มีแน่ยิ่งกว่าแน่อีก

ไม่ว่า “รูป”ที่เห็นทางทวาร“ตา” “รูป”(picture)อย่างนี้ก็ไม่มี เพราะ“กายแตกตาย”(กายัสสະปะท)แล้ว ไม่มี“ตา”แล้ว จึงไม่มี“ตา”ที่จะเห็น“ภาพ”หรือเห็น“รูป”ใดๆ

และไม่ว่าจะเป็น“รูป”ซึ่งอยู่ใน“ภาวะที่ถูกรู้”(objective) ภาวะของผู้ตายแบบไม่มีร่าง(สรีระ)ไม่มีธาตุดินน้ำไฟลมแล้ว ชนิดที่“กายแตกตาย”(กายัสสະปะท)ก็ไม่สามารถมี“รูป”ใดให้เห็น นอกจาก“นาม”

ภาวะที่“กายแตกตาย”ไปแล้ว เมื่อตกนรก จึงมีแต่“ความรู้สึกทุกข์จากการตกนรก”ที่เป็น“นามธรรม”เท่านั้น ที่ทรมานทรมานตามวิบากบาปที่หนักเบาเท่าที่ตนมีนั้นๆ โดยไม่มี“รูป”ใดๆให้“เห็น”(ปะสสติ)ได้เลย

หรือหากจะมี“ความรู้สึกสุขจากการมี

สวรรค์”ก็เยี่ยงเดียวกัน ก็หลงสุขเท็จที่เป็นเพียง“ความจำได้”เท่านั้น โดยไม่มี“รูป”ใดๆ

ไม่มี“รูปธรรม”ใดๆเลยในภาวะที่มีแต่“นามธรรม”ที่ปราศจาก“กาย”

ดังนั้น “นามธรรม”ของใครก็ตามที่“ตายกายแตก”ไปแล้ว จิตยังมีกิเลสยังมีวิบากบาปก็“ตกนรก”แต่เพียง“นาม”

นั่นแหละคือ “สัตว์นรก”แท้ๆที่ตายไปแล้วตกนรก ไม่สามารถรู้เห็นอะไรอื่นเลย นอกจากทุกข์อยู่ในอารมณ์“นรก”ที่ตนตกอย่างเดียว ทรมานอยู่จนกว่าจะหมดสิ้นวิบากของแต่ละสัตว์ใดที่ทำวิบากนั้นๆไว้

ซึ่งนรกนั้นส่วนใหญ่จะตกกันอยู่นานๆกันทั้งนั้น เพราะเป็นเรื่องของ“ส่วนตน”หรือเป็นภาวะแห่งความเป็น“อัตตา”แท้ๆ ที่ตนเองก็ช่วยตนไม่ได้ เพราะไม่มี“วิชา”ในความเป็น“อัตตา” และไม่มีใครเลยช่วยได้ด้วย

สัตว์ที่ตกนรกจึงไม่พบใครเลย อยู่แต่ในภavnรกส่วนตน เป็น“นรกสดๆ”แท้ๆ ตกอยู่กับ“ความรู้สึกทุกข์ทรมานหรือนรก”นั้นๆ จนกว่าจะสิ้นอำนาจแห่งรอบของวิบากเท่าที่ได้ทำไว้จริง ซึ่งกรรมใครทำแล้วก็เป็นของตน (กัมมัสมะ) ทำแล้วไม่เอาไม่ได้ แบ่งใครไม่ได้ ไม่มีหายไม่มีหกตกหล่นที่ไหน ไม่ระเหยไม่ระเหิด ทุกคนต้องเป็น“ผู้รับกรรมที่ตนทำทั้งสิ้น”(กัมมทายาท) ไม่ขาดไม่เกิน

ไอ้ที่เล่าขานกันเป็นนิยาย ว่ามีพญายม มีนายทวาร มีนายสุวรรณนายสุวาน หรือมี

คนจะมีธรรมชาติได้อย่างไร?

เจ้าหน้าที่ มีเมืองนรกปกครองกัน เป็นนิทานมากมายนั้น ล้วนเป็นอุปาทานที่แต่ละคนยึดจากเชื่อมาบ้าง คนเดาเอาบ้าง จากหลงมาสารพัดที่ได้รับรู้รับฟังมาบ้าง ตกลงสร้างขึ้นมาเองบ้าง คนอื่นสร้างบ้าง เป็นเหตุ-เป็นนิทาน-เป็นสมุทัย-เป็นปัจจัย

นิยายที่ว่านี้จึงไม่ใช่ความจริงโดยตัวมันเอง แต่มันเป็น“ภาวะ”แท้ที่สุดของแต่ละคนที่เกิดที่มีในผู้มี“อุปาทาน”นั้นๆจริง ที่แต่ละคนมีอยู่ในจิตระดับบนบ้าง (conscious)- จิตระดับกลางบ้าง (subconscious) และ“จิตระดับลึกก้นบึ้งของจิตสุดๆ” (unconscious) นั้นแหละที่เป็น“อนุสัย”จริงๆเป็นตัวพาตกนรก

นรกนั้น“มีจริง”แน่ๆ สำหรับผู้ยังไม่หลุดพ้น อาการจริงนั้นแหละทุกข์แท้ ที่เป็นความรู้สึกสตรๆทรมาณกว่าที่เล่าและคิดเดากันขึ้นเป็นเรื่องนิยายกันหลายเท่านั้น

เพราะขณะตกนรกนั้น มันมีเฉพาะ“นามธาตุ”ซึ่งเป็นแต่“นามนาม”ในตนของตนเท่านั้น ไม่มี“รูป”กวนเลย ไม่มี“รูป”ประชุมอยู่ด้วยเลย จนกว่าพลังแห่งวิบากอัตรภาพของตนจะเพล่าไปเป็นรอบๆ จะได้วาระเกิดเปลี่ยนสถานะจาก“ลัตว์นรก”ไปเป็นอื่น

ในขณะที่เป็น“ลัตว์นรก”นั้น ไม่ว่าจะอยู่ใน“รูป”แบบใด เช่น “รูป”ในแบบที่เห็นทางทวาร“ตา”(picture) แบบนี้ก็ไม่มี เห็นอะไรไม่ได้ ลัตว์นรกนั้นก็ไม่มี“ตา”แน่ๆอยู่แล้ว

แต่คนทั้งหลาย มากกว่ามากที่พากัน

เข้าใจผิด ว่า “ลัตว์นรก”ก็สามารถ“เห็น”ภาพ “เห็น”รูปได้ เหมือนคนปกติที่มี“ตา” แถมพากันหลงผิดไปใหญ่ถึงขนาดว่า “ลัตว์นรก”นั้น ก็มีชีวิตคลุกคลีชีวิตปนเปอยู่ กับ“ลัตว์”อื่นๆ เหมือนสังคมคนในโลกมนุษย์นี้ ยิ่งไง..ยิ่งงันกันทีเดียว

ซึ่งที่จริงแล้ว “ลัตว์นรก”เป็นลัตว์ที่มีเพียง“นามธรรม”เท่านั้น ไม่มี“รูปธรรม”เลย เพราะเมื่อ“กายแตกตาย”(กายสสเสกหา)

ไป ย่อมไม่มี“ตา” อันเป็นองค์ประกอบของ“มหาภูตรูป ๔”คือ ดินน้ำไฟลม และไม่มี“ปสาทรูป ๕”คือ ตาหูจมูกลิ้นกาย ที่จะได้ยิน“ภาพ”หรือเห็น“รูป”ใดๆจาก“ตา”ที่จะได้ยิน“เสียง”ใดๆจาก“หู”ที่จะได้“กลิ่น”ใดๆจาก“จมูก”ที่จะได้“รส”ใดๆจาก“ลิ้น”ที่จะได้สัมผัสภายนอกใดๆจาก“กาย”เด็ดขาดแล้วแน่

“รูป”ที่จะเห็น-ได้ยิน-ได้กลิ่น-ได้รส-ได้โผฏฐัพพารมณ์ เหมือนลัตว์ที่มี“ตา”(หู, จมูก, ลิ้น, กาย)ที่เต็มพร้อมเหมือนลัตว์ที่มีชีวิตเป็นๆนั้น เป็นไปไม่ได้แน่

“รูป”ในแบบที่ ๑ นี้ จึงไม่มีเด็ดขาด หรือแม้จะเป็น“รูป”ที่อยู่ในแบบที่ ๒ คือ แบบของ“ภาวะถูกรู้”(objective) “รูป”แบบนี้ก็ไม่มีในความเป็น“ลัตว์นรก”

ซึ่งในขณะที่เป็น“ลัตว์นรก”นั้น เป็นแต่“ลัตว์นรก”จริงๆ ย่อมไม่มีทั้ง“สุขเวทนา”ทั้ง“อทุกขมสุขเวทนา” เพราะกำลังเป็นภาวะของผู้“เสวยทุกขเวทนา”เท่านั้น ซึ่งเป็นผู้

คนจะมีกรรมได้อย่างไร?

กำลังจมอยู่ในวิบากบาป ในสภาพที่ไม่มี
“กาย” เพราะตายแบบไม่มีร่าง(สรีระ) ไม่มี
ธาตุดินธาตุน้ำธาตุไฟธาตุลมแล้ว “กายแตก
ตาย”(กายสละเทศา)แล้ว ก็ไม่สามารถมี“รูป”ใด
ให้เห็น ให้อันเห็น เว้นแต่“นาม”ที่ตกนรกแต่เดียว

อยู่ในสภาพ“นาม”เท่านั้นสวยทุกข์
ผู้ตกนรกนั้นจึงมีแต่ทุกข์ จะเป็น
ทุกข์น้อยหรือทุกข์มาก ถึงทุกข์ทรมานยิ่ง
ยวดสุดๆ ก็เท่าที่ใครทำกรรมไว้จริงอย่างไร
เท่าไร ก็เป็น“นรก”ของผู้จมอยู่กับ“ทุกข์”
ที่แต่ละตนต้องรับการทรมานนั้นเท่านั้น
เพราะนั่นคือ “มรดก”ของเจ้าของกรรม ต้อง
รับวิบากของตน เป็นมรดกทาง“นามธรรม”

การชดใช้หนี้ที่เป็น“วิบากบาป”ของตน
ซึ่งตนเองทำด้วยตนเองแท้ๆ มีเท่าไร ตนก็
ต้องรับมรดกกรรมที่ตนเองทำเองของตนนั้นสิ

กรรมตนทำแล้วต้องรับ ไม่รับ..ไม่ได้
เพราะมันเป็นของตนจริงๆ ตนเป็นผู้ทำ มัน
ก็ตกลงไปเป็น“ของตน”แท้ๆแล้ว จะไปเบียด
ว่า ให้คนนั้นคนนี้ เป็นของคนอื่นที่เขาไม่ได้
เป็นผู้ทำ เขาจะเป็นผู้ได้“กรรม”ที่ผู้อื่นทำ
นั้น ยังไง? ใคร“ทำ” มันก็คนนั้น“ทำ”

“กรรม”มันคือ การกระทำ

ใคร“กระทำ” ผู้ที่“กระทำ”ก็ต้องเป็น“ผู้
กระทำ” เป็นตนเองทำ กิริยาของตนเอง
แล้วมันจะเป็น“ของผู้อื่น” หรือแบ่งเอา“การ
กระทำ”ที่ตนทำแล้ว เสรีจบไปแล้วนั้น
ออกไป เป็น“การกระทำ”ของคนอื่น ก็คน

อื่น ถ้าเขา“ทำ”มันก็ของเขาสิ มันจะยกให้
“กรรม”(การกระทำ) ที่“เราทำ” อาการกิริยา
ของเรา ซึ่งคนอื่นเขาก็ส่วนเขา ถ้าเขาทำ
ก็เป็นอาการกิริยาของคนนั้น ใครจะบังอาจ
แบ่ง“กรรม” แบ่ง“อาการกิริยา”ที่ใครทำแล้ว
แบ่ง“กิริยา”ที่คนอื่น ก็เป็น“กิริยา”ของ
คนอื่น แบ่งไปยังไง???

ช่วยคิดถึงความจริงนี้กันดีๆ ก็จะได้
จริงๆ สำหรับผู้ไม่โง่เกินไป มันไม่ใช่เรื่อง
ลึกลับอะไรเลย มันเรื่องตื้นๆง่ายๆ

ใครจะล่อลึง เก่งกาจขนาดไหน ก็
ไม่สามารถมาบังอาจมาจัดการ“แก้กรรม”
หรือ“แบ่งกรรม”ของคนอื่นได้เป็นอันขาด

“กรรม”หรือ“อาการกิริยา”ที่ใครเขา
“ทำ”ของเขา จะเป็น“กรรมกิริยาทางกาย-
กรรมกิริยาทางวาจา-กรรมกิริยาทางใจ”ก็
ทั้งนั้น ใครทำกรรมหรือกิริยานั้น มันก็คือ
ของเขา ที่เขาทำ ใครทำ ก็ของคนนั้น

เป็นของคนอื่นไม่ได้เด็ดขาด หรือใคร
จะอวดเก่ง ไปปลบล้าง เปลี่ยนแปลง“กรรม”
คนอื่นให้เปลี่ยนแปลงเป็นอื่น จะให้น้อยลง
หรือให้หมดไปจาก“ของเขา”ที่เขาทำเองนั้นๆ
ไม่ได้เด็ดขาด ขอยืนยัน

คนที่อวดเก่งว่า“แก้กรรม”ให้คนอื่นได้
นั้น คือ “คนโง่”ตัวจริง!!! ซึ่ง“โง่”แค่เรื่องจริง
ง่ายๆแค่นี้ เขายัง“ไม่รู้”ความจริงตื้นๆนี้ได้

แล้วยังจะไปเชื่อเรื่อง“นามธรรม”อื่นๆ
ที่เป็นชั้น“ปรมาตถธรรม” อันเป็นเรื่อง“จิต”

คุณจะมีกรรมได้อย่างไร?

เรื่อง“วิญญาน”เรื่อง“มโน” ที่เป็น“นามธรรม”
แท้ๆ ซึ่งผู้ที่รู้จักจริงรู้จริงจะต้องเป็นผู้
สัมผัสความเป็น“รูป-นาม”นั้นๆด้วยตนเอง
จริง ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง“นรก”เรื่อง“สวรรค์”
จริงๆที่เป็น“นามธรรม”ลึกซึ้งยิ่ง(คัมภีรา)

มันจะเป็นไปได้ได้อย่างไร?

“กรรมวิบาก” คือ ผลกรรมของตน ที่
ตนทำแล้ว ใครทำก็เป็นของคนนั้น และชด
ใช้หนี้บาปหนี้กรรมเอง(หนี้บุญไม่มี) ใครจะ
บังอาจอวดดีมา“แก้กรรม”ให้แก่ใครคนอื่น
นั้น ไม่มีทางเป็นไปได้

และ“กรรม”ที่ทำแล้ว เสร็จลง บาป
อย่างไร บุญอย่างไร ทำเสร็จก็เป็นอย่างนั้น
ที่ตนทำเสร็จ ไม่เป็นอย่างอื่น เปลี่ยนแปลง
เป็นอื่นไม่ได้ มันเสร็จแล้วอย่างนั้น ก็ต้อง
เป็นอย่างนั้น เป็นของตนผู้ทำ

อย่าโง่.. ไปถูกคน“อวิชชา”(โง่ = ไม่รู้แจ้ง
ในสัจธรรมที่สัมมาทิฐิ)หลอกเอาง่ายๆเลย มัน
จะเป็น“คนโง่”หนัก เพราะเรื่องง่ายๆแค่นี้ เขา
ยังไม่รู้ ถ้าใครไปถูก“คนโง่”ที่ไม่รู้เรื่องง่ายๆ
แค่นี้หลอกได้ คุณก็ถูก“คนโง่”แท้ๆหลอกเอา
แล้วคุณจะ“โง่”หนักไปกว่าเขาชั้นไหนล่ะ???

ตรองดีๆ ไม่มีใครแบ่ง“บุญ” แบ่ง
“บาป”ให้ใครได้ เพราะมันเป็นเรื่อง“กรรม”

เรื่องอุทิศบุญ อุทิศกุศล ก็เหมือน
กัน “บุญ”หรือ“กุศล”มันก็เป็น“กรรม” คือ
“การกระทำ” ที่ใคร“กระทำ”ก็ของเขาคนนั้น

กรรมที่ใครทำ จะเป็น“บาป”หรือเป็น

“บุญ” เป็นของตนทั้งสิ้น พระพุทธเจ้าทรง
เรียกว่า“กัมมัตสกะ” แปลว่า “กรรมเป็นของ
ของตน” ตนทำแล้ว ตนก็ต้องเป็นทายาทได้
รับสมบัติที่ตนทำเอง เรียกว่า“กัมมทายาท”

อย่าอวดดีอวดเก่ง เกินพระพุทธเจ้ากัน
นัก พระพุทธเจ้าเองท่านก็ตรัสรู้ได้แค่ว่า
กรรมเป็นของของตน(กัมมัตสกะ) ตนเป็น
ทายาทของกรรมของตน(กัมมทายาท) กรรมพา
ตนเกิดพาดตนเป็น(กัมมโยนิ) กรรมคือเผ่าพันธุ์
ของตน(กัมมพันธุ์ : เป็น“ดีเอ็นเอ”ของตน ของใครก็
ของมัน) กรรมเป็นที่พึ่งของตน(กัมมปฏิสรณะ)

แล้วคุณเป็นใคร ที่รู้เกิน ผิดเพี้ยนไป
เก่งกว่าพระพุทธเจ้า

เรื่อง“กรรม”ก็เรื่องเบื้องต้น ที่จะต้อง
เรียนรู้ก่อน ยิ่งเรื่อง“บุญ”ยิ่งเป็นเรื่องสูงส่ง
ล้ำค่ายิ่ง ที่ชาวพุทธทุกคนนี้เข้าใจผิดไป
ไกลสุดกู่ เพราะ“บุญ”ไม่ใช่“กุศลกรรม”ที่จะ
ได้เป็นสมบัติกันเลย ที่จะเอาไปแบ่งใครๆได้

“บุญ”นั้นหมายถึง เครื่องชำระกิเลส ที่
ผู้กระทำความถึงขั้น“บุญ” ก็คือ “กรรม”นั้น
เข้าขั้น“อุตตริมนุสสรธรรม”ซึ่งเป็นกรรมที่เข้า
ขั้น“คุณวิเศษ” ชั้นชำระกิเลสจากสันดานได้

“บุญ”ท่านจึงนิยามไว้ว่า “สันดานัง
ปุณาติ วิโสเขตติ” แปลว่า การชำระกิเลส
ในสันดานให้สะอาดหมดจด

ผู้ทำ“กรรม”แล้วเป็นกิเลสใส่ตนเอง
หรือบำเรอกิเลสตนเอง นั่นคือ ผู้ทำบาป
ผู้มีบาปคือ ผู้ตกนรก ผู้ตกสู่ความเลื่อมแท้

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

“นรก”คือภาพหรือแดนของ“สัตว์ที่ทำความเลื่อมใสตน” ซึ่งสะสมผลทาง“นามธรรม” ไม่ใช่“ผล”ทาง“วัตถุธรรม”หรือทาง“รูปธรรม”เลย “นรก”ไม่มี“รูป”ให้เห็นอย่างที่ตา“เห็น”หรือหู“ได้ยิน”นี้หรอก

“นรก”คือ ความรู้สึก ซึ่งเป็นเรื่องของ“จิต” เป็น“นามธรรม”จริงๆ ที่ผู้วิชชาสะสมลงไปเนจิตตนเองเป็นอุปาทานยึดไว้เป็นตนชื่อว่ากิเลส) และตกผลึกอยู่ใน“อนุสัย”

ที่“จำ”ไว้ใน“สัญญา”นั้น ว่า อย่างนี้แหละคือ *สิ่งที่น่าได้น่ามีน่าเป็น* ถ้าได้มาเป็นตนก็สุข(อัตตา) หรือได้มาเป็นของตนก็สุข(อัตตนิยา) ถ้าได้เสพอโดยสัมผัสก็สุข(ราคะ)อยู่

“สัญญา”นี้แหละ คือ อุปาทาน ที่คนผู้นี้ยึดมั่นถือมั่นอยู่ “สัญญาขั้น”ของคณผู้นี้จึงยังมี“อุปาทานในความเป็นสัญญาของตน”อยู่(สัญญาพานักขันธ) ซึ่งไม่ใช่ว่า เจ้าตัวจะหยั่งรู้“ความเป็นอุปาทาน”ของตนได้ง่ายๆ

การยังมี“อุปาทาน”หรือยังมี“ความยึดมั่นถือมั่นความจำอย่างนี้ๆชนิดนี้”ว่า “เป็นตน”(อัตตา)เป็น“ของตน”(อัตตนิยา)ดังอธิบายนี้ไว้ว่า ตนจะรู้“ความเป็นตน”กันได้ง่ายๆ

นี้แหละคือ “ความไม่รู้”(อวิชชา)จริงๆ หรือ“ความหลง”จริงๆ “ไม่รู้”จริงๆว่ามันเป็นเพียง“ความรู้สึกสุข” เป็น“สุขแท้จ”(สุขัลลิกะ) มันไม่ใช่ตัวตนจริง

ถ้าผู้มี“ความรู้สึกสุข”นี้ได้ปฏิบัติอย่างสัมมาปฏิบัติ กำจัด“เหตุ”คือ อุปาทาน โดย

กำจัดตัว“ตัณหา”ในขณะที่มี“ตัณหา”เกิดอยู่พร้อมด้วย“สุรภาโว”ก็ครบ “สติมันโต”ก็บริบูรณ์ และสัมมาปฏิบัติมี“สัมผัส๖”ทำงานเต็มสภาพอยู่หลุดๆ

หากกำจัด“ตัณหา”ได้หมดเกลี้ยงดับสิ้น “อุปาทาน”ก็เป็นอัน“ดับ”ด้วย เพราะตัณหา-อุปาทานเป็นอิทัปปัจจยตากันอยู่แท้คือ ความเป็นไปตามความสัมพันธ์แห่งเหตุปัจจัย (เมื่อสิ่งนี้มี สิ่งนี้จึงมี เมื่อสิ่งนี้ดับ สิ่งนี้จึงดับ)

ผู้ใดมี“เวทนา”ว่า“สุข”นั้นแหละ แล้วผู้มีเวทนาสุขนี้ได้ปฏิบัติ“ทำใจในใจ”(มนสิการโธติ) หรือ“อภิสังขาร”(ปรับปรุงหรือจัดการใจในใจ)ของตนอย่างสัมมาทิฐิ โดยการพิจารณา“สติปัฏฐาน๔” อย่างสัมมาปฏิบัติ กระทั่งสามารถกำหนดรู้(สัญญา)“จิตในจิต”ตัวเองได้คือตัวตนความเป็น“ตัณหา”ในตน และกำจัด“ตัณหา”ของตนในขณะที่ปฏิบัติตาม“สัมมัปปธาน ๔” ด้วย“อิทธิบาท ๔”ได้สำเร็จจนหมดเกลี้ยงสนิทถึงขั้นเที่ยงแท้(นิจจัง)ยังยืน(ฐัง)ตลอดไป(สัสตัง) ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่น(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้(อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) ก็คือ จบกิจสัมบูรณ์

ความรู้สึก“สุข”(สุขเวทนา)ของผู้นี้ ก็ไม่เกิดในใจท่านอีก เพราะที่แท้“สุข”มันไม่ใช่“ความจริง” มันเป็น“ความเท็จ”(อลิกะ) มันไม่ใช่ตัวตนจริง”ใดๆเลย มันคือ“อนัตตา”จริงๆ ผู้ที่ปฏิบัติอย่างสัมมาทิฐิ เกิดผล“ดับตัวเหตุ”ได้หมดสิ้นจริง “ความสุข”นั้นมัน

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

เป็น“ความเท็จ” มันก็หายไปจากใจผู้บรรล
ผลแห่งตลอดกาลเลยได้ ผู้นี้ก็เข้าถึง“อนัตตา”

ไม่ใช่มี“อนัตตา”กันแค่เข้าใจเหตุผล
อย่างลึกซึ้งใจในใจได้เท่านั้น นั่นแค่“ตรรกะ”

“อัตตา”ของผู้วิชชามันคือ “อารมณ์ของ
คนที่เขายังมีอยู่ในความรู้สึกของตนจริง”
หรือ“ความรู้สึกที่คนยังมีสุขนี้อยู่ว่าเป็นจริง
มีจริง” ผู้นี้ก็ยังมี“ตัวตน”(อัตตา)นั้นอยู่

เป็น“ความยึด”(อุปาทาน)โดยหลงว่ามันสุข
ก็“ตัวสุข”นี้แหละ คือ“ตัวความเท็จ”ที่
ผู้มี“อุปาทาน”หลงมันว่าเป็น“ความจริง”

“ความยึด”(อุปาทาน)ที่คุณหลง(โมหะ)หรือ
คุณไม่รู้(อวิชชา)นี้ต่างหากที่มันยังฝังอยู่ใน
“อนุสัย”ของคุณอยู่ จึงเป็น“ความจริง”กว่า
“ความสุข”มันยังฝังอยู่ในใจคุณ เป็นตัว
“เหตุ”ที่ตัวเองยังวางยังปล่อยไม่ได้

การยังปล่อยไม่ได้ ยังยึดอยู่ในใจ ยัง
มีฝังอยู่ในใจ ซึ่ง“ยึด”จริงแต่ปล่อยไม่เป็น
“ความยึด”ที่ฝังอยู่ในใจนี้จึงเที่ยง(นิจจัง)กว่า
“ความสุข” ยิ่งยืน(ฐัง)กว่า“ความสุข”ที่คุณได้
เสพรสเป็นครั้งๆ มีชั่วคราวแล้วก็จรรจากไป
เกิดที่ดับที่ “ความสุข”เกิดในขณะมี“สัมผัส”
ภายนอกอยู่เท่านั้น นั่นคือ “ความจริง”

หากสิ้นสุด“การสัมผัส” ภายนอกนั้น
ลงเมื่อใด “ความสุข”นั้นก็จบลงไปเมื่อนั้น

“ความจริง”ที่เป็น“สุข”อันมีครบครัน
ทั้งภายนอกทั้งภายใน ครบทั้ง“ความมีอาการ
๓๒”(สุรภาโว) ครบทั้ง“ความรู้สึกตัวทั่วพร้อม

ตื่นทั้งภายนอกทั้งภายในเต็มๆ(สติมันโต) ก็ไม่
มีแล้ว หากจะมีก็เป็นแต่“ความจำ”

ซึ่งยิ่งจำก็ยิ่ง“ยึด” หรือยิ่งประทับใจก็
ยิ่งฝังกิเลสความชอบนั้นลงไปในอนุสัย คน
ผู้วิชชาอยู่ จะไม่รู้วาทน“ยึด”มันอยู่ จึงยัง
ไม่ปล่อย ยังปล่อยไม่ได้ หรือแม้บางเรื่อง
คุณไม่ยอมจำมัน แต่ถ้ามึนๆ“คุณติดใจ”มัน
มันก็คือฝังใจนั่นเอง

นั่นแหละคือ“อุปาทาน”ที่ยึดมันยิ่งๆขึ้น
มันฝังอยู่ในใจลึกๆ ที่คุณนึกรู้ตัวมัน
ไม่ได้(unconscious) มันฝังลึกชั้นที่คุณนึกเข้า
ไปไม่ถึงมัน เพราะมันอยู่ลึกลงไปใก้นบึง
ของใจถึงชั้นที่ ๓ ที่ศาสนาพุทธมีวิธีศึกษา
ปฏิบัติ ให้“ความสำนึก”ชั้นลึกสุดแค่ไหน ก็
“เห็น”(ปัสสติ)มันได้ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัวมันได้

นั่นคือ ต้องเรียนรู้อันตั้งแต่จิตสำนึกชั้น
ที่ ๑ (conscious)ก่อนเป็นเบื้องต้น ตามวิธีการ
ของพุทธ แล้วกำจัดมันไปให้ได้เป็นเบื้องต้น
ศาสนาพุทธปฏิบัติไปตามลำดับ ต้อง
ปฏิบัติกำจัดกิเลสใน“จิตสำนึกชั้นต้น”สามัญ
(conscious)นี้ก่อน แล้วจึงจะกำจัดตัวกิเลส
ชั้นที่ ๒ ที่เรียกว่า จิตใต้สำนึก(subconscious)
ต่อไปได้เป็นลำดับๆ

เพราะเมื่อ“จิตสำนึก”ชั้นต้น(conscious)
ซึ่งเป็นจิตชั้นสามัญถูกกำจัดจน“ดับ”ไปได้
จริง ไม่มี“กิเลส”ชั้นต้นใน“จิตสำนึกสามัญ”
(conscious)นั้นแล้ว

“จิตสำนึกสามัญ”(conscious)ก็ว่าง

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

จาก“กิเลส”ขั้นต้นลงจริง “จิตสำนึกสามัญ”
ตัวต้น(conscious)นี้ ไม่มีกิเลสแล้ว

“กิเลส”ใน“จิตสำนึกสามัญ”(conscious)
ตัวต้นที่กำจัดได้แล้วนี้ เรียกว่า “วิตกกม
กิเลส” คือกิเลสตัวที่เรา“ก้าวล่วง”มันไปได้
แล้ว แล้วจากนั้น“กิเลสตัวกลาง”มันจึงจะ
เลื่อนจากชั้นกลางขึ้นมาเป็น“ตัวต้น”แทนที่
เราจึงจะกำจัด“กิเลสตัวกลาง”ที่เลื่อนขึ้นมา
เป็น“ตัวต้น”แทนที่นี้ต่อมา เรียกว่า “ปริยภู
ฐานกิเลส” (วิตกกม แปลว่า การก้าวล่วง)

ตอนนี้กิเลสตัวที่เลื่อนตัวขึ้นมาแทนที่
“จิตสำนึกสามัญ”(conscious) คือเลื่อนมาจาก
“จิตใต้สำนึก”(subconscious) กิเลสตัวใหม่นี้
นั้นแหละมันยังครอบงำเราอยู่ ตอนนี้ตัวนี้ที่
จะต้องพยายามกำจัดมันต่อไป จึงเรียกมัน
ว่า “ปริยภูฐานกิเลส” ซึ่ง“ปริยภูฐาน”คำนี้
แปลว่า ความครอบงำ, ความพยายาม

“กิเลส”จึงเป็น“กิเลส”ของจิตใต้สำนึก
(subconscious)นั้นแหละเป็นลำดับต่อมา ที่จะ
ต้องกำจัดมัน ในชีวิตที่เป็นอยู่กับสามัญสำนึก

ดังนั้น หากมีเหตุปัจจัยให้เกิดกิเลสขึ้น
มาอีกเมื่อใด จึงเป็น“กิเลส”ขั้นต่อมานี่เอง
เป็นลำดับที่ ๒ ที่เราจะต้องกำจัดมันต่อไป

เช่น เมื่อมีการ“สัมผัส”ของ“กาย”
ภายนอก กิเลสที่มันยังเป็น“กิเลส”อยู่จริง ซึ่ง
เป็นกิเลสที่เหลือ คือกิเลสขั้นที่ ๒ ของ“จิต
ใต้สำนึก”ก็เกิดให้เรากำจัดเป็นชั้นกลางต่อมา

ผู้จะสามารถกำจัด“กิเลสชั้นกลาง”ก็

ต้อง“ก้าวล่วง”(วิตกกม)ขั้นต้นไปแล้วก่อน
แล้วจึงจะได้กำจัดกิเลสขั้นที่ ๒

เมื่อกำจัดกิเลสขั้นที่ ๒ นี้ที่มันเลื่อนขึ้น
มาแทนที่ขั้นที่ ๑ ได้อีกจริง กิเลสขั้นที่ ๒ คือ
กิเลสของ“จิตใต้สำนึก”(subconscious) ที่มัน
เลื่อนขึ้นมาแทนขั้นที่ ๑

“กิเลส”นี้หมดสิ้นลงไปอีก ก็เหลือ
กิเลสขั้นที่ ๓ ซึ่งเป็นกิเลสจาก“จิตไร้สำนึก”
(unconscious)นั่นเอง ที่จะเลื่อนขึ้นมาอยู่แทน
ที่“กิเลส”ขั้นที่ ๒ ที่หมดสิ้นไป

เพราะได้กำจัดกิเลส“ตัวกลางที่เลื่อน
ขึ้นมาเป็นตัวต้น”นี้ได้อีกเสียก่อน กิเลสตัว
ที่อยู่ลึกขั้นที่ ๓ คือ“จิตไร้สำนึก”มันจึงจะเลื่อน
ขึ้นมาแทนที่จิตสำนึกสามัญได้

เมื่อกำจัด“กิเลส”ตัวที่ ๒ ของ“จิตใต้
สำนึก”ได้แล้ว ต่อมาตัวที่ ๓ “จิตไร้สำนึก”ซึ่ง
เป็นจิตขั้นปลายจึงจะเลื่อนขึ้นมาเป็น“ตัวต้น”
แทน“ตัวที่ ๒”อีกที

วิธีการปฏิบัติเช่นนี้ต้องมี“ความจริง”
ที่ครบพร้อมด้วย“กาย” คือ“องค์ประชุม”
ของ“รูปรภายนอก”(พหิตหารูปาน) กับ“นาม”ซึ่ง
เริ่มตั้งแต่“สัญญา” การกำหนดรู้ ที่ทำหน้าที่
อย่างสำคัญ ร่วมกับ“กาย” ตามที่พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ใน“วิญญาณฐิติ ๗”ใน“สัตตาวาส ๑”

จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
“สัตว์โอปปาติกะ” สัตว์ทางวิญญาณที่เกิดอยู่
ได้“เห็น”(ปัสสตี)ความจริงหลุดๆทุกปัจจุบัน

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

● เทวดาหลอกหลอกก็มี

เทวดาดีดีก็มาก

บรรลุลุทธิบรรพบุรุษเพี้ยนแม้นยาก
ก็ไม่พรากรมรรคผลดลใจ.

เทวดาล้วนสมมุติ

ในโลกนี้ ที่คนทั้งหลายพากันเรียกว่า “เทวดา” หรือ “เทพ” นั้น ล้วนเป็นการสมมุติกันขึ้นทั้งสิ้น เทวดาไม่มีตัวตนบุคคลจริง และไม่มีใครหน้าไหนเป็นเทวดาอย่างที่เชื่อกันนั้นได้เลย

“เทวดา” ที่แท้จริงจึงเป็นเพียงสภาพนามธรรม (สิ่งที่ไม่รูปร่าง รู้ได้เฉพาะทางใจ) เท่านั้น เป็นความคิดเห็นที่สมมุติกันเอาไว้ แล้วตกลงว่า ถ้าหากมีสภาวะจิตใจอย่างนี้เป็นเทวดา ถ้าหากมีลักษณะนิสัยใจคออย่างนี้เป็นเทวดา ถ้าหากมีอารมณ์ความรู้สึกอย่างนี้เป็นเทวดา ถ้าหากมีสภาพความเป็นไปอย่างนี้เป็นเทวดา เหล่านี้ล้วนเป็นสมมุติที่กำหนดขึ้นจากนามธรรมทั้งหมด

เป็นดังที่สภารวมมาณพซึ่งเติบโตจากตระกูลพรหมณ์ภารทวาชะ ได้ทูลถามถึง “เทวดา” กับพระพุทธเจ้า แล้วพระองค์ก็ได้ตรัสตอบไว้

“ข้าแต่ท่านพระโคตม (ชื่อตระกูลของพระพุทธเจ้า) เทวดามีอยู่หรือ”

“ดูก่อนภารทวาชะ (ชื่อตระกูลของสภารวมมาณพ) ข้อที่ว่าเทวดามีนั้น จะรู้ได้โดยฐานะ (ความเป็นไป)”

“ท่านพระโคตม เมื่อข้าพระองค์ทูลถามว่า เทวดามีอยู่หรือ พระองค์ก็ตรัสตอบว่า ข้อที่ว่าเทวดามีนั้น จะรู้ได้โดยฐานะ หากเป็นเช่นนั้น ถ้อยคำของพระองค์จะไม่ใช่ถ้อยคำเปล่า ไม่เป็นมุสาหรือ”

“ภารทวาชะ ถ้าผู้ใดเมื่อถูกถามว่า เทวดามีอยู่หรือ ก็พึงตอบว่า ข้อที่ว่าเทวดามีนั้น เป็นอันรู้กันได้โดยฐานะ ก็เท่ากับผู้นั้นตอบว่า เรารู้จักเทวดา เมื่อเป็นเช่นนั้น วิญญูชน (คนรู้ผิดชอบชั่ว

ดี) ก็ถึงความเข้าใจในเรื่องนี้ได้แท้จริงโดยส่วนเดียวว่า เทวดามีอยู่”

“ก็แล้วทำไม ท่านพระโคตมจึงไม่ทรงตอบแก่ข้าพระองค์อย่างนี้เสียแต่แรกเล่า”

“ภารทวาชะ ข้อที่ว่าเทวดามีอยู่นั้น เขาสมมุติกันในโลก ด้วยคำศัพท์อันสูง”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๓ “สคารวสูตร” ข้อ ๗๕๘)

นี่เป็นหลักฐานที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสยืนยันว่า เทวดาเป็นการสมมุติกันในโลก ซึ่งในพระไตรปิฎก (เล่มที่ ๓๐ “โสฬสมานวกปัญหานิคคัมมิเทส” ข้อ ๖๕๔) ได้จัดแบ่งเทวดาหรือเทพ ออกเป็น ๓ จำพวกด้วยกัน คือ

๑. สมมุติเทพ (เป็นเทวดาโดยสมมุติยกกันขึ้นเอง เป็นเทวดาอย่างโลกีย์ เช่น พระราชา ผู้นำมหาชน ผู้มั่งคั่งร่ำรวย ผู้มีความสุขมาก ผู้ไปสวรรค์ ผู้มีฤทธิ์ ฯลฯ) ก็ถ้าใครมีลักษณะตรงตามสมมุติของความเป็นเทวดาทางนามธรรมได้ คนนั้นก็ได้รับการเรียกขานว่า เป็นเทวดาโดยสมมุติทางรูปธรรม ซึ่งคราวนี้กลายเป็นเทวดาอย่างโลกีย์ที่มีตัวตน สามารถแตะต้องสัมผัสได้แล้ว)

๒. อุบัติเทพ (เป็นเทวดาโดยปฏิบัติสังขารธรรมทั้งกายวาจาใจ จนเกิดมรรคผลขึ้นแก่ตน เกิดเป็นอาริยบุคคลไปตามลำดับ เช่น พระโสดาบัน พระสกทาคามี พระอนาคามี เป็นเทวดาอย่างโลกุตรระคือเหนือโลกีย์ เพราะปฏิบัติถูกต้องตรงธรรมของวิชาแบบพุทธ)

พระพุทธองค์มีตรัสถึงข้อปฏิบัติของผูเป็นเทวดา (อุบัติเหตุ) เอาไว้ ขอยกตัวอย่าง

ลัก ๑ พระสูตรที่แสดงว่าปฏิบัติอย่างนี้แหละเกิดเป็นเทวดา

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เทวบท (ข้อปฏิบัติของเทวดา) ของพวกเทพ ๔ ประการนี้ เป็นไปเพื่อความบริสุทธิ์ของสัตว์ทั้งหลาย (คือสภาวะจิตมีดวงใจเขลาของคนทั้งหลาย) ที่ยังไม่บริสุทธิ์ (สิ้นเกลี้ยงกิเลส) เป็นไปเพื่อความผ่องแผ้วของสัตว์ทั้งหลายที่ยังไม่ผ่องแผ้ว เทวบททั้ง ๔ คือ

(๑) อาริยสาวกในธรรมวินัยนี้ ประกอบด้วย ความเลื่อมใส อันไม่หวั่นไหวในพระพุทธเจ้า

(๒) อาริยสาวกประกอบด้วย ความเลื่อมใส อันไม่หวั่นไหวในพระธรรม

(๓) อาริยสาวกประกอบด้วย ความเลื่อมใส อันไม่หวั่นไหวในพระสงฆ์

(๔) อาริยสาวกประกอบด้วย ศีลที่พระอาริยเจ้าใคร่แล้ว ศีลไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่ต่าง ไม่พร้อย เป็นไท วิทยุชนสรรเสริญ อันค้นหาและทักขิไม่ลุ่มคล้ำแล้ว เป็นไปเพื่อสมาธิ

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๙ “เทวบทสูตรที่๑” ข้อ๑๕๘๓)

๓. วิสุทธิเทพ (เป็นเทวดาโดยถึงความบริสุทธิ์ได้แล้ว บรรลุธรรมเป็นผู้บริสุทธิ์สะอาดปราศจากกิเลสทั้งปวง เช่น พระอรหันต์ พระโพธิสัตว์ พระพุทธเจ้า)

การที่จะเป็นเทพที่บริสุทธิ์สะอาดปราศจากกิเลสได้นั้น พระพุทธองค์ได้มีตรัสเอาไว้ว่า

“สมณพราหมณ์เหล่าใด เป็นผู้มิวาทะยกย่อง การรักตบะ (คือความเพียรปฏิบัติเผาผลาญกิเลส) ถือการรักตบะเป็นสาระ เกาะติดอยู่ในการรัก

ตบะ สมณพราหมณ์เหล่านั้น ควรเพื่อรื้อถอน โอบะ (กิเลสที่ท่วมทับใจ) ออกได้

สมณพราหมณ์เหล่าใด มีความประพฤติทางกายบริสุทธิ์ มีความประพฤติทางวาจาบริสุทธิ์ มีความประพฤติทางใจบริสุทธิ์ มีอาชีพบริสุทธิ์ สมณพราหมณ์เหล่านั้น ควรเพื่อ **ญาณทัศนะ** (ความรู้แจ้งเห็นจริงในสัจธรรม) เพื่อ **ความตรัสรู้** (รู้แจ้งบรรลุมรรคผล) ชั้นเยี่ยม”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๑ “มหาวรรคที่๕” ข้อ ๑๙๖)

เทวดามีหลายอย่างแตกต่างกันไป แต่ที่แน่แท้ นั้น เทวดาเป็นการสมมุติขึ้นแน่นอน ไม่ว่าจะ เป็นเทวดาแบบใดก็ตาม เพียงแต่จะสมมุติอย่าง ล่องลอยไร้ตัวตน หรือสมมุติอย่างมีตัวบุคคลรองรับ จึงขอสรุปอย่างง่าย ๆ จัดแบ่งเทวดาที่เป็น ๓ แบบ

- **เทวดาแบบมโนภาพ** คือ เทวดาที่เป็นเพียงความคิดเห็นเป็นภาพขึ้นในใจ ไม่มีตัวตนจริงๆ เลย คนเรามักจดจำมาจากการเล่าขานสืบต่อกันมาว่า เทวดาเหาะบนท้องฟ้าได้ มีวิมานอยู่บนสวรรค์

- **เทวดาแบบโลกสมมุติ** คือ ผู้คนในโลกนี้พากันกำหนดตกลงกันเอง แล้วยกย่องแต่งตั้ง มนุษย์เดินดินนี้แหละ สมมุติขึ้นเป็นเทวดาใน หมู่มนุษย์ ในโลกโลกีย์

- **เทวดาแบบธรรมบันดาล** คือ ชาวโลกที่ใส่ใจในธรรม แล้วปฏิบัติโลกุตระธรรม (ธรรมที่เหนือโลกีย์) กระทั่งได้มรรคผลเป็นอาริยบุคคล สูงขึ้นไปเป็นลำดับ อุปมาเหมือนเป็นเทวดาชั้นต่างๆ นั่นเอง **ข**

เรื่องอย่างนี้ ต้องช่วยกัน, เผยแพร่

● เฟสบุ๊ก ThanongFanclub

ทุกคนรู้ว่าหนี้ที่โตไม่หยุด
ไม่มีทางที่จะชำระได้
เมื่อถึงจุดที่ไปต่อไม่ไหว
มันจะทำให้ประเทศพัง
หรือไม่ก็เป็นทาสของประเทศอื่น
เหมือนกับที่กรีซกำลังเจออยู่

ไทยติดกับดักหนี้ เรียบร้อยแล้ว

ประเทศไทยมีหนี้มากแค่ไหน? คำถามนี้มักจะ
ไม่ค่อยมีคนพูดถึงกัน เพราะว่าโดยภาพรวมแล้ว
ส่วนมากจะมองว่าไทยยังคงเป็นประเทศที่มีหนี้
อยู่ในระดับต่ำ ยังมีโอกาสสร้างหนี้อีกมากเพื่อขับ
เคลื่อนจีดีพี

หนี้ไทยมันต่ำจริงหรือไม่?

ตัวเลขล่าสุดของทางบริษัททำวิจัยและให้คำ
ปรึกษาธุรกิจMcKinseyชี้ว่าประเทศไทยมีหนี้
มากติดอันดับ ๒๕ ของโลกหรือเทียบเท่ากับ
๑๘๕% ต่อจีดีพี ณ สิ้นปี ๒๐๑๔

ถ้าจีดีพีหรือผลผลิตมวลรวมประชาชาติของ
ไทยอยู่ที่ ๑๒ ล้านล้านบาท หนี้ทั้งหมดน่าจะอยู่ที่
๒๐ ล้านล้านบาท

Rank	Country	Debt-To-GDP Ratio %
1	Japan	400%
2	Ireland	390%
3	Singapore	382%
4	Portugal	358%
5	Belgium	327%
6	Netherlands	325%
7	Greece	317%
8	Spain	313%
9	Denmark	302%
10	Sweden	290%
11	France	280%
12	Italy	259%
13	United Kingdom	252%
14	Norway	244%
15	Finland	238%
16	United States	233%
17	South Korea	231%
18	Hungary	225%
19	Austria	225%
20	Malaysia	222%
21	Canada	221%
22	China	217%
23	Australia	213%
24	Germany	188%
25	Thailand	187%
26	Israel	178%
27	Slovakia	151%
28	Vietnam	146%
29	Morocco	136%
30	Chile	136%
31	Poland	134%
32	South Africa	133%
33	Czech Republic	128%
34	Brazil	128%
35	India	120%
36	Philippines	116%
37	Egypt	106%
38	Turkey	104%
39	Romania	104%
40	Indonesia	88%

Source: McKinsey, Zero Hedge

คำถามคือจีดีพีไทยจะโตต่อเนื่องเพื่อจะจ่าย
หนี้ ๒๐ ล้านล้านบาท ที่ก่อโดยภาครัฐบาล ภาค
บริษัท/เอกชน ภาคครัวเรือน และภาคการเงิน
รวมกันได้หรือไม่

คำตอบคือไม่มีทาง เพราะว่าอัตราการเพิ่ม
ของหนี้ในแต่ละภาคส่วนของประเทศจะโตเร็ว
กว่าอัตราเจริญเติบโตของจีดีพีหลายเท่า

แต่ที่ผ่านมาจะใจเย็นกัน เพราะว่าจะดูกันแต่
ตัวเลขของหนี้ภาครัฐที่อยู่ระดับต่ำกว่า ๕๐%
ต่อจีดีพี นักการเมืองที่เข้ามาบริหารประเทศจะ
ได้รับแรงยุจากข้าราชการและภาคธุรกิจให้ก่อน
เพิ่มเพื่อขับเคลื่อนจีดีพี เพราะว่ารระดับหนี้ภาครัฐ
๖๐%-๗๐%ต่อจีดีพียังพอจะรับไหว จึงมีช่องว่าง

อย่างน้อย ๑๐%-๒๐% ต่อจีดีพีที่จะสร้างหนี้เพื่อใช้
จ่ายในภาครัฐบาล นอกจากนี้ทรัพย์สินของ
ประเทศยังมากอยู่ในรูปรัฐวิสาหกิจ ๕๖ แห่งที่มี
ขนาดรวมกันประมาณ ๑๒ ล้านล้านบาทเท่าจีดีพี
พอดี ถ้ามีปัญหาที่ขายรัฐวิสาหกิจจ่ายหนี้ได้

เมื่อคิดเช่นนี้ จึงมีการสร้างหนี้รัฐเพิ่มขึ้น
เรื่อย ๆ ทั้งรัฐบาลทุกก็ รัฐบาลทหาร รัฐบาลเพื่อ
ไทย รัฐบาลมาร์ค รัฐบาลปูและรัฐบาลทหารใน
ปัจจุบัน รู้ทั้งรู้ว่าหนี้ภาครัฐถ้าไปถึงจุด
๘๐%-๑๐๐% ต่อจีดีพีเมื่อไหร่ จะกู้ไม่กลับ แต่ยัง
เดินหน้าสร้างหนี้ โดยไม่ดูภาพรวมว่าหนี้ในภาค
บริษัท/เอกชน ภาคครัวเรือนและภาคการเงิน
รวมกับภาครัฐเข้าไป ๑๘๕% ต่อจีดีพีเรียบร้อยแล้ว

ดูภาครัฐอย่างเดียวก็แล้วกัน สร้างหนี้ผ่าน
งบขาดดุลปีละ ๒๐๐,๐๐๐-๓๐๐,๐๐๐ ล้านบาท
ครบ ๑๐ ปีหนี้ใหม่จะเพิ่มเป็น ๒-๓ ล้านล้านบาท
จะเก็บภาษีมาจากไหนมากพอเพื่อที่จะจ่ายหนี้
เพราะว่าบริษัทใหญ่ๆจะหาทางเลี่ยงภาษีตลอด
เวลาและขอลดภาษี VAT ก็ไม่กล้าขึ้น ส่วนชนชั้น
กลางแบกรับการจ่ายภาษีหนักมาก เมื่อเทียบกับ
รายได้

McKinsey รายงานว่า ระหว่างปี ๒๐๐๗ ถึง
ปี ๒๐๑๔ ประเทศไทยสร้างหนี้เพิ่ม ๔๓% โดยที่
ภาครัฐสร้างหนี้เพิ่ม ๑๑% ภาคเอกชน/บริษัท ๖%
ภาคครัวเรือน ๒๖% และภาคการเงิน ๒๑%

หมายความว่าตลอดระยะเวลา ๑๐ ปีในช่วง
หลังวิกฤตการเงินโลก เศรษฐกิจไทยขับเคลื่อน
โดยการสร้างหนี้ของภาคครัวเรือนเพื่อใช้จ่าย
และภาคสถาบันการเงินเพื่อปล่อยกู้เครดิตเป็นหลัก
โดยที่เอกชนมีการลงทุนค่อนข้างน้อย และ
รัฐบาลพยายามใช้จ่ายเงินเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ
แต่ไม่เป็นผลมาก เพราะว่าโดนนักการเมืองและ
ข้าราชการคอร์รัปชันกินไปหลายเปอร์เซ็นต์

ขณะนี้เศรษฐกิจไทยโตติดลบด้วยซ้ำ แต่ที่
เห็นเป็นบวกเพราะว่าเอาเงินอนาคตมาใช้ โดย
ตัวเศรษฐกิจเองไม่สามารถจะสร้างรายได้จาก

เงินหมุนเวียนที่มีอยู่จะดันจีดีพีที่ต้องสร้างหนี้เพิ่ม
และสัดส่วนหนี้ต่อจีดีพีจะเพิ่มจาก ๑๘๕% ไป
เรื่อย ๆ

เมื่อถึงจุดจุดหนึ่งทำนายได้เลยว่า ทุกภาค
ส่วนของเศรษฐกิจจะหมดแรง เพราะว่าจะมี
ภาระในการใช้หนี้ มากกว่าการบริโภคหรือการลงทุน
จีดีพีจะซบเซา เกิดภาวะเงินฝืด แบงก์ชาติจะ
ลดดอกเบี้ยติด ๐% ภาครัฐไม่มีรายได้ สร้างหนี้
ต่อลำบาก เครดิตเรทติ้งโดนลด จำต้องขาย
รัฐวิสาหกิจออกมากมดให้พวกเศรษฐกิจ ๐.๐๑%
หรือต่างชาติครอบครอง คนไทยขายทรัพย์สิน
ออกมาใช้หนี้ แล้วลงมาจบลงด้วย QE แบบนี้
ธนาคารกลางของโลกตะวันตกกำลังทำกันอยู่
เพื่อแอบไฟแนนซ์การใช้จ่ายภาครัฐ เงินบาทจะ
เสื่อมค่าเป็นเงินงต๊อง

นี่คือทุนนิยมการเงินที่ไทยหลงเข้าไปอยู่ใน
กับดักเหมือนทุกประเทศที่โดนพวกนักการเงิน
อิลิทของยุโรปหลอกให้เราใช้หรือบังคับให้เราใช้
เศรษฐกิจไทยเป็นเศรษฐกิจระบบหนี้ (debt based
system) ที่มีเป้าหมายการโตของจีดีพีเป็นสำคัญ
และการโตนี้ขึ้นอยู่กับหนี้การสร้างหนี้ของรัฐ เอกชน
ครัวเรือนและภาคการเงิน

ระหว่างปี ๒๐๐๗ ถึงปี ๒๐๑๔ หนี้ของโลก
โดยรวมเพิ่ม \$๕๗ ล้านล้าน เป็น \$๑๙๙ ล้านล้าน
เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ ในขณะที่จีดีพีโลกอยู่ที่
\$๗๐ ล้านล้าน พุดกันโดยรวมระบบการเงิน
ของโลกไม่มีทางที่จะใช้หนี้ได้ หนี้จะวิ่งเร็วกว่า
จีดีพีหลายเท่าตัว รอวันล่มสลาย

เราทุกคนรู้ว่าหนี้ที่โตไม่หยุด ไม่มีทางที่จะ
ชำระได้ เมื่อถึงจุดที่ไปต่อไม่ไหว มันจะทำให้
ประเทศพัง หรือไม่ก็เป็นทาสของประเทศอื่น
เหมือนกับที่กรีซกำลังเจออยู่ ความจริงเราเจอ
ตัวยังกู้งไปแล้วเมื่อปี ๑๙๙๗ แต่ไม่ได้เรียนรู้
ประวัติศาสตร์กัน ยังเล่นแผ่นเสียงทุนนิยม
การเงินตกร่องเดิม ๆ

thanong

๒๔/๒/๒๐๑๕

ความเห็นสมาชิก

● ตีรลีนรุ้ วรทีธีธรธิรชน-เรื่องนี้ เป็นวาระแห่งชาติได้เลยครับอาจารย์

● Supote Methiyapun-ทางออกทางเดียวที่น่าจะเป็นไปได้ก่อนที่จะสายเกินไปคือ เศรษฐกิจพอเพียง ลดความโลภลง ทำและใช้ง่ายเท่าที่มีกำลังทำได้โดยไม่ยืมเงินอนาคตมาใช้เกินความจำเป็น

● SimaYi De La Serna-ผมก็เห็นพูดกันตลอดครับว่าพอเพียง ๆ แต่เอาเข้าจริงไม่เห็นมีใครทำได้

● Tee Tee-ค่านิยมคนไทย เดี่ยวนี้ มีแต่อวดร่ำอวดรวย ต้องมีรถ ต้องกินของหรู ๆ ถ่ายรูปลงเฟล่อวดคนอื่น บลาๆ สารพัด แล้วก็รูดับตรเครดิต

● Aodto Nasio-มันเริ่มส่อแววมานานแล้วครับ อันตรายมากอันนี้ผมเห็นด้วย ตอนนี้นักต่างจังหวัดก็ยังเป็นหนี้ภาคครัวเรือนเยอะมาก ชาวบ้านในชนบทเจอสังคมบริโภคนิยมๆทุกคนเปลี่ยนไปหมดเกิดความอยากได้อยากมีเกินตัวเกินความเป็นจริง ตอนนี้นักเรารวยกระจุกจนกระจาย ถ้าเชื่อพระเจ้าอยู่หัวบ้างก็ดี ทำอะไรบนความพอเพียง มันเป็นความจริงแต่ไม่มีใครทำจริงจัง เราโซคติที่มีท่าน แต่เราโซคร้ายที่เราไม่รู้ประเทศของเราว่าทิศทางควรเดินไปอย่างไร ผมพูดในฐานะชาวบ้านๆที่ไม่มีไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตนะครับ ประเทศเราทำให้รวยยังได้ ทำให้กินได้อยู่ดียังได้เลยครับ แต่น่าเสียดายปี ๔๐ เป็นบททดสอบอย่างดีแต่ขึ้นยังดี โจทย์ไม่ออกมันจะวนเวียนแบบเดิมๆ ไม่แน่อต่อไปเราอาจจะต้องผลิตแบบค์ห้าพันชิ้นมาใช้ก็น่าจะเป็นได้ ดูเค้ากลางอาจจะมีการเป็นไปได้เพราะเงินเพื่อที่แท้จริงกับการประกาศออกมาไม่ใช่เลย

● Mata Dogdoc-๑๐ ปีที่อาจารย์ว่า ทำให้ผมนึกถึง ๑๐ ปีที่บางตระกูลบางคนรวยเอาๆบนหนี้ของคนไทยทั้งชาติ

● เวชยันต์ แซ่แต้-ไทยเป็นผลผลิตที่ผลิตออกอผลได้สวยงาม กับผู้เก็บเกี่ยว, ไม่ได้ติดกับดักแต่เป็นฟาร์มของทุนนิยม, หนี้ครัวเรือนสูงขึ้น, จากทำดอกเบี๋ย ๐% (คนซื้อเงินสด ก็ต้องจ่ายดอกเบี๋ย ที่รวมในสินค้าแต่ต้นด้วย ขอขอบคุณดอกเบี๋ย ๐%), “คนไทยใช้เงินอนาคตกันมากขึ้น ส่วนเงินฝากไว้ดอกเบี๋ย”,ขอยกนิ้วให้กับผู้เก็บเกี่ยวช่วยให้ไทยโกอินเตอร์ ได้เป็นหนี้เพิ่ม ทุกภาคส่วนทั้ง ภาครัฐฯ และภาคครัวเรือนด้วย.

● Jupiter Saintlaw-เพราะทุนนิยม นายทุนไทยทุกกลุ่มไม่รู้จักพอ ไม่เคยจำ ประวัติศาสตร์เดินช้ารอย มีแต่เศรษฐกิจพอเพียงจะสร้างความแข็งแกร่งชาติประชาชน อันนี้นายทุนเกลียดเพราะ ตัวเองคิดว่าจะรอดคนเดียว ช่างโง่เขลา ลินดี พระองค์มอง การณ์ไกลก่อนหน้าสามสิบปี (ทุนนิยมสามัญต่างชาติถึงต้องทำลายสถาบันกษัตริย์ไทย เพราะเป็นอุปสรรคขัดขวางการครอบงำประเทศ ฐุบแผ่นดินชนิดตายทั้งเป็น) ช่างน่า อายกับความละโมภ เชื่อฝรั่งบ้า ยังพอมีเวลาแก้ไขไหมท่านทรงครับ นำหวังจริงๆ

● Hin Maneewongvatana Kongyod-ด้วยความเคารพครับ หนี้ไม่ใช่ยาพิษอย่างเดียวครับ มันอาจจะกลายเป็นยาบำรุงได้ ถ้ารู้จักการใช้มัน จากตัวเลขที่อาจารย์ยกมา หนี้ของภาครัฐฯ ยังพอไหว ถ้าเม็ดเงินนั้นก่อให้เกิดการขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจอย่างจริง ๆ ไม่ใช่รั่วไหลไปทางไหน หนี้ภาครัฐฯ อยู่ในระดับที่ต่ำ ส่วนหนึ่งน่าจะเป็นเพราะภาครัฐฯ ได้เรียนรู้มาจากวิกฤตครั้งที่ผ่านมาแล้วพอสมควร หนี้ภาครัฐฯ น่าจะเป็นหนี้ที่ก่อให้เกิดรายได้มากที่สุด กลับมีสัดส่วนที่ต่ำมากที่สุด อันนี้น่าหวัง หนี้ภาคครัวเรือน ผลพวงจากนโยบาย

ประชานิยม หนี้สินนี้หนักงวลมากเพราะไม่ก่อให้เกิดรายได้อย่างยั่งยืนเท่าไร อาจทำให้เงินสะพัดในช่วงแรกแล้วก็หายไป หนี้ภาคการเงิน อันนี้ก็หนักงวล เพราะส่วนใหญ่ของหนี้ประเภทนี้คือการเก็งกำไร ไม่ก่อให้เกิดการผลิตรายอย่างแท้จริงที่จริงเราควรรู้จักบริหารหนี้ครัวเรือน ให้รู้จักการใช้จ่ายอย่างปลอดภัยดีกว่าครับ

● Choosak Jungtrakul-มีเงินเป็นแสนล้านทำข้าวไข่เจียวขายแข่งชาวบ้าน เงินไปกองอยู่กับคนไม่กี่คน แถมหลบภาษี ไม่ว่าจะ ข้าราชการ นักการเมือง ตร ทท ล้วนแต่เคารพยำเกรง ยกบ้านเมืองให้เขานานี้ ต่อไปคงกลับไปนั่งผ้าเตี่ยว แหงมๆ

● Siri Ratt-เห็นรัฐบาลจะยกหนี้ให้เกษตรกรนี้เปรมลระ ปัจจุบันดิฉันอยู่ต่างจังหวัดทางอีสาน และก็อยู่ในหมู่บ้านมา ๕-๖ ปี เพิ่งจะย้ายเข้ามาอยู่ตัวจังหวัดได้ ๓-๔ เดือนได้เห็นอะไรหลายอย่าง บางอย่างก็น่าสนใจ หลายอย่างก็น่าห่วง ถ้าเรื่องหนี้นี้ บอกตรงๆนะชาวบ้านว่ามีอีกไหม *ข้อยมก* ถ้ามีเงินโครงการต่าง ๆ มา เขาชอบมาก กู้หมด ยืมหมด น้องดิฉันยังกู้หมด แล้วเยอะเลยเอามาซื้อกินเฉย ๆ เขาว่าเงินหมาบางคนไม่จ่ายคืนด้วย มีแต่ไม่จ่ายนะ ทำอะไรได้ พอคณะกรรมการกองทุนนั้นไปทวงก็ถูกด่าว่าไม่ใช่เงินตัวเองสักหน่อย ทำเป็นเดือดร้อนไป โครงการวัว ได้มาก็ทำเป็นเลี้ยงสักพักลงมติทั้งหมู่บ้านเอาวัวมาฆ่าแหละกินดีกว่า เก็บเงินค่าฆ่าแหละได้ก็หายไปไหนไม่รู้ พอราชการถามก็ว่าป่วยตาย นี่จะมายกหนี้ให้อีกเอาเลยยกหนี้ให้ แล้วเอาเงินให้เหมือนเดิมนะชาวบ้านชอบบบบบ... เงินหมา

● Nukie Pictures-เราถูกสอนให้เป็นหนี้ แต่ไม่ได้สอนวิธีใช้หนี้ หรือสอนไม่ให้เป็นหนี้ เราไม่ได้ถูกสอนให้เป็นผู้ริเริ่มคิดค้น แต่สอนให้เป็นผู้ตาม เราไม่ได้ถูกสอนว่าทุจริตเป็นสิ่งผิด แต่ถูกสอนให้

ตามน้ำ เราตามกระแสโลก แต่ไม่เคยทวนกระแสในสิ่งที่ควร คนไทยเลย จน เครียด กินเหล้า (รวยเป็นกระจุก แต่จนกระจาย)

● Aes Con's-อันตรายครีบ นโยบายทุกรัฐบาลทำงานฉาบฉวย หวังแค่กระจายรายได้ (ประชานิยมดี ๆ นั่นแหละ) โดยการกู้เงินมาลงทุนสร้างแล้วสร้างอีกไม่จบซั๊กที เพื่ออัดฉีดเม็ดเงินถึงผู้ประกอบการ และแจกจ่ายสู่ครัวเรือน.. แต่ปัญหามันอยู่ที่ผู้ประกอบการ คือใคร นักการเมือง หรือ ข้าราชการ หรือ ผู้ค้าตัวจริง เพราะเท่าที่เห็นเกือบ ๑๐๐ % ต้องมีกลุ่มคนเหล่านี้เข้ามาตัดตอนรายได้สู่ครัวเรือนทุกครั้งไป....

● Supat Turatunmanon -ทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียงของพระองค์ท่าน จะสามารถแก้ปัญหาของประเทศชาติได้ครับ

● Soontara Rungsayatorn-รัฐบาลควรทำความเข้าใจกับประชาชนในเรื่องนี้ ทำเป็นวาระแห่งชาติ คนไทยจะร่วมมือกันพาประเทศให้พ้นวิกฤติ ข้อแม้คือข้าราชการเลวต้องถูกจัดการด้วย

● ทิตณัฐ มือใหม่หัดพอเพียง-ระบบทุนนิยมพวกนี้สอนให้คนโลภก่อนหนี้เพิ่มขึ้นจนกินกำลังความสามารถที่จะชำระหนี้ได้ คนโบราณเคยสอนไว้ว่า อยากรู้ทำอะไรก็ออมเงินไว้ซื้อ สมัยนี้ทุนนิยมหลอกให้เป็นหนี้ก่อนแล้วหาเงินผ่อนใช้ทีหลัง คนจึงใช้จ่ายเกินตัวเป็นหนี้กันมาก มองภาพกว้างออกไปรัฐบาลกำลังทำแบบเดียวกันนี้แหละ เศรษฐกิจพอเพียงที่ยอมรับกันว่าดีและเหมาะสมกับประเทศไทย ก็แค่พูดกันไป รัฐยังเดินหน้ากู้หนี้ ยืมสินมาสร้างสารพัดโครงการ นั่นมันไม่ใช่เศรษฐกิจพอเพียงแล้วแต่เป็นการสร้างหนี้โดยรวมให้กับประเทศ ชาติ

● Di Dactic-อ่านแล้วละเหี่ยใจ คิดว่าได้รัฐบาล

ใหม่แล้วจะหลุดไปจากภาวะที่ผู้ปกครองมีใจเป็น
ทาสแต่พอเห็นเขาทำเรื่องพลังงาน ต้องบอกว่าสิ้น
หวัง และอีกหลายๆเรื่องที่ทำทำว่าจะเสียเวลา
เสียโอกาส ที่ประเทศจะได้แก้ไขกลับตัวกลับใจ

ขึ้นเงินเดือนภาครัฐไปทั่ว แต่ไม่เคยปรากฏ
นโยบายในการปรับกำลังคนของภาครัฐใหม่
เหมือนจะถนัดการใช้จ่ายแต่แทบไม่เห็นทักษะใน
การหาหรือสร้างรายได้ ที่โยนไปให้อนาคตเป็น
เพราะไม่รู้เรื่อง ไม่รู้จะประมาณรายรับจากอะไร/
ยังงี้/เมื่อไหร่ใช้ใหม่?

- ชัยฤกษ์ กุลศิริง-เพิ่งจะรู้ว่าจริงๆ เป็นแบบนี้
ทำไมนักวิชาการทั้งหลายในเมืองไทย ไม่อธิบาย
ให้ประชาชนเข้าใจแบบนี้บ้าง ฟังทีไรเข้าใจแบบ
ว่าไม่มีปัญหาทุกที

- ChAlee Lee-ตอนนี้ประชาชนเล่นนำเงินใน
อนาคตมาใช้กันทั้งนั้น เพราะความอยากได้อะไร
มืออยากเด่นอยากดัง อวดรวยกันสังคมเป็นแบบนี้
ด้านลำบาก แต่ลำบากอย่างไร คนที่มีสติ มีความ
คิด รู้จักพอเพียงก็ต้องคอยสังคายนคนข้าง ๆ
ต้องเตือนสติ อย่าหลง ไปกับระบบทุนนิยม ที่
ผ่อนส่งทุกอย่าง เงินเดือนออกมาที่ จ่ายบัตร
เครดิตที่รูดยังไม่พออีกเลย ต้องมาผ่อนส่งจ่าย
บัตรเครดิตกันอีกดอกเบี้ยก็สุดโหด ทำไงยังคิด
กันไม่ได้ก็ไม่รู้ ชีวิตจึงไปไหนไม่ได้เพราะมีแต่หนี้
ที่ต้องก้มหน้าก้มตาทำงานใช้หนี้กัน กับดัก
ทุนนิยมแท้ ๆ

- ไอติม โคน-ทุกรัฐบาลเก่งแต่ใช้เงินไม่แพกันเลย
น่าเสียใจที่ไม่ยอมเรียนรู้อะไรในอดีต

- Patch Ks-อ่านแล้วสยองงังคะ ส่วนตัวรายได้
เพิ่มขึ้นแต่รู้สึกที่ต้องรัดเข็มขัด เพราะค่าครอง
ชีพสูงมาก เงินที่จะเก็บ เก็บยากมากขึ้น

- Nop Liw-ทุนนิยมให้กู้เงินในอนาคตมาใช้

แบกรับความเสี่ยง ถ้าคนบริหารจัดการเป็น เงิน
ดังกล่าวจะเป็นเงินหมุนเวียนในระบบ แต่ส่วน
ใหญ่ที่กู้เงินจะเป็นการฟุ้งเฟ้อ ซ้อมมาเพื่อก่อกวน
เงินหมดไปกับของสิ้นเปลืองเพื่อสนองความ
ต้องการ ความต้องการที่เกินจำเป็น

- Settee Chav-ทรัพย์สินของภาครัฐ รวมไปถึง
รัฐวิสาหกิจมีมากมาย แต่ไม่ค่อยจัดสรรให้เกิด
ประโยชน์อย่างแท้จริง เช่นการรถไฟแห่งประเทศไทย
เป็นต้น ทรัพย์สินมหาศาลที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้
แต่พอจะจัดสรรที่ก่อไอ้พวกนักการเมืองห่วย ๆ
แหละ ตัวบ่อนทำลาย พวกนายทุนมักจะได้
ประโยชน์ไปเต็ม ๆ ยกตัวอย่างง่าย ๆ ก็ที่ตรง
แยกลาดพร้าวนั่นปะไร นี่ยังไม่ได้รวมที่ของกรม
ธนารักษ์อีกมากมายนะ น่าจะถึงเวลาหรือยังที่จะ
ให้รัฐฯจัดตั้งหน่วยงานหนึ่ง ที่พร้อมจะดำเนินการ
เรื่องนี้อย่างจริงจังๆ แต่ถ้าไปเลือกเอาคนใน
หน่วยงานราชการ ก้อมีค่าเท่ากัน

- Bird Freesky-แม่ไปตลาด พ่อค้าแม่ขาย บ่น
กันตรึม ขายได้น้อยลง เงินหดลง

- Wasan Chunya-ราคาสินค้า อาหารแพง ค่า
ครองชีพสูง มาจากพวกธนาคารต่าง ๆ ที่ปล่อยกู้
หวังดอกเบี้ย และให้กู้โดยใช้หลักทรัพย์สิน ที่ต่ำกว่า
ประเมินมาค้ำประกัน ลูกหนี้ปล่อยให้หลุด การที่
ธนาคารจะได้ทุนคืนก็ต้องปั่นราคาที่ดิน ปั่นหุ้น

- Sareeya Thanakorn-นโยบายเก็บภาษีของรัฐ
ก็พยายามรีดเงินจากคนชั้นกลางและมนุษย์เงินเดือน
เดือนให้สิ้นเนื้อประดาตัว เพราะจะหาเงินเข้าคลัง

- Buffalo Beats Energy-รางวัลของควายที่ให้
หมาจูงไปกากบาท

- Wisa Daochantuek-ขอบคุณคะ มองเห็น
ภาพชัดเจนเลยคะว่าอะไรเราอยู่ข้างหน้า

เป็นเวลากว่า ๑๒ ปี ที่เติบโตอยู่ภายใต้ร่มโพธิ์อย่างมีภูมิคุ้มกัน
จากเด็กหญิงอายุ ๑๓ ปี จนเป็นนางสาวอายุ ๒๕ ปีแล้ว
ฉันเติบโตมาพร้อม ๆ กับจิตวิญญาณแห่งพุทธ
ที่ค่อย ๆ พัฒนาขึ้นไปตามการปฏิบัติธรรม...

บนเส้นทางนักศึกษา (๗) “หยุดยืนต่อกระแสธรรม”

บนเส้นทางนักศึกษานี้มีเรื่องราวมากมายที่ฉันได้เข้ามาเรียนรู้ เมื่อเลือกที่จะศึกษาเล่าเรียนทางโลกแล้ว ก็ต้องเรียนรู้ในอีกวิถีทางที่แตกต่างไปจากชีวิตเดิม ๆ ของเด็กวัดที่ตื่นเข้ามาฟังธรรมใส่บาตร ทำงานบุญ พบสมณะ เรียนรู้เพิ่มภูมิธรรมให้กับชีวิตในทุก ๆ วัน แต่ชีวิตนักศึกษาทางโลกก็มีวิถีที่แตกต่างไปที่ฉันจะต้องพบเจอ เรียนรู้และฝ่าฟันไปให้ได้ในเวลาอีก ๒ ปีครึ่งที่จะจบการศึกษาตามหลักสูตรการเรียน

การเรียนปริญญาโทเปลี่ยนวิถีชีวิตฉันไปค่อนข้างมาก ความจริงฉันก็เป็นคนชอบศึกษา ชอบเรียนรู้ แต่ไม่ชอบวิชาการ ไม่ชอบการมานั่งเรียนทฤษฎีเยอะเยอะมากมายเลย เพราะรู้สึกว่าการไปก็พาให้เราพันทุกข์ไม่ได้ การเรียนทางโลกไม่ได้สอนให้เราจับอารมณ์ จับผัสสะเป็น แยกจิตเป็น และล้างกิเลสได้ ตั้งโคลงธรรมของหลวงปู่สมณะโพธิรักษ์ที่ว่า “การศึกษาที่ไม่ลดกิเลสทั่วประเทศไม่ได้”

ฉันก็ต้องมาปรับสมอง จูนคลื่นใหม่ ให้รักที่จะศึกษาเรียนรู้ แม้จะไม่ถนัด ไม่ถูกจริตบ้างก็ตาม เพราะบางอย่างเราก็อาจจะสามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนรวมได้ และมาเรียนเพื่อเป้าหมายที่จะเชื่อมกับทางโลก ไม่ได้เรียนเพื่อจะไปแย่งชิง กอบโกยทรัพย์สินเงินทองตามกระแสทุนนิยมที่มอมเมาผู้คน เป็นเป้าหมายที่ต้องตระหนักรู้และตอกย้ำให้เกิดความชัดเจนต่อตัวเองเสมอ ๆ เพื่อเป็นไฟให้ฉันได้มีกำลังในความเพียรกับสิ่งนี้ต่อไป

และด้วยความที่เป็นคนเรียนไม่เก่ง หัวไม่ตีทางวิชาการนัก จึงต้องพยายามทุ่มเท พากเพียร และขวนขวายมากขึ้น ฉันจึงต้องเปลี่ยนตัวเองมาทุ่มเทกับการอ่านหนังสือเรียนหลังจากเลิกเรียน แล้วก็มาเขียนสรุปจากการจดตามคำบรรยายจากอาจารย์ในชั้นเรียนให้เป็นภาษาที่เราเข้าใจง่าย และเป็นการได้ทบทวนเพื่อให้เข้าใจจริงในเรื่องนั้น ๆ

เปลี่ยนจากการนั่งฟังธรรม มาเป็นฟังเทปบรรยายในชั้นเรียน ฟังซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนกว่าจะเข้าใจ เปลี่ยนจากการพบสมณะ เข้าคอร์สพูดคุยสรุปสภาวะ มาเป็นการประชุมทำรายงานโครงการ งานวิจัยกลุ่ม ที่จะต้องทำในทุก ๆ วิชา ยิ่งการเรียนของนักศึกษาปริญญาโทช่วงนี้ เรียกว่าเข้าสู่ช่วงเข้มข้น เพราะเรียนมาถึงเกือบครึ่งทางแล้ว กำลังเข้าสู่บทเรียนใหม่ที่ยากอีกระดับหนึ่ง และแน่ใจได้เลยว่าหลังจากนี้จะต้องเจอวิชาที่ยากยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกอย่างแน่นอน

มานึกย้อนดูว่า ตั้งแต่ฉันเป็นเด็กนักเรียน ม.๑ จนเรียนจบ ม.๖ จากโรงเรียนลัทธิมาลิกชาฎาฟาาน้ำ ต่อมาฉันก็สมัครเป็นชาวมุสลิมชาฎาฟาาน้ำ และเรียนต่อปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช จนจบปริญญาตรี ๔ ปี ฉันก็ยังคงอยู่ในชุมชนชาวอโศก เป็นเด็กวัด ที่ไม่เคยมาใช้ชีวิตข้างนอกเลย กลับบ้านแทบนับครั้งได้ เป็นระยะเวลากว่า ๑๒ ปี ที่ฉันเติบโตอยู่ภายใต้ร่มโพธิ์หลังใหญ่แห่งนี้ อย่างมีภูมิคุ้มกัน จากเด็ก

หญิงอายุ ๑๓ ปี จนเป็นนางสาวอายุ ๒๕ ปีแล้ว ฉันเติบโตมาพร้อม ๆ กับจิตวิญญาณแห่งพุทธที่ค่อย ๆ พัฒนาขึ้นไปตามการปฏิบัติธรรมเช่นเดียวกัน

การมาเรียนครั้งนี้จึงเป็นเหมือนการออกมาสัมผัสโลกข้างนอกเต็มตัวครั้งแรก ที่เกินครึ่งของวิถีชีวิตของฉันต้องอยู่กับกระแสโลกมากกว่าในวัด ฉันได้สัมผัสวิถีชีวิตของผู้คนหลากหลายที่อยู่ในกระแสทุนนิยม ได้เรียนรู้ทั้งแนวคิด การใช้ชีวิต การจัดการกับปัญหา ทำให้ฉันได้เข้าใจและได้ประโยชน์ที่เอาไปอัมมวิจยกับตัวเองได้มากมาย ตั้งแต่เริ่มเรียนมาจนถึงเทอมที่ ๒ ของการศึกษาแล้ว มีทั้งเพื่อนที่ยอมแพ้ ลู๊ไม่ไหวลาออกไปหลายคน เพื่อนบางคนก็ต้องเผชิญกับความเครียด ความเหนื่อยล้า ฯลฯ ที่นับวันจะหนักขึ้น ๆ เพราะวิชาที่ยากขึ้น ๆ ไปตามลำดับ

ซึ่งฉันก็ไม่ต่างกับเพื่อนนัก มีอารมณ์เครียดบ้าง เหนื่อยบ้าง เบื่อบ้าง ซี้เกียจบ้าง แต่อารมณ์เหล่านี้เข้ามาไม่นานและไม่เยอะ เพราะเราเป็นนักปฏิบัติธรรมที่ได้เรียนรู้กับวิถีจัดการอารมณ์หรือวิธีจับกิเลสที่เข้ามากระทบให้เกิดผัสสะทางใจ แต่จากการเป็นเด็กวัดมาแล้ว ได้ฟังธรรมและนำมาทำจนเกิดสภาวะ เรียนรู้การลดละกิเลสจากการปฏิบัติธรรม เพียงแต่มีรูปแบบของผัสสะที่แตกต่างกันไป กิเลสตอนอยู่ในวัดก็เป็นอีกรูปแบบหนึ่ง กิเลสที่อยู่ข้างนอกก็เป็นอีกรูปแบบหนึ่ง แต่ธรรมชาติของพระพุทธเจ้าสามารถใช้แก้ไขปัญหาได้ทุกผัสสะ ได้ทุกสถานการณ์ ไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ ยากหรือง่าย หนาหรือบาง

และการเป็นนักปฏิบัติธรรมก็ทำให้เราเก็บเอาประโยชน์จากทุก ๆ ผัสสะเข้ามาได้อย่างไม่มีปัญหา มีแต่ปัญหาที่จะลดละกิเลสให้เบาบางลงต่อ ๆ ไป เราเรียนรู้วิธีจับกิเลส อ่านจิตเป็น และรู้วิธีล้างกิเลสได้ นี่แหละเป็นสิ่งที่การเรียนทางโลกไม่เคยสอนเรา จึงพาให้เราปลดปล่อยความทุกข์ไม่ได้ มีแต่การปฏิบัติธรรมหรือการมาเรียนทางธรรมเท่านั้นที่เป็นสุดยอดของ

ทางโลก บางคนเครียด เหนื่อย ก็ใช้ชีวิตไปเที่ยว ซ้อปิ้ง ไปผับบาร์ กินเหล้า
เพื่อให้ลืมความเหนื่อย เครียด ซึ่งก็ดูเหมือนจะปลดปล่อยความทุกข์ไปได้ ณ ขณะนั้นแต่ไม่ยั่งยืน
เดียวความเครียด ความเหนื่อย ความเซ็งก็มาเยือนใหม่อีก

ทุกศาสตร์ ทุกทฤษฎีในโลก ที่นำพาให้เราเป็น
ผู้เบาภาระ เป็นผู้เบาจากกิเลสได้

เวลาที่ฉันเกิดผัสสะ ฉันมักนั่งธัมมวิจยกับ
ตัวเองแล้วถามตัวเองว่า ผัสสะนี้ทำให้เราเกิด
อารมณ์แบบใด? เราดูหรือผลึก เป็นกุศลหรือ
อกุศล? ถ้าเราชัดว่าเป็นกิเลสแล้วเราจะอยู่กับ
กิเลสยังไง โดยพยายามใช้ปัญญาละล้าง ถ้า
ยังล้างกิเลสไม่ได้ ก็ใช้เจโตอดทนกับความไม่ได้
ตั้งใจ จนใจไม่อยากจะได้อะไร เป็นการฝึก
สมณะภาวนา

ยกตัวอย่างเช่น เมื่อเวลาฉันเกิดความเบื่อ
หน่าย ความเซ็ง ก็เรียนรู้สภาวะอารมณ์ของตัวเอง
เห็นจิตที่อยากจะออกจากความเบื่อ ความเซ็ง
นี้ไว ๆ พอดีหาวิธีออกจากมันกิเลสก็เป่าหูเราว่า
ให้ไปเที่ยวลี ไปดูหนังลี ไปผ่อนคลายด้วยวิธี
การที่คนโลก ๆ มักทำกันลี ดีจะตาย สบาย ๆ
ไม่ต้องไปคิดมาก กิเลสมันเก่งที่จะพยายาม
หลอกให้เราคล้อยตาม แต่ฉันก็ได้ยินเสียงสวรรค์
ที่คอยร้องบอกกลับมาทูลติดตามมา คอยส่งเสียง
ธรรมะเตือนให้รู้เท่าทันกิเลส และปราบมันให้
พ่ายแพ้ไปให้ได้ สุดท้ายเมื่อมาธัมมวิจยแล้ววิธี
การแก้ปัญหากิเลสเหล่านี้ก็คือ ต้องมาปฏิบัติธรรม
ตามคำสอนของหลวงปู่สมณะโพธิรักษ์ และ
ครูบาอาจารย์ที่จะเป็นการแก้กิเลสได้อย่างแท้จริง
เมื่อเห็นทุกข์ก็ต้องเรียนรู้ เมื่อยังไม่ปัญญาก็
ต้องใช้เจโตอดทนกับทุกข์ และตามรู้จิตอยู่ทุก
ขณะว่ากำลังรู้สึกนึกคิดอะไร จนเกิดปัญญาที่ได้
เห็นความละหนายคลาย ความเบาบางลงของ
กิเลส เพราะกิเลสไม่เที่ยง ย่อมมีความเสื่อม
สลายไป หากเราไม่เติมเชื้อกิเลสลงไป และต้อง
ฝึกฝนพิจารณาบ่อย ๆ ทำซ้ำ ๆ จนกิเลสหมดได้
ถึงขั้นอัสสวะ เมื่อนั้นเราก็จะเป็นผู้อยู่เหนือกิเลส
ได้จริง

แต่คนทางโลกก็จะมีวิธีการจัดการกับปัญหา
เหล่านี้อีกแบบหนึ่ง บางคนเครียด เหนื่อย ก็ใช้
วิธีไปเที่ยว ซ้อปิ้ง ไปผับบาร์ กินเหล้าเพื่อให้ลืม
ความเหนื่อย ซึ่งก็ดูเหมือนจะปลดปล่อยความ
ทุกข์ไปได้ ณ ขณะนั้นแต่ไม่ยั่งยืน เดียวความ
เครียด ความเหนื่อย ความเซ็งก็มาเยือนใหม่อีก
ก็ต้องไประบายทุกข์ด้วยการไปเที่ยวอีก ไปกินเหล้า
ดื่มเบียร์ต่ออีก เป็นวัฏจักรที่ไม่สิ้นสุด และไม่มี
ทางที่จะหยุดได้ เพราะมันไม่ใช่หนทางที่ดับทุกข์
นั้นได้อย่างแท้จริง หากแต่เป็นการซ้ำเติมกิเลส
ให้เพิ่มขึ้น เหมือนการชุกขะไว้ได้พรม แทนที่
จะจัดการชุกขะนั้นไปทิ้ง แต่ก็กลับมาชุกได้พรม
นาน ๆ ไปชุกก็ส่งกลิ่นเหม็นโชยออกมาอยู่ดี

ฉันว่าการล้างกิเลสก็เหมือนการทำ
สะอาดบ้าน หากเราเจอชุกขะก็ต้องทำความสะอาด
แยกชุกขะให้เป็น รู้ว่ามันเป็นชุกขะประเภทไหน ก็
เหมือนการแยกจิตเป็น ธัมมวิจยเป็น แล้วทำ
ความสะอาดทุกซอกทุกมุม ตรวจสอบให้แน่ใจว่า
สะอาดแล้วจริง ๆ ไม่มีตะกอนฝุ่นหลงเหลืออยู่
เหมือนการตรวจดูว่าเรายังมีกิเลส หรือตะกอน
ที่ตกค้างอยู่หรือไม่ แต่คนทั่วไปมักแก้ปัญหาด้วย
การหมักหมมกิเลสไว้ ยิ่งเบื่อก็ยิ่งเที่ยว ยิ่งเครียด
ก็ยิ่งบำรุงบำเรอตนเองจนกิเลสพองโตแทนที่จะ
เล็กลง ก็เหมือนการชุกขะไว้ได้พรม บ้านของ
เราก็จะไม่มีวันสะอาดได้อย่างแท้จริง

นับเป็นอีกวิถีทางของชีวิตลูกอโคกที่ได้ออกมา
ชะงัดดูโลกกว้าง ที่แม้วิถีชีวิตตอนนี้จะมาสู่การ
ศึกษาทางโลกอย่างเต็มตัว แต่เนื้อในของความ
เป็นลูกอโคกแล้วนั้น เราก็คือนักปฏิบัติธรรม
หน่อเนื้อเชื้อพุทธของชาวอโคก ที่ไม่ว่าจะไปไหน
ทำอะไร อยู่ที่ไหน ก็ยังคงความเป็นพุทธแท้ที่
พยายามหยั่งย่นต่อกระแสธรรมอย่างมั่นคง แม้
ว่าจะอยู่ในกระแสโลกก็ตาม ๒ อ่านต่อฉบับหน้า

แค่คิดก็หนาว...วี

● นายชิง วินเทอร์

๑. คนมีช่วยคนไม่มีโลกก็โลกก็ สบม. ลูกสาวเลี้ยงพ่อป่วย น้องพิการวอนผู้ใจบุญช่วยฟื้นความลำเค็ญ (เดลินิวส์ ๔ ธ.ค. ๕๗)

๒. ระดับบนไม่เห็นโทษภัย ๓๐ องค์กรด้านเด็กสตรีครอบครั้ว เคลื่อนไหวต่อต้านหวยบนดินหวยออนไลน์ที่จะมีการแก้กฎหมายรองรับ (ไทยโพสต์ ๔ - ๕ ธ.ค. ๕๗)

๓. คนจนชนะคนรวย ชาวร่วมฤดูชชะเด็ดขาดศาลมีคำสั่งรื้อโรงแรม (ไทยโพสต์ ๓ - ๔ ธ.ค. ๕๗)

๔. คำสวดยทรรแต่อำมหิต คุณ...มีวงเงินคงเหลือในบัตรเครดิตบริษัท...ที่สามารถเปลี่ยนเป็นเงินสดได้จำนวน ๓ แสนบาท ผ่อนชำระคืนเฉลี่ย ๙๔๔๗ บาทต่อเดือน นาน ๓๖ เดือน ดอกเบี้ย ๓๗% เท่านั้น (ไทยรัฐ sms ๒๐ พ.ย. ๕๗)

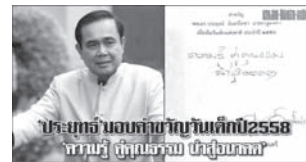
๕. ประชาชนขอ ๑๐ ล้านก็พอกรณีภาคใต้ สำนักนายกฯจ่าย ๔ ล้านกรณีทหารฮ.ตท (ไทยโพสต์ ๕.ค. ๕๗)

๖. นึกว่าบริจาคให้ส่วนตัว ญาติ 'หลวงปู่' แพ้คดีศึก 'มรดก' ต้องคืน ๒๔ ล้านให้วัด

๗. นับวันยิ่งห่างหลักธรรม ชื่อของใช้เหมาะกับราศี เสริมดวงเสริมมงคลปี ๒๕๕๘ (เดลินิวส์ ๖ ต.ค. ๕๘)

๘. คำขวัญที่เข้าทำกว่านายกคนก่อนๆ "ความรู้คู่คุณธรรมนำสู่อนาคต" คำขวัญวันเด็ก "ลุงตุ๋" ...สอบผ่าน!!! (ไทยโพสต์ ๓-๔ ม.ค. ๕๗)

๙. ก้าวหน้ากว่าใคร แคลิฟอร์เนียห้ามใช้ถุงพลาสติกครั้งแรก (ไทยโพสต์ ๒ ต.ค. ๕๗)

๑๐. จำไว้คนแก่คือคนป่วย ยายน้อยใจหลานหนีเที่ยวผูกคอตับ (มติชน ๓ม.ค.๕๘)

๑๑. หรือปกติในวงการค้า เทสโก้ป่วนหุ้นรูดต่ำสุดรอบ ๑๑ ปี แจงกำไรเกินจริงสั่งพักงาน ๔ ผู้บริหาร (มติชน ๒๔ ก.ย. ๕๗)

๑๒. หรือของการละเลยทั้งครูน้อยทั้งครูใหญ่ เผยมีเด็กประถมฯอ่านไม่ออกอีกอ้อ “ประเสริฐ” แอปไชยярพื้นเรียนซ้ำชั้น (เดลินิวส์ ๒๓ ก.ย. ๕๗)

๑๓. เหตุผลที่ต้องปฏิวัติ ที่ผมต้องทำ เพราะสถานการณ์สุกงอม ไม่ได้ยึดอำนาจรัฐบาล แต่รัฐบาลชั่วคราวทำงานไม่ได้แล้วก็จำเป็น ผมพูดกับนายกฯ ไม่รู้กี่ครั้ง ทุกเรื่อง เตือนหมดทุกเรื่อง....(ไทยโพสต์ เปลว สีเงิน ๑๗ ต.ค.๕๗)

๑๔. โกล้ทายนะ ๖ ปีแรกของเด็กชื่อนาคตของชาติ (ความสำคัญของการพัฒนาเด็กปฐมวัย) (ไทยโพสต์ ๑๖-๑๗ ก.พ. ๕๘)

๑๕. ทิศทางผู้นำ ยันทักษิณมีคดีติดตัว “บ๊ิกตู” เหมินไม่เจรจาคนทำผิดก.ม.อยากปรองดองต้องกลับมา (เดลินิวส์ ๑๗ ก.พ. ๕๘)

๑๖. พุดชาวเป็นดำดำเป็นขาว ประชาธิปไตยไทยได้ตายไปแล้วพร้อมกับหลักนิติธรรม แต่ขบวนการทำลายล้าง ยังมีอยู่อย่างต่อเนื่อง ดังที่ดิฉันได้ประสบอยู่ขณะนี้ (ยังลักษณะ ชินวัตร ๒๓ ม.ค.๕๘)

๑๗. อดอยากกำลังจะเป็นจริง ก.เกษตร หวัน“ปลาหู”หมดปิดอ่าวไทย ๓ เดือนขยายพันธุ์ (มติชน ๑๖ ก.พ. ๕๘)

๑๘. ภัยเงียบ กทม. ก๊าซคาร์บอน ๔๒ ล้านตันติดอันดับเมืองก่อมลพิษ ๑ ใน ๕ ของโลก (เดลินิวส์ ๑๑ ก.พ.๕๘)

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวาทม์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๒๙๕

ผู้ที่เคยอยู่ในฟาร์มมาหลายชั่วอายุคน ต้องสูญเสียที่ดินให้บริษัทเกษตรข้ามชาติ และต้องไปอาศัยอยู่ในเมืองหรือต้องกลายเป็นลูกจ้างบริษัทข้างต้น นั้นหมายความว่า สหรัฐฐาได้สูญเสียคุณค่าที่สำคัญไปแล้ว เพราะผู้คนเหล่านั้นไม่เพียงแต่เป็น “วิญญาณ” ของ “ผู้ประกอบการ” แต่พวกเขาายังเคยเป็น “สิ่งดั่งาม” ทั้งปวงของสหรัฐฐา ด้วย

ทำไมผมจึงอพยพจากสหรัฐฐาอเมริกา??

(ตอนที่ ๒)

เมื่อประมาณ ๔๐ ปีที่แล้ว ชาวอเมริกันที่เดินทางไปในต่างประเทศต่างได้รับการปฏิบัติด้วยความนับถือ ชื่นชม และยำเกรง พวกเขาได้รับการปฏิบัติด้วยความนับถือใน ๒๐ ปีต่อมา แต่ความชื่นชมและยำเกรงกลับเสื่อมถอย หลังจากนั้นอีก ๑๐ ปี แม้แต่ความนับถือก็เริ่มจางหายไป จนกระทั่งหลังการรุกรานอิรัก รอยยิ้มอย่างเป็นทางการกลายเป็นมิตรกลายเป็นรอยยิ้มที่อึดอัดทั้งในหมู่ชาวต่างประเทศและคนไทย และนั่นเป็นผลของความยโสโอหังของชาวอเมริกันที่เดินทางในต่างประเทศ และของรัฐบาลอเมริกันในการดำเนินนโยบายต่างประเทศ สหรัฐฐาไม่สามารถทำให้ทุกคนรัก สหรัฐฐาได้ แต่อย่างน้อยก็ควรสามารถทำให้คนนับถือได้ แต่ในปัจจุบันสหรัฐฐา ล้มเหลวในทั้งสองเรื่อง

สหรัฐฐา ถูกครอบงำด้วยความคิดในเรื่องความก้าวหน้าและการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง ข้อสำคัญก็คือตลาดในประเทศนั้นเต็มแล้ว สหรัฐฐา ต้องพึ่งตลาดในต่างประเทศ และความหยิ่งยโส

ยอมไม่ช่วยให้สหรัฐฐา สนองเป้าหมายทางธุรกิจได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีจีนเป็นคู่แข่งที่สมบูรณ์ในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า

การเกษตร (Agriculture)

จอห์นยอมรับว่าเขาไม่มีความรู้ด้านการเกษตรแต่เขามีความเห็นว่าการผลิตทางการเกษตรไม่ควรจะถูกทำลายเพื่อ “รักษาระดับราคาในตลาด” ผลผลิตที่เกินความต้องการในสหรัฐฐา ควรถูกส่งไปช่วยประเทศที่มีความจำเป็นโดยประเทศนั้น ๆ ต้องเป็นผู้จ่ายค่าขนส่ง “โลกาภิวัตน์” น่าจะมีความหมายว่าเรามี “ชุมชนโลก” ที่พึ่งพิงกัน สหรัฐฐา ควรศึกษาว่าทำไมเหตุการณ์เช่นนั้นจึงปรากฏขึ้นและควรหาทางหยุดการกระทำเช่นนั้นเสีย อาหารที่ผลิตควรถูกบริโภคโดยคนบนโลกนี้ไม่ว่าคนเหล่านั้นจะเป็นมิตรของสหรัฐฐาหรือไม่ก็ตาม เรื่องนี้ไม่ควรถูกโยนโยงกับ “ผลประโยชน์ทางยุทธศาสตร์” (strategic interest) ของประเทศแต่อย่างใด

การเกษตรขนาดใหญ่โดยบริษัทข้ามชาติอาจ จะมีความสำคัญ (เกษตรกรรมแบบครอบครัว ของสหรัฐฯ ลดลงเหลือต่ำกว่าร้อยละสองของ ทั้งหมด) ในปัจจุบัน ผู้ที่เคยอยู่ในฟาร์มมาหลายชั่วอายุคนต้องสูญเสียที่ดินให้บริษัทเกษตรข้ามชาติ และต้องไปอาศัยอยู่ในเมืองหรือต้องกลายเป็น ลูกจ้างบริษัทข้างต้น นั้นหมายความว่าสหรัฐฯ ได้ สูญเสียคุณค่าที่สำคัญไปแล้วเพราะผู้คนเหล่านั้น ไม่เพียงแต่เป็น “วิญญาณ” ของ “ผู้ประกอบการ” ในสหรัฐฯ แต่พวกเขายังเคยเป็น “สิ่งดั่งาม” ทั้งปวงของสหรัฐฯ ด้วย

ประเทศไทยตามหลังสหรัฐฯ ประมาณ ๔๐ ปีในแทบทุกเรื่องรวมทั้งการเกษตรและการ จัดจำหน่ายด้านอาหาร เกษตรกรรมของไทย ประกอบด้วยครอบครัวเกษตรกรจำนวนแสน ๆ ครอบครัวที่เป็นเจ้าของที่ดินเอง ในทุกเมืองและ ทุกตำบลจะมี “ตลาดเช้า” ซึ่งเริ่มประมาณตีสาม และวายตอนแปดโมงเช้า เกษตรกรแต่ละ ครอบครัวต่างนำผลผลิตของตนมาขายกับผู้ซื้อ โดยตรงโดยไม่มีการผูกขาดราคาและการ จำหน่ายทุกคนเป็น “นายทุนข้างถนน” หรือ main street capitalist ตามทฤษฎีตลาดเสรี ของอดัม สมิท หลังจากนั้นก็เป็นเวลาของ “ตลาด กลางวัน” ตั้งแต่ประมาณ ๐๙.๐๐ น. จนถึงบ่าย ๆ ทุกอย่างซื้อขายกันในสภาพ “สดใหม่” โดยไม่ ต้องมีการแซ่เข้นและใส่สารกันบูด “สินค้าแห่ง” และ อื่น ๆ มีขายตามตลาดเล็ก ๆ ที่กระจายอยู่ในตำบล หรือเมือง ส่วนสินค้าที่จะส่งออกต่างประเทศ ก็ถูกขายให้พ่อค้าคนกลาง ข้อดีคือไม่มีใคร สามารถควบคุมหรือผูกขาดทั้งระบบ ทั้งผู้ขาย และผู้ซื้อที่มีจำนวนมากมายและไม่มีใครมีอำนาจ เหนือราคาและการจัดจำหน่าย สหรัฐฯ เคยมีสิ่ง เหล่านี้แต่ถูกบริษัทข้ามชาติเข้ายึดไปหมดในปัจจุบัน เมื่อเร็ว ๆ นี้ **รัฐบาลไทยตัดสินใจจะออกโฉนด สำหรับที่ดินที่ถือครองโดยเกษตรกรมาหลายชั่วอายุคน** ทั้งนี้เพื่อให้เกษตรกรสามารถขายหรือ จำนองที่ดินได้ในกรณีจำเป็น ปรากฏการณ์เช่นนี้ เคยเกิดขึ้นในสหรัฐฯ และเป็นต้นเหตุของการ

สูญสิ้นของเกษตรกรรายย่อย เกษตรกรไทยต่าง ยินดีกับแผนของรัฐบาลทั้ง ๆ ที่ **แผนการนี้คือการ เริ่มต้นของจุดจบของระบบที่ยั่งยืนมาเป็นเวลา ร้อย ๆ ปี** และเป็นระบบที่ทำให้ประเทศไทยถูกเรียกว่า “อุ้งข้าวของโลก” สิ่งที่เหมาะสมกับเกษตรกรรม ในสหรัฐฯ ก็คือปัญหานี้ควรได้รับการแก้ไขมา นานแล้วไม่ได้รับการแก้ไขผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นก็จะ เหมือน ๆ กันในที่สุด

ชาวนาไทยรักที่นาของเขา สิ่งที่เขาต้องการ คือการได้เงินเพิ่มอีกเพียงเล็กน้อย แต่มันก็ไม่เคย เกิดขึ้นเพราะพ่อค้าคนกลางและรัฐบาลเป็นผู้กำหนดราคา ชาวนาเริ่มกู้ยืมและไม่สามารถคืน เงินกู้ ไร่นาจะถูกขายให้เศรษฐี หรือบริษัท ขนาดใหญ่ **ภายในหนึ่งหรือสองชั่วอายุคน ความเป็น “ไทแต่ตัว” ของชาวนาจะกลายเป็น อดีต** พวกเขาจะกลายเป็นลูกจ้างในไร่นาที่เคย เป็นของพวกเขาหรือไม่ก็ต้องไปหางานทำในเมือง ชนบทจะหดตัวลงในขณะที่เมืองจะขยายตัวขึ้น วิถีชีวิตที่เคยสืบทอดกันมาจะหายไป ใน ๒-๓ ชั่วอายุคน จอห์น สาราภาว่าเขาไม่ทราบว่าจะ ปรากฏการณ์เช่นนี้เป็นการพัฒนาที่จำเป็นและไม่ อาจหลีกเลี่ยงได้ หรือเป็นการบีบคั้นของคนรวย เพื่อควบคุมชีวิตของชาวนาที่ยากจน แต่มันเป็น สิ่งที่น่าเสียใจที่ได้พบเห็นและเขาเห็นว่ามันไม่ เสียหายที่จะศึกษาหาวิธีให้ชาวนาได้กลับไปใช้ ชีวิตอย่างเดิมอีกครั้ง

การศึกษา (Education)

สหรัฐฯ ครอบงำเอาเครื่องแบบกลับมาใช้ใน โรงเรียนเหมือนเดิมและควรควบคุมการตัดผม การเจาะร่างกาย การสักและอื่น ๆ ที่จะหันเห ความสนใจของนักเรียนและนักศึกษา สถาน ศึกษาที่ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบที่กำหนดไม่ควร ได้รับการสนับสนุนด้านการเงินจากรัฐบาลกลาง นักเรียนนักศึกษาที่ไม่ปฏิบัติตามต้องย้ายออกจากที่พักของสถานศึกษา ในปัจจุบัน บรรยาภาค ในโรงเรียนไม่เกื้อหนุนการศึกษา โรงเรียนกลายเป็น “สโมสร” ซึ่งนักเรียนต่างไอ้อวดเครื่อง

แต่งกายชุดใหม่ ทรงผมใหม่ และการทำร้ายร่างกายตนเองแบบใหม่ ๆ เช่น การเจาะจมูก เจาะหูหรือการสักลวดลายสีสันท่าง ๆ บนร่างกาย ครูและนักเรียนต่างไม่ปลอดภัยจากอันตราย ซึ่งข่มขู่และขัดขวางการเรียนการสอน ห้องน้ำของโรงเรียนมักไม่มีคนใช้ เพราะนักเรียนต่างยอมให้เสื้อผ้าของตนเองเปียกมากกว่าการไปเข้าห้องน้ำ และถูกปล้นชิง จอห์นเห็นว่าการลงโทษทางร่างกายควรถูกนำมาใช้ใหม่อย่างมีเหตุมีผล การตีมือ หรือตีกันด้วยไม้บรรทัดควรเป็นที่ยอมรับ ถ้าโรงเรียนชั้นประถมนำเอาระเบียบข้างต้นไปปฏิบัติ โรงเรียนมัธยมก็อาจจะไม่ต้องมีการควบคุมใด ๆ มากมายนัก

นักเรียนทุกคนจะไม่ได้รับการเลื่อนชั้นถ้าสอบไม่ผ่าน การใช้มีดหรือปืนข่มขู่ครูอาจารย์จะมีความผิดถึงไล่ออกโดยไม่รับการร้องทุกข์ บริเวณสถานศึกษาต้องถูกควบคุมแม้ต้องใช้นักงานรักษาความปลอดภัย โครงการเหล่านี้จะช่วยบรรเทาครูอาจารย์ได้ความภูมิใจ คักคีศรีและอำนาจควบคุมคืนมา เมื่อนำลูกสาวไปสมัครเข้าเรียนที่โรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งในซานฟรานซิสโกวัลเลย์ในเมืองลอสแอนเจลิส บรรยากาศในโรงเรียนทำให้เขากลับในความปลอดภัยของลูกสาว สิ่งที่เขาเห็นไม่ใช่บรรยากาศของสถานศึกษาเล่าเรียน มันมีสภาพเหมือนการแสดงดนตรีฟังหรือการเต้นแร็ปในการเลี้ยงในวันฮาโลวีน ถ้าลูกสาวของเขาหลุดเข้าไปในสิ่งแวดล้อมดังกล่าว เธอจะสูญเสียการเรียนรู้และกลายเป็นสมาชิกของสมาคมเพื่อการสังสรรค์ในทันที

คนจำนวนมากพากันท้วงเกี่ยวกับ “สิทธิมนุษยชน” ของนักเรียนมากกว่าความประพฤติและระดับของการเรียนรู้ ถ้าจะฟื้นฟูการศึกษาเล่าเรียนก็ควรเอา “จิตแพทย์” (psychiatrist) ออกจากโรงเรียนและสถาปนาระเบียบวินัยขึ้นใหม่

การคมนาคม (Transportation)

แม้สหรัฐอเมริกาจะมีระบบการคมนาคมที่ครอบคลุม

ทั้งทางอากาศ ทางรถไฟ รถโดยสารถนนประเภทต่าง ๆ และบริษัทขนส่ง แต่การเดินทางในเมืองขนาดกลางและขนาดใหญ่ส่วนใหญ่ก็เป็นปัญหาภาครัฐบาลกลางสหรัฐฯ ควรจัดโครงการขนส่งแบบใหม่และโครงการใหม่ควรใช้รูปแบบของการคมนาคมในประเทศไทย

สหรัฐฯ ควรผลิต “รถตุ๊กตุ๊ก” เพื่อให้บริการสำหรับระยะทางสั้น ๆ ในใจกลางของเมือง คนอเมริกันจะไม่เรียกมันว่า “ตุ๊กตุ๊ก” เพราะเสียงมันฟังดูตลก แต่อาจจะเรียกมันว่า “Motorcycle Taxi” จอห์นเชื่อว่าบริษัทผู้ผลิตรถมอเตอร์ไซด์ยี่ห้อ ฮาร์เลย์ - เดวิดสัน ของสหรัฐฯ จะสนใจเข้าร่วมในโครงการนี้ นอกจากโครงการดังกล่าวแล้วยังควรเปลี่ยนรถปิกอัพให้เป็นรถโดยสารขนาดเล็ก (รถสองแถว) และบริการเส้นทางประจำจากซานฟรานซิสโกสู่พื้นที่ที่มีการจราจรหนาแน่น โครงการทั้งสองควรได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลกลางทั้งในเรื่องเงินลงทุน และการประกันอุบัติเหตุโดยผู้ประกอบการมีหน้าที่จ่ายเงินคืนให้รัฐบาลในเวลาต่อมา

โครงการทั้งสองจะช่วยลดความหนาแน่นของการจราจรลงได้มาก และลดค่าใช้จ่ายด้านพลังงานด้วย

พลังงาน (Energy)

ชาวอเมริกันต้องตั้งเป้าที่จะลดการใช้ น้ำมันรถยนต์ลงปีละ ๕ เปอร์เซ็นต์เป็นเวลา ๓ ปีติดต่อกัน เรื่องนี้ทำได้โดยการติดตั้งมิเตอร์ภายในรถ ยิ่งกว่านั้น รถยนต์ที่กินน้ำมันมากต้องเลิกการผลิตเมื่อรถรุ่นนั้น ๆ หมดอายุการใช้งาน รถยนต์ในสหรัฐฯ ที่วิ่งได้น้อยกว่า ๓๐ ไมล์ต่อแกลลอนต้องถูกห้ามใช้ เครื่องปรับอากาศต้องผลิตให้ตั้งอุณหภูมิอยู่ที่ ๗๒ องศาฟาเรนไฮต์ และเครื่องทำความร้อนก็ต้องควบคุมอุณหภูมิด้วย ชาวอเมริกันต้องลดการพึ่งพาพลังงานจากฟอสซิลให้เป็นไปเท่าที่จำเป็นเท่านั้น การสูญเสียอื่น ๆ ด้านพลังงานจำเป็นต้องถูกจำกัดด้วย

เราถูกบังคับให้นั่งดูประเทศดูไป เพื่อน

ใกล้ชิดของเราสร้างเกาะมากมายในทะเล และสร้างลานเล่นสกีอันหนาวเย็นเพื่อที่ชาวอาหรับจะได้เล่นสกีกลางทะเลทราย พวกเขาควรได้รับการเตือนว่าพวกเขาไม่รู้จักน้ำมันและการใช้ประโยชน์น้ำมันจนกระทั่งเราบอกพวกเขา ประเทศผู้ผลิตน้ำมันรวมตัวกันเป็นสมาคมของประเทศผู้ผลิตน้ำมันเพื่อการต่อราคาได้ สหรัฐฯ จีน และประเทศผู้ใช้น้ำมันอื่น ๆ ก็ควรรวมตัวกันเพื่อเจรจากับประเทศผู้ผลิตน้ำมันและบริษัทผู้จำหน่ายน้ำมันได้เช่นเดียวกัน สหรัฐฯ ควรเข้าใจได้แล้วว่าประเทศผู้ผลิตน้ำมันและบริษัทผู้จำหน่ายน้ำมันคือศัตรูของประชาชนทั่วโลกและสหรัฐฯ ไม่ควรยอมรับการกระทำของพวกเขาอีกต่อไป แต่โชคไม่ดีที่ประธานาธิบดีหลายคนของสหรัฐฯ มีหุ้นในบริษัทน้ำมันและไม่สนใจหากการแก้ปัญหาข้างต้น

การเสกติดน้ำมันเป็นปัญหาใหญ่ของสหรัฐฯ มาตรการที่รุนแรงและเด็ดขาดเป็นสิ่งที่เหมาะสมยิ่งไม่ได้เพื่อลดการบริโภค ประธานาธิบดีที่ดีควรจะรู้ดีในเรื่องนี้และเลิกพูดถึงพลังงานแสงอาทิตย์และรถยนต์ไฟฟ้าซึ่งเป็นเรื่องในอนาคต สหรัฐฯ ต้องการทางออกในปัจจุบันไม่ใช่รออีก ๑๐- ๒๐ ปี

เทคโนโลยีและความก้าวหน้า (Technology and Progress)

ผู้ที่อยู่เบื้องหลังเทคโนโลยีมักกล่าวว่าเทคโนโลยี และความเจริญเป็นสิ่งเดียวกันและอ้างว่ายิ่งมีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเท่าไรก็ยิ่งมีความเจริญเท่านั้น **จริงอยู่ เทคโนโลยีช่วยให้ชีวิตสะดวกสบายขึ้น แต่คุณภาพชีวิตในครอบครัว** การทำงาน การพักผ่อนหย่อนใจ การรักษาสุขภาพ ความมั่นคงทางการเงินและเสรีภาพพื้นฐาน**มีความสำคัญกว่าการมีชีวิตที่สะดวกสบาย** ชาวตะวันตกมีสิ่งบำรุงบำเรอความสุขมากมาย มีอาหาร รถยนต์ เสื้อผ้า ของเล่น การบันเทิงและความฟุ่มเฟือยต่าง ๆ แต่สิ่งเหล่านี้หรือที่บ่งชี้ว่าชีวิตของชาวตะวันตกเป็นชีวิตที่เจริญก้าวหน้า จอห์นไม่แน่ใจว่ามันเป็น

เช่นนั้นเมื่อพิจารณาถึงสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้:

- เทคโนโลยีจำนวนมากเป็นเพียงของเล่น อิเล็กทรอนิกส์ อาวุธยุทธโธปกรณ์และเครื่องมือสำหรับการติดต่อสื่อสาร

- แม้ตะวันตกจะสามารถส่งคนไปลงบนดวงจันทร์แต่ก็ยังไม่สามารถรักษาโรคมะเร็ง โรคเอดส์ โรคหัวใจหรือวัณโรคได้

- แม้สหรัฐฯ จะสามารถทำลายกองทัพอิรักได้ แต่ก็ไม่สามารถทำลายกลุ่มก่อการร้ายในอิรักได้

- แม้สหรัฐฯ จะประสบความสำเร็จในด้านสิ่งนอกกายเกือบทุกอย่าง แต่ก็ไม่สามารถจัดการกับปัญหายาเสพติดของคนอเมริกันและปัญหาการฟ้องร้องกันอย่างไม่สิ้นสุดได้

- แม้เทคโนโลยีทางวัตถุจะช่วยอำนวยความสะดวกและช่วยประหยัดเวลาได้มากมาย แต่ก็ไม่สามารถแก้ไขปัญหาการหย่าร้าง ปัญหาเด็กถูกพ่อละทิ้งและเด็กนับล้านติดยาเสพติดได้

- แม้สหรัฐฯจะมั่งคั่งทางวัตถุ แต่กลับส่งพ่อและแม่ไปอยู่บ้านพักคนชราแทนที่จะดูแลด้วยตนเอง

- คนอเมริกันคบหาเพื่อนเพราะเพื่อนคนนั้น ๆ เป็น “ประโยชน์” ต่อเขา

- สหรัฐฯ มีเทคโนโลยีสำหรับประดิษฐ์รถยนต์แต่อากาศกลับเต็มไปด้วยมลพิษ นอกจากนั้นคนอเมริกันกลายเป็นเบี้ยให้รัฐบาลเดินโดยไม่สามารถจำกัดการใช้อำนาจอันไม่ถูกต้องของรัฐบาลตนเองได้

จอห์นเห็นว่าแม้ชาวตะวันตกจะประสบความสำเร็จด้านวัตถุภายนอกแต่ก็น่าสงสัยว่าวัตถุต่าง ๆ เหล่านั้นช่วยเพิ่มคุณภาพชีวิตหรือไม่ วัยรุ่นที่มีโทรศัพท์มือถือติดหูตลอดเวลาและเด็ก ๆ ที่ต่างหมกมุ่นอยู่กับเกมคอมพิวเตอร์ได้สูญเสียจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ไปจนหมด ถ้าพวกเขาไม่มีของเล่น “ไฮเทค” ดังกล่าว พวกเขาจะไม่ทำอะไรจะทำเพราะพวกเขาขาดความสามารถในการสร้างสรรค์และ ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นไปแล้ว สิ่งเหล่านี้หรือคือสิ่งที่เรียกว่าความก้าวหน้า?? **☞ อ่านต่อฉบับหน้า**

ต่อมานุษย์เกิด “ความโลภ” และ “ความเกียจคร้าน”
เริ่มกักตุน “ผลผลิตส่วนเกินความจำเป็นสำหรับการบริโภค”
ด้วยการเก็บข้าวสาธิตมาไว้เพื่อบริโภคทั้งเย็นทั้งเช้า...
ในที่สุดความอุดมสมบูรณ์ของระบบนิเวศก็สูญหายไป
ส่งผลให้มีความขาดแคลนเกิดขึ้นในสังคม...

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

๒. เศรษฐกิจพอเพียงแบบทุนนิยม (DI, SI)
ซึ่งถูกอธิบายให้กลายเป็นหลักการที่สนับสนุน
ความชอบธรรมของนายทุนในการแสวงหา
ประโยชน์จากมูลค่าส่วนเกินของพลังงานคนอื่น
โดยนายทุนที่เป็นเศรษฐีหรือมหาเศรษฐีย่อมอ้าง
ได้ว่าตนมีความ “พอเพียง” ในทรัพย์สิน (หลาย
พันหลายหมื่นล้านบาท) ที่มีอยู่ เพราะรู้จักวิธี
ทำมาหากินอย่าง “พอประมาณ” กับกำลัง
ความสามารถของตนเอง ด้วยการอาศัยความรู้
ที่จะแสวงหากำไรให้ได้มากที่สุดอย่าง “เป็นเหตุ
เป็นผล” ซึ่งเมื่อมีทรัพย์สินเงินทองมาก ๆ แล้วก็
จะกลายเป็น “ภูมิคุ้มกัน” ของชีวิตเนื่องจาก
สามารถจะใช้เงินซื้อทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อแก้ปัญหา

ที่เผชิญในชีวิตได้ (แม้แต่การใช้จ่ายเงินซื้อบุญกุศล
เพื่อจะไปสวรรค์ในชาติหน้าก็ยังทำได้ เป็นต้น)

๓. เศรษฐกิจพอเพียงแบบฤาษี (D↓, S↓)
ซึ่งถูกอธิบายให้เกิดความเข้าใจว่าเศรษฐกิจ
พอเพียงก็คือ การใช้ชีวิตอย่างประหยัดมัคน้อย
สันโดษ มีความพอเพียงในวิถีการดำรงชีวิต
แบบเกษตรกรรายย่อยที่เลี้ยงชีพด้วยการทำ
เกษตรกรรมผสมผสาน แล้วไม่กระตือรือร้นที่จะ
ชวนขยายยกระดับแบบวิธีการผลิตของตนให้
เจริญก้าวหน้ากว่าที่เป็นอยู่ด้วยเกรงว่าจะกลายเป็น
“ความไม่พอเพียง” ไป เป็นต้น

๔. เศรษฐกิจพอเพียงแบบพุทธเศรษฐศาสตร์ (D↓, S↑) ซึ่งมุ่งปลูกฝังให้ผู้คน “รู้-ตื่น-เบิกบาน” ลดความโลภความต้องการส่วนที่เกินจากความพอเพียงหรือความจำเป็นพื้นฐานของชีวิตให้น้อยลง ควบคู่กับการชวนขยายยกระดับสติปัญญาให้เกิด การ “เข้าใจ เข้าถึง พัฒนา” (ปรีชาติ ปฏิบัติ ปฎิเวธ) เพื่อจะสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เผชิญในชีวิตได้ อย่างถูกต้องเที่ยงตรงในเหตุในผล ภายใต้วิถี ทางอันเป็นไปเพื่อสิ่งที่ “มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุขที่ยั่งยืน” อย่างเป็นสัมมาทิฐิ

กรอบความคิดในการจำแนกธรรมชาติแห่งความเป็นพลเมืองของพุทธศาสนาและเศรษฐกิจพอเพียงออกเป็น ๔ แบบ (typology) และ ๔ ลำดับชั้น (taxonomy) เช่นนี้ จะช่วยให้เข้าใจ แก่นสารความหมายของพุทธเศรษฐศาสตร์และ เศรษฐกิจพอเพียงได้อย่างถูกต้องยิ่งขึ้น โดย ไม่เกิดความสับสนในการเข้าใจความหมายของ “ภาษา” ที่ใช้อย่างผิด ๆ เหมือนเช่นในยุคสมัย หนึ่งที่จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ขอให้คณะสงฆ์ ไทยงดสอนเรื่อง “สันโดษ” เพราะเกรงว่าหลักธรรม ทางพุทธศาสนาข้อนี้จะทำให้คนไทยหมดความ กระตือรือร้นในการทำงาน อันจะเป็นอุปสรรค ต่อการพัฒนาความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ของบ้านเมือง ภายใต้คำขวัญ “งานคือเงิน เงิน คืองาน บันดาลสุข” ในยุคนั้น เช่นเดียวกับที่ ผู้คนจำนวนไม่น้อยเข้าใจความหมายของคำว่า “พอเพียง” ตามพระราชดำรัส “เศรษฐกิจ พอเพียง” ในลักษณะคล้ายกับที่จอมพลสฤษดิ์ เข้าใจความหมายของคำว่า “สันโดษ” แบบผิด ๆ กล่าวคือเกรงว่า “ความพอเพียง” จะทำให้ผู้คน ขาดความกระตือรือร้นในการทำงานสร้างสรรค์ ผลผลิตต่าง ๆ อันอาจจะถ่วงความเจริญก้าวหน้า ของบ้านเมืองที่กำลังพัฒนาไปสู่การแข่งขันกับ ประเทศอื่น ๆ ในโลกยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งทั้งหมดนี้ เป็นความสับสนที่เกิดจากการเข้าใจความหมาย ของ “สันโดษ” หรือ “พอเพียง” ตามกรอบความ

คิดแบบที่ ๓ (D↓, S↓) อันไม่ใช่ความหมาย แท้จริงตามหลักพุทธศาสนาและหลักเศรษฐกิจ พอเพียงในแบบที่ ๔ (D↓, S↑) ของกรอบความ คิดดังที่กล่าวมา เป็นต้น

เศรษฐศาสตร์การเมืองแห่งความพอเพียง

มีผู้เสนอว่าอันที่จริงน่าจะใช้คำว่า “พอดี” แทน คำว่า “พอเพียง” เพื่อไม่ให้ผู้คนเกิดความรู้สึก นึกคิดในเชิงหมัดแรงจูงใจที่จะทำงานสร้างสรรค์ ผลผลิต เนื่องจากมีความ “พอเพียง” แล้ว แต่ถ้า พิจารณาให้ดีเราจะเห็นถึงความลุ่มลึกของความ หมายที่แฝงอยู่ในคำว่า “พอเพียง” นี้ ซึ่งกินความ กว้างขวางกว่าคำว่า “พอดี” โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเชิงปรัชญาการเมืองและเศรษฐศาสตร์ การเมืองที่แฝงอยู่ภายใต้โครงสร้างส่วนลึก แห่งความหมายของความพอเพียงเมื่อมองจาก กรอบความคิดทางพุทธปรัชญาในอัครคัมภีร์สูตร ทิมนิกาย ปาฎิกวรรค พระพุทธเจ้าได้ตรัสเล่าถึง ทฤษฎีกำเนิดอำนาจรัฐ ด้วยตรรกะที่คล้ายคลึง ทฤษฎีสัญญาประชาคมของลัทธิประชาธิปไตย เพื่อหักล้างลัทธิเทวสิทธิ์ที่พวกพราหมณ์สมัยนั้น สอนว่า พระพรหมเป็นผู้สร้างโลก และสร้าง มนุษย์วรรณะต่าง ๆ ขึ้น โดยวรรณะพราหมณ์ และวรรณะกษัตริย์จะเป็นชนชั้นที่อยู่เหนือมนุษย์ วรรณะอื่น เพราะเป็นเจตจำนงของพระพรหมผู้ สร้างโลก แต่พระพุทธเจ้าทรงแย้งลัทธิความเชื่อนี้ และตรัสเล่าถึงรากฐานที่มาแห่งอำนาจรัฐว่า “ใน ภาวะดั้งเดิมตามธรรมชาติ”(state of nature) ก่อนที่รัฐจะถือกำเนิดขึ้นมาครอบระบบสังคม มนุษย์นั้น เดิมทีมนุษย์อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข ท่ามกลางความอุดมสมบูรณ์ของระบบนิเวศใน ธรรมชาติ และด้วยความ “พอเพียง” ในการบริโภค ทรัพยากรของโลกโดยทรงเล่าให้เห็นภาพว่า ตอนเช้าเมื่อหิวขึ้นมา มนุษย์ก็พากันไปเก็บข้าว สาลีที่ขึ้นเองเพื่อมาบริโภคตอนเช้า ตอนเย็นข้าว สาลีที่มีเมล็ดสุกกิ่งออกขึ้นแทนที่ ตอนเย็นเมื่อหิว

ขึ้นมา มนุษย์ก็พากันไปเก็บข้าวสาลีเพื่อมาบริโภคในเวลาเย็น ตอนเช้าข้าวสาลีที่มีเมล็ดสุกกก็งอกขึ้นแทนที่ใหม่ ดั้งเนื้อความในอัครคัมภีร์ยูสุตร (พระไตรปิฎก เล่มที่ ๑๑ : ๖๑-๗๕) ว่า

“ดูกรวาเสฏฐะและภราทวาชะ ครั้นต่อมาเมื่อเครื่องดินของสัตว์เหล่านั้นหายไปแล้ว ก็เกิดมีข้าวสาลีขึ้นเองในที่ที่ไม่ต้องไถ เป็นข้าวไม่มีรำ ไม่มีแกลบ ขาวสะอาด กลิ่นหอม มีเมล็ดเป็นข้าวสาร ตอนเย็นสัตว์เหล่านั้นนำเอาข้าวสาลีชนิดใดมาเพื่อบริโภคในเวลาเย็น ตอนเช้าข้าวสาลีชนิดที่มีเมล็ดสุกกก็งอกขึ้นแทนที่ ตอนเช้าเขาพากันไปนำเอาข้าวสาลีใด มาเพื่อบริโภคในเวลาเช้า ตอนเย็นข้าวสาลีชนิดนั้นที่มีเมล็ดสุกกก็จะงอกขึ้นแทนที่ ไม่ปรากฏว่าบกพร่องไปเลย ดูกรวาเสฏฐะและภราทวาชะ ครั้นนั้นพวกสัตว์บริโภคข้าวสาลีที่เกิดขึ้นเองในที่ที่ไม่ต้องไถ พากันรับประทานข้าวสาลีนั้น มีข้าวสารนั้นเป็นอาหารดำรงมาได้ลิ้นกาลช้านาน”

ต่อมามีมนุษย์บางคนเกิด “ความโลภ” และ “ความเกียจคร้าน” โดยเริ่มสะสมกักตุน “ผลผลิตส่วนเกินความจำเป็นสำหรับการบริโภค” ด้วยการเก็บข้าวสาลีมาไว้เพื่อบริโภคทั้งเย็นทั้งเช้าในคราวเดียวกัน เมื่อผู้อื่นเห็นเข้าก็เริ่มเลียนแบบทำตาม และขยายขอบเขตการสะสมกักตุนผลผลิตส่วนเกินความจำเป็นสำหรับการบริโภคเพิ่มมากขึ้น ๆ เพราะถูกครอบงำด้วย “ความต้องการส่วนเกินความพอเพียง” ที่เพิ่มสูงขึ้น ๆ ดังกล่าวจนในที่สุดความอุดมสมบูรณ์ของระบบนิเวศในธรรมชาติก็สูญหายไป ส่งผลให้มีความขาดแคลนเกิดขึ้นในสังคม ดั้งเนื้อความในอัครคัมภีร์ยูสุตรว่า

“ครั้งนั้น สัตว์ผู้หนึ่งเกิดความเกียจคร้านขึ้น จึงได้มีความเห็นอย่างนี้ว่า ดูกรท่านผู้เจริญ เราช่างลำบากเสียนี้กระไร ที่ต้องไปเก็บข้าวสาลีมาทั้งในเวลาเย็นสำหรับอาหารเย็น ทั้งในเวลาเช้า

สำหรับอาหารเช้า อย่างกระนั้นเลย เราควรไปเก็บเอาข้าวสาลีมาไว้เพื่อบริโภคทั้งเย็นทั้งเช้า คราวเดียวเถิด ดูกรวาเสฏฐะและภราทวาชะ ต่อแต่นั้นมาสัตว์ผู้หนึ่งก็ไปเก็บเอาข้าวสาลีมาไว้เพื่อบริโภคทั้งเย็นทั้งเช้าในคราวเดียวกัน ฉะนั้นแลดูกรวาเสฏฐะและภราทวาชะ ครั้นนั้นสัตว์ผู้หนึ่งเข้าไปหาสัตว์ผู้หนึ่งแล้วชวนว่า ดูกรสัตว์ผู้เจริญ มาเถิดเราจักไปเก็บข้าวสาลีกัน สัตว์ผู้หนึ่งตอบว่า ดูกรสัตว์ผู้เจริญ ฉันไปเก็บเอาข้าวสาลีมาไว้เพื่อบริโภคพอทั้งเย็นทั้งเช้าเสียคราวเดียวกันแล้ว ต่อมาสัตว์ผู้หนึ่งถือตามแบบอย่างของสัตว์ผู้หนึ่ง จึงไปเก็บเอาข้าวสาลีมาไว้คราวเดียวเพื่อสองวัน...

ดูกรวาเสฏฐะและภราทวาชะ ครั้นนั้นแล สัตว์ผู้หนึ่งถือตามแบบอย่างของสัตว์นั้น จึงไปเก็บเอาข้าวสาลีมาไว้คราวเดียวเพื่อสี่วัน ดูกรวาเสฏฐะและภราทวาชะ ต่อมาสัตว์อีกผู้หนึ่ง เข้าไปหาสัตว์ผู้หนึ่ง แล้วชวนว่า ดูกรสัตว์ผู้เจริญ มาเถิดเราจักไปเก็บข้าวสาลีกัน สัตว์ผู้หนึ่งตอบว่า ดูกรสัตว์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าได้เก็บข้าวสาลีมาไว้คราวเดียวเพื่อสี่วันแล้ว ครั้นนั้นแล สัตว์ผู้หนึ่ง ถือตามแบบอย่างของสัตว์นั้นจึงไปเก็บข้าวสาลีมาไว้คราวเดียวเพื่อแปดวัน สัตว์ทั้งหลายเหล่านั้นพยายามเก็บข้าวสาลีสะสมไว้เพื่อบริโภคกันขึ้น เมื่อนั้นแลข้าวสาลีนั้นจึงกลายเป็นข้าวมีรำหอมเมล็ดบ้าง มีแกลบหุ้มเมล็ดบ้าง ต้นที่ถูกเกี่ยวแล้วก็ไม่กลับงอกแทน ปรากฏว่าขาดเป็นตอนๆ (ตั้งแต่นั้นมา) จึงได้มีข้าวสาลีเป็นกลุ่ม ๆ”

ถ้าหากมนุษย์บริโภคทรัพยากรธรรมชาติด้วย “แบบวิถีการดำเนินชีวิตที่พอเพียง” ตามความจำเป็นในการดำรงชีวิต โดยไม่มีการกักตุน “ผลผลิตส่วนเกินความจำเป็นหรือเกินความพอเพียงขั้นพื้นฐานของชีวิต” ตอนเช้าหิวขึ้นมา ก็ไปเก็บข้าวสาลีเพื่อบริโภคตอนเช้า ตอนเย็น หิวขึ้นมา ก็ไปเก็บข้าวสาลีเพื่อบริโภคตอนเย็น ดังนี้ก็จะใช้ทรัพยากรธรรมชาติแค่ X หน่วย แต่เมื่อ

ไปเก็บผลผลิตส่วนเกินความจำเป็นมากักตุนไว้สำหรับบริโภคทั้งเย็นทั้งเช้าคราวเดียว ก็จะต้องใช้ทรัพยากรเพิ่มขึ้นเท่าตัวคิดเป็น ๒X หน่วย ทั้งนี้ถ้ามีการกักตุนผลผลิตส่วนเกินความจำเป็นสำหรับการบริโภคเพื่อไว้เป็น ๒ วัน ก็จะต้องใช้ทรัพยากรสิ้นเปลืองเพิ่มขึ้น เป็น ๔ เท่าตัวหรือ ๔X หน่วย ซึ่งความต้องการบริโภคทรัพยากรระดับเท่านี้ ระบบนิเวศวิทยาในธรรมชาติอาจจะยังพอรองรับได้ แต่เมื่อมีการกักตุนผลผลิตส่วนเกินความจำเป็นของชีวิตสำหรับไว้บริโภคเพิ่มมากขึ้น ๆ เป็น ๘ วัน อันทำให้สิ้นเปลืองทรัพยากรธรรมชาติเพิ่มเป็น ๑๖X หน่วย (หรือเกินกว่าระดับความพอเพียงขั้นพื้นฐานของชีวิต ๑๖ เท่า) ระบบนิเวศก็เริ่มไม่สามารถปรับตัวเพื่อรองรับแบบวิถีการบริโภคอย่างเกินความพอดีพอเพียงของมนุษย์เช่นนั้นได้อีกต่อไป ในที่สุดก็ทำให้ความอุดมสมบูรณ์ของธรรมชาติถูกทำลายและมีความขาดแคลนเกิดขึ้นในสังคม

ความขาดแคลนที่เกิดขึ้นนี้ได้นำไปสู่การก่อเกิด “สถาบันกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน” (property right) ของสังคมตามมา (เช่นเดียวกับสมัยก่อนที่น้ำสะอาดมีให้บริโภคอย่างเหลือเฟือ น้ำสะอาดก็จะมีมูลค่าอะไรให้ใครแย่งชิงกันเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ แต่ปัจจุบันเมื่อน้ำสะอาดมีลดน้อยลงก็มีผู้นำน้ำสะอาดมาบรรจุลงขวดขายกัน เป็นต้น) ทำให้เริ่มมีการปักปันเขตแดนเพื่อแบ่งข้าวสาลีกันดังเนื้อความในอัคคัญญสูตรว่า

“เมื่อพวกเราทุกคนบริโภคข้าวสาลีซึ่งเกิดขึ้นเองในที่ที่ไม่ต้องไถอยู่ รับประทานข้าวสาลีนั้น มีข้าวสาลีเป็นอาหาร ดำรงอยู่ได้สัปดาห์ช้านาน เพราะมีธรรมทั้งหลายที่เป็นอกุศลชั่วช้าปรากฏขึ้นแก่พวกเรา ข้าวสาลีนั้นจึงกลายเป็นข้าวมีรำ หุ้มเมล็ดบ้าง มีกลีบห่อเมล็ดไว้บ้าง แม้แต่ที่เกี่ยวข้องแล้วก็ไม่ยกขึ้นแทนที่ ปรากฏว่าขาดเป็นตอน ๆ จึงได้มีข้าวสาลีเป็นกลุ่ม ๆ อย่างกระนั้น

เลยพวกเราควรมาแบ่งข้าวสาลีและปักปันเขตแดนกันเสียเถิด ดูกรวาเสฏฐะและภารทวาชะครันแล้ว ลัทธิทั้งหลายจึงแบ่งข้าวสาลีและปักปันเขตแดนกัน”

เมื่อมีสถาบันกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินเกิดขึ้นแล้ว ก็เริ่มเกิดเหตุทะเลาะวิวาทเพราะมีการละเมิดกรรมสิทธิ์แห่งทรัพย์สินดังกล่าว ผลที่สุด มนุษย์ก็หันมาทำข้อตกลงร่วมกันที่จะสถาปนา “อำนาจที่เป็นทางการของสังคม” ขึ้น ด้วยการพร้อมใจที่จะ “มอบอำนาจ” ให้แก่คนผู้หนึ่ง เพื่อให้มาทำหน้าที่จัดระเบียบสังคม และช่วยปกป้องสถาบันกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินของผู้คน โดยมนุษยคนอื่น ๆ จะยอมแบ่งผลผลิตที่เป็น “สิทธิ” ของตนบางส่วนให้กับบุคคลผู้นั้นเป็นการตอบแทน ดังเนื้อความในอัคคัญญสูตรว่า

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

วัฒนธรรม “บุญนิยม” นั้น ต้องไม่ใช่ “บุญ”

เป็น “วิมาน” หลอกคน

(โศลกธรรมงานมหาปวารณาปี ๒๕๕๓)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

หจก.จ.บริการพุทธะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

กรรมชั่วนั้นวิ่งเร็วดุจหมาไล่เนื้อซึ่งกระโจนสุดฝีเท้า
สักวันหนึ่งผลกรรมชั่วจะตามเรามาทัน และส่งผลเที่ยงตรง
ย้อนกลับมาถึงเราเหมือนนวมเมอแรงที่ขว้างออกไป
มันจะกลับมาพร้อมดอกเบี๋ยที่ทบทวีรวมกับเงินต้นอันน่าสะพรึงกลัว....

เธอเป็นหญิงสาวจีนอายุก็เพิ่งจะได้เพียงแค่ ๒๐ ปี แต่เธอก็ถูกทางการนำมาลงโทษประหาร เธอจบจากชีวิตลงซึ่งนับว่าเป็นการใช้ชีวิตของคนอีกชีวิตหนึ่งที่แสนจะน้อยและสั้นนัก ความทุกข์ทรมานและความทุกข์ทรมานและความตายก็มาเยี่ยมเยือนเสียแล้ว

ผู้หญิงเคราะห์ร้ายคนนี้ชื่อจินเพ็ง อายุ ๒๐ ปี เกิดที่เมืองซานซีเมื่อปี ๑๙๗๕ ตอนที่จินเพ็งเกิดใหม่ ๆ พ่อกับปู่ก็ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต พ่อเธอโตขึ้นอายุได้ ๑๓ ปี แม่ก็ป่วยตาย

ทำให้จินเพ็งถูกพ่อเลี้ยง แล้วก็ชาวบ้านหาว่าเป็นตัวช่วย

เลยถูกขับไล่ออกจากบ้าน ชาวบ้านคนอื่นก็ส่งสารแต่ไม่กล้าช่วยเพราะกลัวจะช่วย จินเพ็งเลยระแคะระคาย เป็นขอทานกินอาหารที่เหลือตามร้านอาหาร

มีอยู่วันหนึ่งไปหาอาหารกินจึงโดนหมากัด

แล้วก็มีผู้จัดการร้านอาหารคนหนึ่งเห็นเลย

ช่วยไว้ เห็นหน้าตาสวยเธอจึงถูกนำไปขายตัว

ต่อมาเธอถูกจับ ถูกจำคุก ๑ ปี พอออกจากคุกมาก็ถูกส่งกลับบ้าน

พ่อเลี้ยงไม่เอาเพราะกลัวช่วยซ้ำอีก ก็เลยขายเธอในราคา ๑,๐๐๐ หยวนให้ไปเป็นเมียชายคนหนึ่ง ชื่อโหม่วโหม่ว ซึ่งเป็นอัมพาต ไม่สามารถดูแลตัวเองได้ จินเพ็งจึงก้มหน้ารับชะตากรรมตัวเองไป

ต่อมาไม่นานก็ถูกขายต่อให้นายหู ซึ่งชี้มาเป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง ติดเหล้าชอบทุบตีจินเพ็ง ซึ่งเธอได้หาทางหนีหลายครั้ง แต่สุดท้ายก็ถูกจับไว้ได้

ต่อมานายหูออกไปธุระนอกบ้าน แล้วขังจินเพ็งไว้ในบ้าน นายถึง (เพื่อนละแวกบ้าน) ก็เข้ามาข่มขืนหลายครั้ง จนเธอตั้งครรภ์

พอนายหูรู้ว่าเธอตั้งครรภ์ ก็ให้เงินชดเชยจินเพ็ง

เพื่อให้มีเสรีภาพโดยไม่ขังเธอไว้ และจะให้

เธออยู่ในฐานะภรรยา

และเธอก็ได้ให้กำเนิดลูกชายในปี ๑๙๙๔

ปี๑๙๙๕ นายหูเดินทางกลับบ้านเพื่อฉลองเทศกาลตรุษจีน

นายถังซึ่งเป็นพ่อตัวจริงก็มา ยืนยันตัวเองว่าเป็นพ่อของลูก

นายหูโกรธมาก จับเธอมัดกับต้นไม้แล้วเอาเม็ดกริดที่ขา แล้วก็ตามร่างกายทรมาณต่าง ๆ นานา ส่วนนายถังโดนฆ่าตาย

นายหูได้ดื่มเหล้าอย่างหนัก

เธออยู่นอกบ้าน เพราะเครียดเรื่องชู้ของเธอ

จินเพิ่งเห็นเช่นนั้นเลยลากตัวมาตีในบ้าน จน

นายหูเจ็บสาหัส

จินเพิ่งเหนื่อยและเครียดมาก เลยนอนเปลอหลับไป

พอจินเพิ่งตื่นมา พบว่าลูกชายถูกรัดคอตาย เธอจึงโกรธมากเลยใช้เคียวทำนาผ่านนายหูตาย

จากนั้นเธอก็เผาบ้านเนื่องจากแค้นมาก ต่อจากนั้นเธอก็ถูกจับ

เธอก็ได้สารภาพความจริงทั้งหมด แต่ศาลไม่ยอมให้เธออุทธรณ์

และตัดสินให้จินเพิ่งถูกประหารชีวิตในข้อหาฆ่าคนตายโดยเจตนา (www.dek-d.com)

เป็นชีวิตจริงของผู้หญิงคนหนึ่ง ที่ประสบกับความทุกข์ยากแค้นแสนเข็ญระลอกแล้วระลอกเล่าที่ใคร ๆ ไม่อยากจะประสบ ไม่มีใครทราบหรอกว่าเหตุใดเธอก็ถึงผลงัยกับชะตาชีวิตอันน่ารันทดขนาดนี้ ก็ได้แต่เห็นใจเวทนาในเคราะห์ซ้ำกรรมซ้ำของเธอ

แต่ถ้าพูดไปแล้ว ในศาสนาพุทธนั้น เรื่องกรรมไม่มีความบังเอิญ เมื่อทำกรรมใดไว้ กรรมนั้นย่อมส่งผลในชาตินี้ หรือในชาติถัดไป หรือในชาติถัด ๆ ไปอีก เมื่อเข้าใจลัทธิธรรมนี้จึงไม่ควรทำกรรมชั่ว ไม่ว่าจะป็นกรรมทางกาย วาจา หรือใจก็ตาม เพราะสิ่งที่ทำไว้จะย้อนกลับมาเล่นงานเรา ในภายหลังแน่นอน จะช้าหรือเร็วเท่านั้นเอง จึง

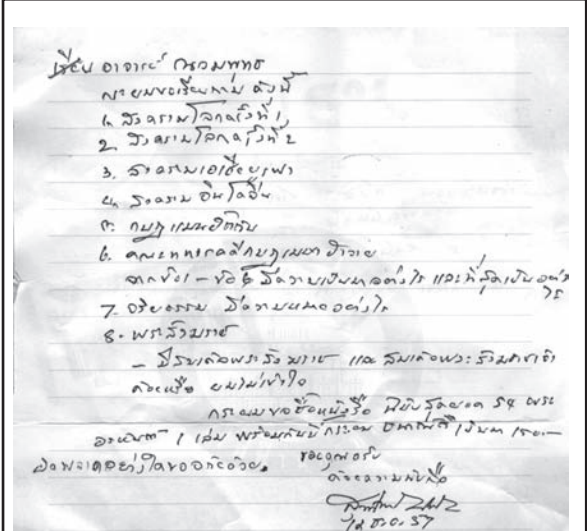
ควรลั้งสมแต่เชื่อวิบากกรรมดีให้สุดกำลัง เพราะหากลั้งสมกรรมชั่ว สุดทำยก็จะต้งไปเสวยวิบาก

ชู้ที่สร้างไว้ มีแต่ความทุกข์ทรมานไปจนวันตาย

เราอาจเคยเห็นหรือได้ยินเขาเล่ากันว่า คนที่ฆ่าวัวควายมามากมาย พอถึงวาระใกล้ตาย จะร้องออกมาคล้ายเสียงความเจ็บปวดของวัวควายที่กำลังถูกเชือด รวกับว่านาที่นี้เขากลายสภาพไปเป็นวัวควายที่มีความเจ็บปวดกลัวตายเหมือนสัตว์โลกทั่วไปนั่นเอง

เราต้องตระหนักไว้เสมอว่ากรรมชื่อนั้นวิ่งเร็วดุจหมาไล่เนื้อซึ่งกระโจนสุดฝีเท้า ลักวันหนึ่งผลกรรมชู้จะตามเรามาทัน และส่งผลเที่ยงตรงย้อนกลับมาถึงเราเหมือนนวมเมอแรงที่ขว้างออกไปมันจะกลับมาพร้อมดอกเบี๊ยที่ทบทวิรวมกับเงินต้นอันน่าสะพรึงกลัว....

๒

แจ้งข่าว

ท่านที่เป็นเจ้าของจดหมายฉบับนี้ กรุณาแจ้งที่อยู่ไปที่สำนักพิมพ์กลั่นแก่นด้วย (ขอความกรุณาท่านที่ต้องการหนังสือ "กว่าจะถึงอรหันต์ ๑ สุดยอด ๕๔ อรหันต์" กรุณาติดต่อธรรมทัศน์สมาคม ๐-๒๓๓๕-๔๕๐๖)

(ตอนที่ ๘)

• การหายใจยาวๆ ทำให้อ่อนน้ำดีเปิด
ทำให้น้ำดีออกมาขยอโยมมัน โปรตีน
คาร์โบไฮเดรทและกิดสารเอ็นโดฟิน

สรุปลักษณะ: ประเภทไขต่างๆ
ใน คัมภีร์ฉันทศาสตร์ ไว้ดังนี้

• ไขเอกโทษ

- ๑. เสมหะ ๒. โลหิต ๓. กำเดา
- ๔. ลม ๕. ดี

๑) ไขเสมหะสมุฏฐาน

มีอาการ หนาวมาก จับสะท้านหนาว
ขนลุกชันทั่วตัว จุกในอก แสงงขน กินอาหาร
มิได้ อาเจียนและเบื่อเหม็นอาหาร ปากหวาน
ฝ่ามือฝ่าเท้าขาว อุจจาระปัสสาวะก็ขาวด้วย
วินิจฉัยว่า ร่างกายเริ่มมีการเสียสมดุลแล้ว
เช่น ได้นอนดึกมาหลายวัน เมื่อนอนดึก
เม็ดเลือดแดงจะแตกจำนวนมาก ยิ่งดึกเท่าไร

ยิ่งแตกมากเท่านี้ยิ่งนานวันก็แตกเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ
เพราะร่างกายไม่ได้พักผ่อนเพื่อซ่อมแซมตัวเอง
เมื่อมีเม็ดเลือดแดงแตก จำนวนมาก 'ม้าม'
และ 'ตับ' ต้องช่วยกันขับเม็ดเลือดเสียทิ้งให้เร็ว
ที่สุด เพื่อให้ร่างกายสะอาด เม็ดเลือดแดงจะ
ถูกนำมาทิ้งที่ 'ระบบทางเดินอาหาร' จะสังเกต
ได้ว่าการนอนดึกในวันแรกๆ จะมีอาการร้อนใน
เกิดขึ้นที่บริเวณปาก ทั้งในปาก และริมฝีปาก
หรือปวดเหงือก ถึงขั้นเหงือกบวม แต่เรายังไม่
เปลี่ยนพฤติกรรมนอนดึกอีกก็มีเม็ดเลือดเสีย
เพิ่มขึ้นอีก ทำให้อาการต้องสร้างมูกเมือก
เสมหะขึ้นมาปกป้องระบบทางเดินอาหาร
เพราะเม็ดเลือดเสียจำนวนมากกลายเป็นกรด
ทำลายเนื้อเยื่อในระบบทางเดินอาหาร
ทำให้เกิดการระคายเคือง มูกจะยิ่งหนาขึ้น

ทุกวัน ตามพฤติกรรมการนอนดึก นี้อยังไม่รวมถึงการใช้สารมณ

พอมุกเมือกมัน เสมหะ พอกหนาขึ้นเรื่อยๆ ก็ส่งผลไปยัง‘ลิ้น’ ทำให้ฝ้าที่ลิ้นหนาขึ้น เป็นการชี้วัดได้ว่ามูกที่ลำไส้มีมาก จนถึงขั้นกินอาหารไม่อร่อย ลิ้นรับรสได้น้อยลง ทำให้คนทำอาหารเพิ่มรสจัดขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่รู้ตัว **สังคมทุกวันนี้กินอาหารรสจัดโดยไม่รู้ตัว**

เมื่อมูกเมือกมันหนาขึ้น เพื่อป้องกันเลือดเสียที่เป็นกรดจำนวนมาก ถูกดูดซึมเข้าสู่ร่างกายอีกครั้ง และป้องกันการทำลายเนื้อเยื่อของระบบทางเดินอาหาร แล้วยังทำให้ร่างกายไม่สามารถดูดซึมอาหารที่มีประโยชน์ไปด้วย ปรากฏว่าร่างกายขาด‘การสร้างเม็ดเลือด’ จึงเกิดอาการหนาวสะท้าน บนลูกขนขึ้นทั่วตัว

เมื่อมีมูกจำนวนมากเกิดขึ้น อาหารไม่ถูกดูดซึม อาหารบางส่วนเกาะติดอยู่กับมูกเมือกกลายเป็นแก๊สพึ่มขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ลมตันจุดในอก เมื่อร่างกายไม่ได้พัก‘ท่อน้ำดี’และ‘ถุงน้ำดี’ก็ปิด ทำให้‘ส่งน้ำดี’มาย่อยอาหารไม่สมดุล

การอาเจียน เกิดจากมีการขับเลือดเสียจำนวนมากมาที่‘กระเพาะ’แต่ร่างกายขับทิ้งทางทวารหนักไม่ทัน จึงต้องขับทิ้งทางปากโดยการอาเจียนออก จะสังเกตเห็นว่ามีมูกเมือกเหนียวๆ เสด เสมหะ ออกมาด้วยเป็นจำนวนมาก

การที่ฝ่ามือฝ่าเท้าขาว บอกถึง ระบบหมุนเวียนเลือดไม่สมดุลเลือดจาง เพราะระบบดูดซึมทำงานไม่ปกติ ทำให้ร่างกายดูดซึมสารอาหารได้น้อยมาก เพราะมีมูกในลำไส้จำนวนมาก พอกเหนียวมาเป็นเวลานาน เมื่อการสร้างเม็ดเลือดน้อย ทำให้เลือดจาง ยิ่งนานวัน ยิ่งเลือดจางเพิ่มขึ้น จนสังเกตเห็นฝ่ามือฝ่าเท้าขาว

การที่อุจจาระปัสสาวะ มีสีขุ่นขาว บอกถึง ธาตุลมพิการ มีคุณสมบัติ อูระเสมหะ และคอเสมหะ เต็มไปหมด ฉะนั้น การขับถ่ายจึงเห็นสีขาวจากมูกเมือกมันที่เกาะตามผนังลำไส้ หลุดออกมาเป็นจำนวนมาก

๒) โลหิตสมบูรณ์

มีอาการ ปวดหัว ตัวร้อนจัด เจ็บตามเนื้อตามตัว ปากแห้ง ฟันแห้ง กระจายน้ำ น้ำลายเหนียว ลิ้นคางแข็ง ผิวตัวแดง ปัสสาวะเหลือง

อาการปวดหัว เกิดจากมีลมที่‘ลำไส้เล็ก’บริเวณสะดือ เนื่องจากปิดตะอ้อนแอ หมายถึง‘ตับ’และ‘ถุงน้ำดี’อ้อนแอจึงทำให้เกิดลมในลำไส้มาก การสร้างเม็ดเลือดแดงน้อยลง มีเลือดดำไปพอกที่‘ปอด’เป็นจำนวนมาก

การที่ตัวร้อนจัด หมายถึงเมื่อมีการใช้ออกซิเจนในร่างกายเป็นจำนวนมาก ก็จะเกิดเลือดดำจำนวนมาก ทำให้เลือดไม่สมดุล

จึงทำให้ร่างกายต้องส่งสัญญาณขอแร่ธาตุสำรองจาก‘ไขกระดูก’เพื่อมาเปลี่ยนเป็น‘เม็ดเลือดแดง’เพื่อเพิ่มเม็ดเลือดแดงให้สมดุล เมื่อไร้การสร้างเม็ดเลือดจากไขกระดูกสมดุล อาการตัวร้อนก็จะลดลง

กระบวนการของแผนปัจจุบันจะกินยาไปกด‘ตับ’เพื่อไม่ให้ร่างกายส่งสัญญาณขออาหารสำรองจาก‘ไขกระดูก’ แต่จะทำให้ร่างกายง่วงหลับเพื่อขับสารพิษ อาการปวดอาการไข้จะลดลงได้ เป็นกระบวนการควบคุมยั้ง แต่ต้องควบคุมกับการฟื้นฟูบำรุงด้วย จึงจะสมบูรณ์

อาการตัวร้อนอีกแบบ คือการที่ร่างกายต้องขับเลือดเสียมาทิ้งทุกวันอยู่แล้ว แต่ว่าเราทำให้ร่างกายเสียสมดุล ด้วยการนอนดึกบ่อยๆ หรือมีเรื่องให้ต้องเครียด เร่งรีบ จนกระทั่งเกิดการใช้เม็ดเลือดเป็นจำนวนมากทุกวัน มีทั้งเม็ดเลือดเสียที่พอกไม่ได้และพอกได้ แล้วกลายเป็นเลือดแดงมาใช้ใหม่ แต่เลือดที่พอกไม่ได้มีจำนวนมากทุกวัน จึงต้องขับทิ้งที่ระบบทางเดินอาหารเป็น‘จำนวนมาก’ จึงเกิดอาการร้อนใน ยิ่งนอนดึกบ่อยๆ ทำงานเร่งรีบบ่อยๆ ก็จะมีมูกเมือกใน‘ระบบทางเดินอาหาร’เพิ่มขนาดตาม เพื่อปกป้องไม่ให้เม็ดเลือดที่ตายที่ขับออกมาใน‘ระบบทางเดินอาหาร’ ถูกดูดซึม

เข้าไปในร่างกายอีก **เพราะเลือดเสียจำนวนมาก** นั้น มีความเป็นกรดสูง

ถ้าไม่เปลี่ยนพฤติกรรม มุกเมือกก็จะพอกพูนในลำไส้เป็นจำนวนมาก และแต่ละวันถ้าเรานอนดิ้นหรือเครียดมากๆ ยิ่งต้องเพิ่มการดื่มน้ำมากขึ้น เพื่อขับเซลล์ตาย ทั้งเซลล์เม็ดเลือด และเซลล์ไขมันเสีย น้ำเหลืองเสียที่จำนวนมาก ถ้ายังไม่ถูกนำไปทิ้งด้วยน้ำ ก็จะทำให้หมักหมมและสะสมจำนวนมากใน 'ระบบทางเดินอาหาร' ตามซอกต่างๆ หรือสะสมอยู่ตามอวัยวะต่างๆ เช่น อยู่ใน 'ท่อน้ำดี' ใน 'ตับ' อยู่ที่ 'ม้าม' - 'ถุงน้ำดี' และส่งผลให้อ่อนหลับยาก ทำให้ 'ไต' ทำงานหนัก ส่งผลให้ 'ปอด' มีมุกเมือกมันมากเพิ่มขึ้น

ถ้ามีมุกเมือกมันที่ 'ระบบทางเดินอาหาร' มาก ก็จะมีแก๊สเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก แก๊สจำนวนมากนี้มีความร้อนในตัวอีกด้วย

แก๊สตัวแรก คือ แก๊สมีเทน

ถ้ากินอาหารโปรตีนหลายชนิดก็เป็นแก๊สแอมโมเนีย ถ้ากินอาหารประเภทไขมันมาก ก็จะมีแก๊สกำมะถัน ลังเกิดได้จากกลิ่นปาก และกลิ่นตด

ซึ่งแพทย์ทางเลือกต้องเรียนรู้ **สี** และ **กลิ่น** และ **ฉี่** ให้ละเอียด

การเจ็บตามเนื้อตามตัว เป็นการที่ร่างกายส่งสัญญาณให้พัก **นอนพักให้ได้** เพื่อร่างกายจะได้ซ่อมตัวเอง และขับเม็ดเลือดเสียทิ้ง ถ้ายังมี **เม็ดเลือดตกค้าง** อยู่มาก จะทำให้ร่างกายมี **ความร้อนตกค้าง** เป็นจำนวนมากทำให้ผิวหนังแดง

ทำให้ปากแห้ง เพราะความเป็นกรดของเลือดที่ถูกขับมาทิ้งที่ 'กระเพาะอาหาร' มีจำนวนมาก ทำให้เกิดความร้อนสะสมขึ้นมากจน **ปากแห้ง** และ **ฟันแห้ง** **กระหายน้ำ** **น้ำลายเหนียว**

เมื่อมีพิษตกค้างมาถึง 'ลำไส้เล็ก' จำนวนมากขึ้น 'ถุงน้ำดี' และ 'ตับ' อ่อนแอลง จึงส่งผลให้ **ลิ้นคางแข็ง** เมื่อมีเลือดเสียตกค้างจำนวนมาก 'ตับ' จะเปลี่ยน **เลือดเสีย** เป็น **สารสีเหลือง** ขับ

ออกมาทาง **ปัสสาวะ**

๓) **กำเนิดาสมภูฐาน**

อาการปวดหัว ตัวร้อนจัด จิตใจฟุ้งซ่าน
คลื่นคลั่ง จิตหัวนโหว กลางคืนนอนไม่หลับ
เวลาจับจิตใจมักเคลิ้มหลงไหล

น้ำตาไหล นัยน์ตาเหลือง แต่ปัสสาวะแดง
อาเจียนมีสีเหลือง กระหายน้ำ ปากขม
น้ำลายแห้ง ผิวหนังแตกกระแหง ผิวหนังแดง
ตัวเหลือง

กำเนิดา หมายถึง เม็ดเลือดแดงทำให้เลือดมีความเป็นกรดสูง ถูกทำลายจำนวนมาก ไม่สามารถไปพอกที่ 'ปอด' เพื่อเปลี่ยนเป็นเลือดแดงได้ ยังมีมากเท่าไรก็จะทำให้ 'ตับ' ต้องทำงานหนักจึงทำให้มีอาการ **ปวดหัว มีแก๊ส** ในท้องดันขึ้นข้างบนจึงปวดหัว เพื่อให้ร่างกายไม่ต้องไปทำงานอื่นอีก ควรจะหยุดพักได้แล้ว เพื่อให้ 'ตับ' ทำหน้าที่ผลิตฮอร์โมนไปเลี้ยงส่วนต่างๆ ของร่างกาย

หลังจากนั้น 'ตับ' ก็ส่งสัญญาณให้ร่างกายมาซ่อมตัวเอง โดยเบิกแร่ธาตุสำรองจาก 'ไบโกระดูก' ทำให้ร่างกายอ่อนเพลียมากขึ้น ตัวร้อนจัดขึ้น ถ้าเป็นอาการมาก ทำให้เรา **ฟุ้งซ่านหงุดหงิด หายใจสั้น** ควรปรับลมหายใจยาวๆ พอช่วยได้มากทีเดียว การหายใจยาวๆ ทำให้ท่อน้ำดีเปิดทำให้น้ำดีออกมาเรื่อยๆ ไขมันโปรตีน คาร์โบไฮเดรต และเกิดสารเอ็นโดฟิน

เมื่อเลือดแดงจำนวนมากทำให้ตับและถุงน้ำดีทำงานหนัก **จิตใจไม่สงบอีก ฟุ้งซ่าน** **คลื่นคลั่ง หัวนโหว** ก็ยิ่งส่งผลให้ **กลางคืนนอนไม่หลับ** บางครั้งมีการตื่นถี่กลางดึก (ระหว่าง ๓ ทุ่ม ถึงตี ๓) แสดงว่า 'ตับ' อ่อนแอลง ถึงขั้น **'น้ำดี' ย่อยไขมันเป็นฮอร์โมนไปเลี้ยงสมองไม่พอ** ทำให้ร่างกายต้องถูกปลุกให้ตื่น หรือนอนหลับยากขึ้นเรื่อยๆ

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ภาพ ecourt-ws.coj.go.th.com

●●
 ผู้พิพากษาประจำศาลและผู้ช่วยผู้พิพากษา
 ได้รับเงินเดือนชั้น ๑ ไม่มีสองชั้น ไม่มีขั้นพิเศษ
 ไม่สามารถเจริญก้าวหน้าข้ามคนอื่นได้
 ตูลากรามีบัญชีจัดลำดับอาวุโสที่ออกทุกปี
 ปีละ ๒ ครั้ง

●●
ตูลากรศาลยุติธรรม

พ.ร.บ.ตาม ระเบียบข้าราชการฝ่ายตูลากรศาลยุติธรรมแบ่งข้าราชการฝ่ายตูลากรเป็น ๓ ประเภทคือ

๑. ข้าราชการตูลากร คือ ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดี รวมถึงผู้ช่วยผู้พิพากษาด้วย

๒. ตาโตะยุติธรรม คือ ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการวินิจฉัยชี้ขาดข้อกฎหมายอิสลาม ในเรื่องครอบครัวและมรดก ในพื้นที่จังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส และสตูล

๓. ข้าราชการศาลยุติธรรม คือ ผู้มีอำนาจหน้าที่ในทางธุรการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม

ตำแหน่งข้าราชการตูลากรประกอบด้วย ประธานศาลฎีกา รองประธานศาลฎีกา ประธานแผนกในศาลฎีกา ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลฎีกา ผู้พิพากษาศาลฎีกา ประธานศาลอุทธรณ์ ประธานศาลอุทธรณ์ภาค รองประธานศาลอุทธรณ์ภาค รองประธานศาลอุทธรณ์ภาค ประธานแผนกในศาลอุทธรณ์ ประธานแผนกในศาลอุทธรณ์ภาค ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอุทธรณ์ ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอุทธรณ์ภาค ผู้พิพากษาศาล

อุทธรณ์ ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค อธิบดีผู้พิพากษาศาลชั้นต้น อธิบดีผู้พิพากษาศาล รองอธิบดีผู้พิพากษาศาลชั้นต้น รองอธิบดีผู้พิพากษาศาล ผู้พิพากษาหัวหน้าศาล รองผู้พิพากษาหัวหน้าศาล ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลชั้นต้น ผู้พิพากษาศาลชั้นต้น ผู้พิพากษาประจำศาล ผู้ช่วยผู้พิพากษา และผู้พิพากษาอาวุโส

นอกจากนี้คณะกรรมการตูลากร (ก.ต.) อาจออกประกาศกำหนดให้มีตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นอีกได้ เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว เช่น ผู้ช่วยศาลฎีกา ผู้ช่วยศาลอุทธรณ์ ผู้ช่วยศาลอุทธรณ์ภาค เลขาธิการต่าง ๆ เป็นต้น

เพื่อให้ผู้พิพากษาทั้งหลายไม่ต้องกังวลเรื่องเงินเดือนและความก้าวหน้าในวิชาชีพของตนเอง จึงกำหนดเงินเดือนและขั้นต่าง ๆ ของผู้พิพากษาไว้แตกต่างกันน้อยมาก โดยมีประธานศาลฎีกาได้รับเงินเดือนชั้น ๕ แต่เพียงผู้เดียว ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ท่านสุดท้ายถึงรองประธานศาลฎีกาได้รับเงินเดือนชั้น ๔ เท่ากัน ผู้พิพากษาศาลชั้นต้นเว้นแต่ผู้พิพากษาประจำศาลได้รับเงินเดือนชั้น ๓ และชั้น ๒ ตามแต่อายุงาน ผู้พิพากษาประจำศาลและผู้ช่วยผู้พิพากษาได้รับเงินเดือน

ชั้น ๑ ไม่มีสองชั้น ไม่มีชั้นพิเศษ ไม่สามารถเจริญก้าวหน้าข้ามคนอื่นได้ ตูลาการจึงมีบัญชีจัดลำดับอาวุโสที่ออกทุกปี ปีละ ๒ ครั้ง ในเดือนตุลาคม และเมษายนของทุกปี ทุกคนมีหน้าที่ทำงานให้ดีที่สุด การทำหน้าที่ได้ดี ถูกต้อง เทียบตรง ยุติธรรม ไม่บกพร่อง ละเอียดรอบคอบ จึงเป็นเรื่องปกติธรรมดาไม่เป็นเหตุที่จะเอามาเป็นเหตุให้เจริญก้าวหน้าข้ามคนอื่นไปได้ เราจึงไม่เห็นการวิ่งเต้นขอตำแหน่ง การเอาใจหุ้มเทดูแลผู้บังคับบัญชาจนเกินพอดี ไม่จัดงานวันเกิดงานเลี้ยงส่วนตัวใหญ่โต ไม่ว่าจะของตนเองหรือบุคคลในครอบครัวเพื่อรับของขวัญของขวัญจากผู้ใต้บังคับบัญชา ไม่มีการฉลองตำแหน่ง การเลี้ยงรับ เลี้ยงส่งผู้บังคับบัญชาหรือผู้ใต้บังคับบัญชากันเอิกเกริกเกินงาม เพราะผู้บังคับบัญชาไม่อาจลดบันดาลตำแหน่งใด ๆ ให้ได้ ผู้ที่ไปก็เพียงเคารพนับถือในด้านคุณงามความดีกันเป็นการส่วนตัวเท่านั้น ผู้บังคับบัญชาก็ไม่อาจเข้าไปโน้มน้าวผู้ใต้บังคับบัญชาให้ตัดลีนคิดตามที่ตนเองต้องการได้ ผู้ใต้บังคับบัญชาก็ไม่อาจรวมตัวกันกดดันหรือต่อรองให้ผู้บังคับบัญชาจ่ายสำนวนคดีให้ใครพิพากษาได้ สำนวนที่จ่ายให้คณะใดทำแล้วก็ไม่สามารถเรียกคืนได้ตามใจชอบ นับว่าเป็นธรรมเนียมปฏิบัติจนเป็นวัฒนธรรมประจำองค์กรไปแล้ว แม้แต่ใครคิดตั้งมูลนิธิ สมาคม ในนามตนเอง หรือตั้งตนเป็นศูนย์กลางในเรื่องใด ๆ ที่ต้องไปเรียกร้อหรือโน้มน้าวให้คนอื่นให้ความช่วยเหลือ เรียกร้อหรือบริจาคทรัพย์สินเพื่อการนั้น ๆ ผู้พิพากษาบางส่วนก็จะมองไปในทางไม่ค่อยชื่นชมมากนัก หนักไปในทางตั้งข้อรังเกียจเอาด้วยการสอบบรรจุเป็นผู้พิพากษานั้นต้องสอบเป็นผู้ช่วยผู้พิพากษาก่อน ปัจจุบันมีการสอบอยู่ ๔ สนาม เรียกตามภาษาง่าย ๆ ว่า สนามใหญ่ สนามเล็ก สนามจีว สนามพิเศษ การสมัครสอบสนามใหญ่ รับสมัครผู้ที่จบปริญญาตรีนิติศาสตร์บัณฑิตและเนติบัณฑิตไทย อายุอย่างต่ำ ๒๕ ปี มีประสบการณ์ทำงาน ด้านกฎหมายอย่างน้อย ๒ ปี

และมีคุณสมบัติปลีกย่อยอีกหลายประการ การสมัครสอบสนามเล็ก นอกจากมีคุณสมบัติเช่นเดียวกับสนามใหญ่แล้วต้องจบปริญญาโทนิติศาสตร์มหาบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยที่คณะกรรมการตุลาการรับรองด้วย การสมัครสอบสนามจีวนอกจากเหมือนสนามใหญ่แล้วยังต้องจบปริญญาโทด้านกฎหมายจากต่างประเทศอย่างน้อย ๒ หลักสูตร หรือเรียกว่าปริญญาโทจากต่างประเทศอย่างน้อย ๒ ใบ ทั้งสามสนามนี้เปิดประมาณปีละครั้ง สนามพิเศษ นอกจากต้องมีคุณสมบัติเช่นเดียวกับสนามใหญ่แล้วต้องมีประสบการณ์ทำงานด้านกฎหมายมานาน ๆ เช่น เป็นพนักงานสอบสวน นายทหารพระธรรมนูญ นิติกร ผู้อำนวยการศาล ทนายความ อาจารย์สอนกฎหมายในมหาวิทยาลัย หรืออาชีพด้านกฎหมายอื่น ๆ มาเป็นเวลาและเงื่อนไขต่าง ๆ ตามที่คณะกรรมการตุลาการกำหนดอีกจำนวนมาก สนามนี้หลาย ๆ ปีจะเปิดรับสมัครสอบสักครั้งหนึ่ง ผู้ใดสอบผู้ช่วยผู้พิพากษาได้ต้องเข้าศึกษาอบรมทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติตามระยะเวลาที่ประธานศาลฎีกากำหนด โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการไม่น้อยกว่า ๑ ปี และต้องประเมินผลการศึกษาอบรมให้เป็นไปตามมาตรฐานของคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมว่า เป็นผู้มีความซื่อสัตย์สุจริต ความรู้ความสามารถ ความรับผิดชอบ และความประพฤติเหมาะสมที่จะเป็นผู้พิพากษา ถ้าไม่ผ่านอาจให้โอนไปทำหน้าที่อื่นหรือให้ออกจากราชการ

เมื่อผ่านการศึกษาอบรมแล้วคณะกรรมการตุลาการจะให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาประจำสำนักงานศาล และก่อนเข้ารับหน้าที่ต้องถวายสัตย์ต่อองค์พระมหากษัตริย์ หลังจากนั้นประธานศาลฎีกาจะมีคำสั่งให้ไปช่วยทำงานที่ศาลต่าง ๆ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการ ในระหว่างนี้ถ้าผู้ใดไม่เหมาะสมที่จะดำรงตำแหน่งต่อไป เมื่อคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมเสนอและ

คณะกรรมการตุลาการเห็นชอบ ประธานศาลฎีกามีอำนาจสั่งให้ออกจากราชการได้ ผู้ที่ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาประจำศาลมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปี คณะกรรมการตุลาการอาจให้ความเห็นชอบแต่งตั้งให้เป็นผู้พิพากษาศาลชั้นต้นได้

ผู้พิพากษาศาลชั้นต้น เมื่อดำรงตำแหน่งชั้น ๒ มาครบ ๕ ปีก็จะได้รับการเลื่อนชั้นเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งเป็นชั้น ๓ ผู้พิพากษาชั้น ๓ เมื่อถึงกำหนดเลื่อนเป็นผู้พิพากษาอาวุโสก็จะได้รับการเลื่อนชั้นเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งเป็นชั้น ๔ ผู้ใดที่คณะกรรมการตุลาการเห็นชอบให้ดำรงตำแหน่งประธานศาลฎีกาก็จะได้เลื่อนชั้นเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งเป็นชั้น ๕

ปัจจุบันผู้พิพากษาข้าราชการจนอายุครบ ๗๐ ปี แต่ผู้พิพากษาที่รับราชการมาไม่น้อยกว่า ๒๐ ปี เมื่ออายุ ๖๐ ปีเป็นต้นไปสามารถขอเป็นผู้พิพากษาอาวุโสในปีใด ๆ ก่อนครบ ๗๐ ปีก็ได้ เมื่อเป็นผู้พิพากษาอาวุโสแล้วไม่สามารถดำรงตำแหน่งบริหารได้ คงทำหน้าที่พิจารณาพิพากษาคดีในชั้นที่ตนเองเคยดำรงตำแหน่งครั้งสุดท้ายก่อนเป็นผู้พิพากษาอาวุโสหรือต่ำกว่าเท่านั้น

การพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งข้าราชการตุลาการ การโยกย้าย การเลื่อนตำแหน่ง การงด การเลื่อนชั้นเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง ต้องได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการ การโยกย้ายจะกระทำไม่ได้เว้นแต่ได้รับความยินยอมจากตุลาการท่านนั้น เว้นแต่มีการโยกย้ายประจำปี การเลื่อนตำแหน่งให้สูงขึ้น หรือผู้นั้นอยู่ในระหว่างถูกดำเนินการทางวินัยหรือเป็นจำเลยในคดีอาญา ตามระเบียบคณะกรรมการตุลาการ ที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว การแต่งตั้งโยกย้าย การเลื่อนตำแหน่งต้องกราบบังคมทูลเพื่อทรงกรุณาโปรดเกล้าฯแต่งตั้งทุกครั้ง

ประธานศาลฎีกามีอำนาจสั่งให้ข้าราชการตุลาการไปช่วยทำงานชั่วคราวในกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ราชการศาลยุติธรรมได้ แต่ไม่เกิน

๖ เดือน แต่ต้องได้รับความเห็นชอบจากตุลาการผู้นั้น ถ้าเกิน ๖ เดือน ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม

ตุลาการที่ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามหรือขาดคุณวุฒิ ประธานศาลฎีกา โดยความเห็นชอบของ คณะกรรมการตุลาการ สั่งให้ออกจากราชการได้และในกรณีต่อไปนี้ประธานศาลฎีกามีอำนาจสั่งให้ตุลาการออกจากราชการได้ เมื่อได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม

๑. เมื่อตุลาการผู้นั้นถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและดำเนินการสอบสวนแล้วไม่ได้ลັถยว่ากระทำความผิดที่จะถูกสั่งลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือให้ออก แต่เห็นว่าผู้นั้นมีมลทินหรือมีหม่อมงามหากให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายต่อราชการ

๒. เมื่อตุลาการนั้นบกพร่องต่อหน้าที่หรือหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือประพฤติตนไม่สมควรที่จะให้คงเป็นข้าราชการตุลาการต่อไป

๓. เมื่อตุลาการนั้นเจ็บป่วยไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ราชการได้โดยสม่ำเสมอ แต่ไม่ถึงเหตุทุพพลภาพ

๔. เมื่อตุลาการท่านนั้นขาดสัญชาติไทย เป็นคนไร้ความสามารถ เสมือนไร้ความสามารถ วิกลจริต จิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ มีร่างกายหรือจิตใจไม่เหมาะสมที่จะเป็นตุลาการ หรือเป็นโรคที่ระบุไว้ในระเบียบของคณะกรรมการตุลาการ รวมทั้งไปดำรงตำแหน่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตุลาการศาลปกครอง กรรมการเลือกตั้ง กรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ หรือกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

แต่การสั่งให้ออกนี้จะได้รับบำเหน็จบำนาญ เหตุทดแทน เหตุทุพพลภาพ หรือเหตุรับราชการนานตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

ปิดท้าย

พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

ธรรมชาติจัดสรร

ระเริงหลงสวรรค์ลวงลิมโลกเก่า
 เคยโดดเด่นค้ำฟ้าเนิ่นนานปี
 โลกสัจจะชำระล้างโลกอาสัตย์
 มีทางเลือกอิสระอยู่ห้ายดึยีน
 ชำระใจกายพร้อมโครงการนี้
 หมายชาติไทยเป็นเหยื่อสังเวยเซียว
 มุ่งมาเอาหรือมาให้อะไรหนอ
 เพื่อขยายพรรคการเมืองให้รุ่งเรือง
 มีโอกาสได้เสพสรวงสวรรค์
 จะด้วยบุญหรือบาป..นำพาไป
 เพียงสำรองก็ยั้งหยั่งสัมผัส
 เพื่อนร่วมโลกร่วมทุกข์ยามมากมายรอ

เพลินมัวเมาเสพสุขเปรมศักดิ์ศักดิ์ศรี
 มาบัดนี้..โลกพลันแปรผันคืน
 จักกำจัดหมู่คณะแข็งขัดขืน
 ทุกคณะกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียว
 โอกาสดีเริ่มต้นมุ่งเด็ดเดี่ยว
 โหดจริงเจียว นี่หรือ “นักการเมือง”
 พลุดิกรรรมส่อแสวงหาระบือเลื่อง
 หมายประเทืองรุดหน้าล้ำกว่าใคร
 ด้วยวิบากผูกพันแต่ปางไหน
 แต่ได้ชื่อว่าไปสรวงสวรรค์..พอ
 คนและสัตว์สำนึกร่วมเกิดก่อ
 จะอยู่ขอเป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตาย.

๒๕

ชุดท่ออกซ์ ฟารินขวัญ

เศรษฐกิจพอเพียง ประโยชน์สูง ประหยัดสุด

สุขภาพพึ่งตน

- > ทำความสะอาดง่าย ใช้สะดวก ผึ่งแห้งเร็ว ไม่ขึ้นรา
- > ขวดกลมจับถนัดมือขณะใช้
- > พิเศษด้วยสายสวน Medical Grade สายนิ่ม ปลายมน วาล์วสีเขียว ปิด-เปิดสะดวก
- > ฝาขวดมีปลายยื่น สวมเข้ากับสายตีที่อกซ์ได้แน่น น้ำไม่ซึมหยด
- > ฝาแยกออกจากตัวขวดได้ สะบัดน้ำออกจากสายได้ง่าย
- > ขวดมีสเกลบอกปริมาตร เพื่อการสวนที่เหมาะสม
- > เปลี่ยนสายสวนใหม่ได้เสมอ โดยซื้อเฉพาะสายสวน (ไม่ต้องซื้อขวดใหม่ เพื่อการประหยัด)
- > ใช้อุปกรณ์ประกอบขวดตีที่อกซ์ด้วยตนเอง เพื่อการประหยัดยิ่งขึ้น

จำหน่าย

บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

02-733-6670

02-733-4979

รับจัดส่ง

ทางไปรษณีย์

ติดต่อ **มาลัยทิพย์ โภคาพันธ์** 09-0828-2728

สมศักดิ์ ยินดีรัมย์ 08-2345-3648,

08-3373-4801

ศิลาสนิท น้อยอินตะ 08-1253-7677

เพลง “คุณชีวิต” นี้ อาตมาแต่งทำนองใส่เนื้อร้องจากกลอนกวีของ “ท่านจันทร์” เมื่อ ๕ พ.ศ. ๒๕๓๖ และเสร็จในวันนี้ สุทธิพันธ์ จันทระ ขับร้องอัดเสียงลงในอัลบั้ม “เก็บดอกหญ้ามาฝาก” เป็นคนแรก เมื่อ ๒ พ.ย. ๒๕๓๖ ทำดนตรีเสร็จ ๕ ธ.ค. ๒๕๓๖ มิกซ์เสร็จ ๑๖ ธ.ค. ๒๕๓๖ วางตลาด ธ.ค. ๒๕๓๖ ใครอ่านคำร้องเพลงนี้แล้ว ก็จะเสพความรู้จากเนื้อหาได้ไปตามภูมิของแต่ละคน ซึ่งผู้จะรู้สึก “ชีวิตของตนเหมือนติดคุก เพราะหลงเสพหลงสุข หลงสร้างแต่ทางสวรรค์” ให้แก่ตนอยู่ตลอดเวลา และ “หลงเสพรสอร่อยที่เผ็ดที่มัน ของโลกียรส อันเกิดจากลาภทรัพย์สินเงินทองยศชั้นสรรเสริญสักการะด้วยสัมผัสซึ่งเป็นความสุขและอึดอัดทุกข์” แท้ๆ ก็คงจะหายากยิ่งในโลก ซึ่งสวรรค์ที่หลงเสพนั้นก็ เป็น “สวรรค์โลกีย์ หรือสวรรค์ของโลกกามและโลกอิตตา” เท่านั้น เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “โลกาธิปไตยและอิตตาธิปไตย” กัน จึงตกเป็นทาส “อธิปไตย” ของโลกของอิตตาอย่างไม่มี “ลัชชา” กันเลย กลายเป็นผู้ “อสังขี” ไปหมด แม้แต่ผู้เป็นพระที่สืบศาสนาของพุทธ จากพุทธศาสนากระแสหลักทุกวันนี้เท่าที่เห็นได้ตามภูมิของอาตมาแล้ว ไม่มี “โลกุตระธรรม” ของพุทธเหลืออยู่พอเป็นยาหยอดตาแล้ว มันจะสิ้นซากร้างไร้ “โลกุตระธรรม” กันแล้ว อาตมาเสียดายเหลือเกินที่เมืองไทยอันชื่อว่า “เมืองพุทธ” แท้ ๆ แต่กระแสหลักนั้นไม่เป็นหลัก ไม่มีกระแส “โลกุตระธรรม” ให้เป็นที่พึ่งของคนไทยได้ “ชีวิตคนไทยจึงตกอยู่ในสภาพแห่งคุณชีวิต” ไปอีกนานเท่านานแน่ หากไม่รีบด่วนปฏิวัติเอา “โลกุตระธรรม” กลับคืนมาให้แก่นุชนุษย์ให้ได้ แม้จะมัว “ปฏิรูป” กันก็ไม่ทันการแล้ว ต้อง “ปฏิวัติ” สถานเดียว ไม่ว่าทางโลกหรือทางธรรม.

“สมณะโพธิรักษ์”
๒๔ ก.พ. ๒๕๕๘

เพลง “คุณชีวิต”

โอ้วว่าชีวิตเหมือนติดคุก

เพราะหลงเสพหลงสุขหลงสร้างทางสวรรค์

เพราะหลงรสอร่อยเอร็ดรสเผ็ดรสมัน

หลงหมายมันมันหมายใจไม่คลายมือ

หลงว่าสวยหลงว่างามไปตามโลก

อุปโลกนอะไรอะไรไว้ยึดถือ

หลงชื่อเสียงเกรียงไกรให้คนลือ

จึงอวดชื่อแอบซุ่มักลัวเกรง

เพียงหมายมันต้องได้มาจึงผาสุก

จึงเกิดยุควัตถุนิยมมุ่งข่มเหง

แย่งเสียดเกียรติกิงกามไปตามเพลง

ให้ตัวเองสุขล้นดีเท่านั้นพอ

อันความสุขคือนิยามของความโศก

เป็นสัจจะประจำโลกนี้แหละหนอ

จะหาสุขเท่าใดหาไม่พอ

จะยังยอหยุดอยากก็ยากเย็น.

ดาวน์โหลดฟังเพลง “คุณชีวิต”
ได้ฟรีที่ www.asoke.info-connect
to www.bunniyom.com